

DEVİRİMCİ MÜCADELE

YIL: 6 SAYI: 19

SIYASİ DERGİ

EYLÜL-EKİM 1996

100.000 TL

Aygün Uğur

Berdan Kerimgiller

İlginç Özkeskin

Ali Ayata

Hüseyin Demircioğlu

Müjdat Yanat

Tahsin Yılmaz

Ayşe İ. Erkmen

Osman Akgün

Hicabi Küçük

Yemliha Kaya

Hayati Can

İNSAN ATEŞTİR YANARKEN YAKAR

- Devrimci Sol-Kurtuluş Kuvvetsizliği'ni Anlamamakta Diretiyor
- Hareketimizde Kriter Nedir?
- İki Resim
- Tefeci-Bezirgan Partisi, Finans-Kapital Rotasında
- ÖDP: Döneklerin Tartışma Kulübü
- Üç Şehitler Ölümsüzdür!

İÇİNDEKİLER

● Başyazı: Tefeci-Bezirgan Partisi, Finans-Kapital Rotasında	1
● İhanetin İtirafı	5
● İPSD'nin Asgari Ücretle İlgili Basın Açıklaması	9
● İki Resim	10
● Devrimci Tutsaklar Onurumuzdur	13
● Basın Açıklaması	14
● Açlık Grevlerinde ADP(Ankara Demokrasi Platformu) Ne yaptı(Yapamadı)	15
● Devrimci Mücadele dergisinin Ölüm Oruçları ile ilgili Basın Açıklaması	16
● Cumartesi Anneleri	17
● Ya Birleşmek! Ya Ölmek!	18
● Örgütsüz Halk Köle Halktır	18
● Üç Şehitler Ankara'da Anıldı	19
● Üç Şehitler İstanbul'da da Anıldı	22
● Hareketimizde Kriter Nedir?	25
● Bir Hatırlatma	26
● Tekke Şeyhi Değil, Gerçek Devrimci Önderler Olmaya Çalışalım	27
● Metotsuz Çalışmak Boşa Çalışmaktır	29
● Militan Devrimci Kime Denir?	30
● Devrimci Sol-Kurtuluş Kıvılcımlı'yı Anlamamakta Diretiyor	32
● Bir Eleştiri-Bir Yanıt	37
● ÖDP: Döktükülerin Tartışma Kulübü	41
● Kübalı Sporcular: Geleceğin (Komünizmin) Olimpiyat Gerillaları	46
● Aras Kargo İşgalinin 2'inci Yıldönümü Anma Toplantısı Ankara'da Yapıldı	49
● Devrimci Mücadelenin ArasKargo İşgalini Anma Toplantısına Mesajı	49
● İPSD'nin Aras Kargo İşgalini Anma Toplantısına Mesajı	50
● Devrimci Mücadeleci İnsan Hakları Savunucularının İHD'ye Program Önerisi	51
● İHD Ankara ve İzmir Kongreleri, İstanbul Kurultayı Yapıldı: "İnsanlar" Kazandı, Ezilenler Kaybetti	53
● İHD Ankara Şubesinde İlkesiz İttifak	55
● "Özgür Atılım Gazetesi Yazarı" Yalanlarına Devam Ediyor	56
● Balıkesir'de İnsan Hakları Mücadelesi	57
● 1 Eylül'de Alanlardaydık	58
● İPSD: Akın Birdal Derhal Serbest Bırakılmalıdır	58
● İzmir Adatepe'de Yine Gecekondu Yıkımı	59
● Yapı İşçilerinin Çilesi	60
● Ten İşçileri Direndi, Sınıf Mücadelesi Yolunda Bilinçlendi	61
● KESK (Kamu Emekçileri Sendikaları Konfederasyonu) 1. Olağan Genel Kurulu Yapıldı	62

Bezirgan Partiler okudukları edebiyat *mavallarında* ne denli çok Milliyetçi ve Vatanperver, Yurtsever görünürlerse, yaptıkları batakcı vurgun *pratiklerinde* o denli çok ve utanmazca Milleti, Vatani, Yurdu, İnani hiçe sayıyorlar. Bu durumlarıyla hepsi Anayasa dışına fırlamış, gayrimeşru oyunbazlardır. Türkiye halkına ve yurduna bu "*hayasızca akın*"dan kurtuluş yolunu ister istemez Türkiye İşçi Sınıfı'nın Siyasi Partisinden başkası gösteremez ve açamaz.

Demek dünyanın pek az yerinde olduğu kadar Türkiye'de, *Milletin* ve *Vatanın* kalkınması ve kurtuluşu için İşçi Sınıfından başka sosyal güç bulunamaz.

İşçi Sınıfımız o büyük millet ve vatan görevini nasıl gerçekleştirebilir? Ancak gerçekten kendisinin olan bir aygıtlarla: *Proletarya Partisi* i ile...

Hikmet KIVILCIMLI

DEVİRİMCİ MÜCADELE

SIYASİ DERGİ

(2 Ayda bir çıkar)

Sahibi ve Yazışmaları Müdürü: Tacettin Çolak

Yönetim Yeri: Bestekar Osman Sokak No: 8 /19

Cağaloğlu-İST

Tele-Fax: 527 76 16

Banka Hesap No: Tacettin Çolak

Yapı Kredi Bankası

Çemberlitaş Şubesi

Hesap No.: 0048954-2

Baskı: Çetin Matbaacılık

Abone Koşulları:

6 Aylık : 300.000 TL.

1 Yıllık : 600.000 TL.

ISSN 1300-2597

Başyazı**TEFECİ-BEZİRGAN PARTİSİ,
FİNANS-KAPİTAL ROTASINDA**

Tefeci-Bezirgan partisi RP, koalisyonun büyük ortağı olarak iktidara gelmiş bulunmaktadır. Küçük ortak da bilindiği gibi Finans-Kapitalin öz partilerinden olan DYP'dir. Aslında bu RP'nin iktidara ilk gelişi değildir. RP, yetmişli yıllarda, Ecevit ve Demirel hükümetlerinde de koalisyon ortağı olarak yer almıştı. RP'nin o yıllardaki koalisyon ortaklığı biçimindeki iktidarlarının süresi, toplam olarak 3,5 yılı bulur. Demek ki, RP'nin bugünkü iktidarı, onun ilk iktidara gelişi değildir.

RP, yetmişli yıllarda da bugün de yerli-yabancı Finans-Kapitalistlerin programını uygulamıştır. Bundan sonra da aynı programı uygulayacaktır. Başka türlüüne zaten uluslararası emperyalistler izin vermezler. Türkiye'de ve benzeri ülkelerde, iktidara hangi sermaye partisi gelirse gelsin, uygulayacağı aynı programdır: yerli-yabancı Finans-Kapitalistlerin sınıf çıkarlarını savunan bir program. Bu gerçeklik son derecede kesindir.

**RP, ULUSLARARASI
EMPERYALİSTLERLE MÜTTEFİKTİR
(BAĞLAŞIKTIR)**

RP'nin bugüne dek kullandığı dil görünüşte antiemperyalistti. Fakat bu antiemperyalistlik yalnızca görünüşte ya da sözde idi. RP bu söylemi iki nedenden dolayı kullanıyordu. Bir: RP, antika Tefeci-Bezirgan sermayenin dünya görüşünü, sınıf çıkarlarını savunuyordu. Tefeci-Bezirgan sermaye, kayıtsız şartsız egemen sınıf olduğu ortaçağın karanlık günlerinin özlemi içindedir hep. Ortaçağ, dinin dolayısıyla da ümmetçiliğin toplumda ağır basan ideolojisi olduğu bir düneydir. Tefeci-Bezirgan sermaye de ortaçağın ümmetçilik konağının özlemi içindedir.

Millet kavramı yine bildiğimiz gibi burjuvazinin ortaya çıkardığı bir kavramdır. Tefeci-Bezirgan sermaye sınıf çıkarları gereği ümmetçidir. Millet

kavramına yabancısıdır ve karşıdır. O yüzden RP de onun dayandığı antika sınıf olan Tefeci-Bezirgan sermaye de vatanısız ve milletsizdir. Dikkat edersek, RP, İslam Ortak pazarı, İslam Dınarı, İslam Birliği, İslam ülkelerinin NATO benzeri bir askeri örgütlenmeye gitmeleri gibi tezler savunmaktadır. Yani yeniden ortaçağın ümmetçilik konağına dönmek istemektedir. Toplum o karanlığa götürmek istemektedir.

İşte bu nedenden RP, antiemperyalist bir söylem kullanmaktadır. Yani Tefeci-Bezirgan sermayenin özlemleri ile bugünkü Tekelci Kapitalizmin yani Finans-Kapitalin dünya düzeni çelişmektedir. Tabii bugünkü düzen Finans-Kapitalistlerin sınıf çıkarları gözetilerek kurulmuştur. Ve o çıkarlara hizmet etmektedir.

İki: RP, antiemperyalist söylemin kitlelerin hoşuna gideceğini bilmektedir. Kitleler, bu düzende sömürülmektedir, ezilmektedir, ekonomik ve siyasi zulüm altında inlemektedir. Halklarımız, bu aşağılık sömürü düzeninin yerli-yabancı Finans-Kapitalistlerce

kurulduğunu, işletildiğini ve korunduğunu tam göremese bile, sezmektedir. RP, antiemperyalist söylemiyle kurtarıcı rolü oynamakta, halklarımızın gözüne kül serpererek, onları kandırabilmektedir. RP'nin, antiemperyalist söylem kullanmasının ikinci nedeni de budur.

RP'NİN YİVİ SETİ YOKTUR

RP ve onun dayandığı antika sosyal sınıf olan Tefeci-Bezirgan sermaye, siyasi ahlak ve insancıl namus yoksunudur. Onlar bu kavramların ya da değerlerin yabancısıdır. Onlar, sömürünün, vurgunun, talanın en ince yöntemlerini bilirler. Çünkü bu konuda yedi bin yıllık deneyime sahiptirler.

Sömürünün ve vurgunun dışında hiçbir şeye değer vermezler. Dindarlıkları, içten dini inançlara sahip oluşlarından değildir. Dinin, ortaçağın ümmetçilik konağının güdücü ideolojisi olduğu içindir. Yukarıda da belirttiğimiz gibi o çağda Tefeci-

9 Eylül 1996 POSTA

Bezirgan sermaye kayıtsız-şartsız egemen sınıfı. Yine öyle olmak istiyor. Ortaçağı o yüzden özlüyor. Dindarlığı da yine bu nedenden kaynaklanmaktadır.

Dindarlığında bile samimi olmayan RP ve Tefeci-Bezirgan sermaye, diğer tezlerinde de samimi olamaz. Tutarlı olamaz. Onlar bugün verdikleri sözden yarın dönebilirler, bugün savunduklarının, yarın tam tersini savunabilirler. Böylesine güvenilmez, kaypak, tutarsız olmak onları hiç rahatsız etmez.

Onlar, böyle davranmakla şartlara uyduklarını ileri sürerler. Döneklik, kaypaklık, namussuzluk, siyasi taktiktir onlar için. Onların böylesine kişiliksiz, düzenbaz oluşlarının kuşkusuz tarihsel kökleri vardır. Yukarıda da belirttiğimiz gibi yedi bin yıllık sömürgeci sınıftır Tefeci-Bezirgan sermaye. Antika Tarihte görülen onlarca medeniyeti batıran hep onun sömürsü ve zulmüdür. Bu üretim dışı yani yalnızca üreticilerle tüketiciler arasında aracılık-komisyonculuk yaparak kar ve vurgun yapan bu asalak sınıf, toplumları önce çürütüyor; sonra ölü hayvan fosilleri gibi dondurup taşlaştırıyordu. Sonra da barbar dediğimiz ilkel sosyalist toplum insanların akınlarıyla bu taşlaşmış medeniyetler, yıkılıp gidiyordu. Klasik tarihte gördüğümüz onlarca medeniyet, bu asalak sınıfın o medeniyetlerin insanlarını haraca kesmesi yüzünden yıkılmıştır.

Bir medeniyet yıkılınca, o medeniyeti yıkan barbar toplumun şefleri yıktıkları medeniyetin yeni güdücüleri oluyorlardı. Tefeci-Bezirgan sınıf, bu yeni yöneticiler önünde secdeye varmaktan, onlara kul köle olmaktan hiç çekinmiyordu. Fakat bir süre sonra, onları da kendi aşağılık sömürü yöntemlerine alıştırıyor yani insanlıktan çıkarıyordu. İlkel sınıfsız toplumun barbar şefleri, bu sınıfın pisliklerine bulaştıktan sonra halk düşmanı sömürücü derebeyler haline dönüşüyorlardı. Yani fatihler, fethediliyorlardı. Tefeci-Bezirgan sermaye, alta güreşerek, ilkel sosyalist barbar şefleri, kendine benzetiyor ve fethediyordu. Artık onların hazinedarı ya da akıldanesi oluyordu Tefeci-Bezirganlar. Tabii vurgunlarını da yine en hayasız biçimde sürdürüyorlardı. İşte bu anlamda Tefeci-Bezirgan sermaye, alta güreşmenin ustasıdır. O aşağılık sınıf, Klasik Tarihte gördüğümüz, adlarını bildiğimiz onlarca barbar şefi, hep alta güreşmenin oyunları ile yenmiştir. Yani kendine benzeterek, sınıflı toplumun sömürücü insanları (efendileri) haline dönüştürmüştür. İşte kaypaklık, siliklik, döneklik, namussuzluk, alçaklığın her türlü bu sınıfa, antika tarihte oynadığı bu aşağılık rolün bir armağanıdır. Bu antika sınıfın, yöntemlerinin tümü namussuzca ve alçakçadır. Onun dürüst, açık, mert olması olası değildir. O, yedi bin

yıldan beri, insanları kandırmakta ve sömürmektedir. Kullandığı yöntemler ise hep aynıdır.

RP VE BENZERİ ÖRGÜTLER, ABD VE MÜTTEFİKİ BÜYÜK EMPERYALİST DEVLETLERİN GÜDÜMÜNDEDİR

RP'nin antiemperyalistliğinin yalnızca dilinde yani lafta (sözde) olduğunu yukarıda belirtmiştik. RP'nin bugünkü iktidarıyla birlikte bizim bu tespiti-miz bir kez daha kanıtlanmış oldu. RP bugün Güm-rük Birliği'nden ve AB'den yanadır. Çekiç Güç'ün Türkiye'de kalmasını savunmaktadır. Hatta ABD elçisini meclise çağırarak onun direktiflerini almak-tan bile çekinmemektedir. Yani bugün hemen her-kes kabul etmektedir ki RP'nin Amerikancılıkta di-ğer sermaye partilerinden hiçbir eksigi ya da farkı yoktur.

Dün RP ve lideri Erbakan, "Çekiç Güç" için "Sevr Gücü", "İşgal Kuvveti" nitelemesini yapıyor-du. Ve "Refah gelecek, o güç gidecek" diyordu. Re-fah geldi. Fakat dediğinin tam tersini yaptı. ABD Büyükelçisi'nin direktifleri doğrultusunda, "Çekiç Güç"ün görev süresini (Türkiye'de kalma süresini) beş ay daha uzattı, Refah İktidarı ve Erbakan. De-mek ki ABD açısından değişen bir şey yok Türki-ye'de. Kim ya da hangi sermaye partisi iktidara ge-lirse gelsin, izleyeceği politika ABD'nin emrettiği ya da çizdiği politika olacaktır. RP İktidarıyla bu gerçeklik bir kez daha kanıtlanmış olmaktadır.

RP'nin teslimiyetçiliği ya da Amerikancılığı, ABD'nin 3 Eylül'de Irak'ı füzelerle vurduğu olayda bir kez daha gözler önüne serilmiştir. Erbakan, bu konuda yalnızca **susmuştur**. Gazetecilerin, televiz-yoncuların bu konudaki sorularına tek sözcükle ol-sun yanıt verememiştir. Bunun nedeni açıktır. Erba-kan ve RP, ABD'yi suçlamayı, kınamayı göze ala-mamıştır. Buna yürekleri yetmemiştir. Susarak onaylamışlardır ABD emperyalistlerinin saldırısı-nı.

Burada Kıvılcımlı'nın, Tefeci-Bezirgan serma-ye sınıfı hakkındaki şu değerlendirmesini aktarma-dan edemedik:

"FİNANS-KAPİTALİN TÜRKİYE ORTAĞI

"Türkiye'de, Finans-Kapital'in yarımına güven-siz bıraktığı "Vahşi Kapitalist" zümreleri, sosyal ve politik stratejide; Babil çağından kalma ANTİKA TEFECİ-BEZİRGAN sınıfı ile hiç karıştırılmaya gelmez. Burnunun ucunu şalgam diye ısırmaya ve bindiği dalı her zaman keyif için kesmeye hazır olan Tefeci-Bezirgan sınıfından herşey beklenir. Halk çoğunluğunu bugün hala OY DAVARI biçimine sokan odur. Bu şartlanmış zavallı yığınları tuza ko-şan kurbanlık koyun saflığıyla Finans-Kapital pe-

şinde sürüleştiren sürükleyen odur. Şehirlerdeki modern 'Vahşi' kapitalistler işçilerle karşı karşıyadırlar. Ama Finans-Kapital ile de, az çok gırtlak gırtlığa gelirler. Kasabalarda örümcek ağlarını kurmuş bulunan TEFECİ-BEZİRGAN haciağalar sınıfı tekellci Finans-Kapital sayesinde kendi vurguncu ve soygunculuğunu yürütmekte ve halka soluk aldurmamakta çıkarlıdır.

"Taşranın Tefeci-Bezirgan sınıfı, çünkü bugünkü acemi çaylak sömürgeci değildir. Binlerce yıllar tortulaşmış ve milletin ciğerine iligine işlemiş GERİCİLİĞİN en ağır değirmen taşıdır. Bu sınıf Türkiye KÖYLERİNİ Sümerler çağından beri SÖMÜRGE'leştirmiştir. Türkiye köylülerimizi dünya yüzüne çıkartmayan "Köy Enstitüsü" kadar basit modern tekniğe ve kültüre bile kavuşturmayan ve her gün biraz daha halkımızı hep öbür dünyaya, "AHİRETE" ısmarlayan yolsuz güç, Tefeci-Bezirgan sınıfıdır. Bu sınıf köydeki kentteki mutlak ve zalim ve müstebit SOYGUNUNU ve ETKİSİNİ yürütmek için gerekli en şeytanca domuzuna yolları yüzyıllar boyu, baba mirası olarak benimsemiş ve büyük bir bilinçle uygulamıştır, uygulamaktadır da.

"Demokrat Parti gibi Türkiye yığınları için anlaşılmaz yabancı bir terimi yüzde yüz öztürkçe "DEMİR-KIR-AT" biçiminde somutlaştırıp popülerize eden ve en ücra köylere dek dev petrol şirketlerinin benzin istasyonları ile sokan sınıf odur. 27 Mayıs ihtilaline rağmen Anayasa'nın ve Siyasi Partiler Kanunu'nun açık yasakları oportada durduğu halde, "Demir-kır-at" sembolünü pervasızca Adalet Partisi'ne mal eden ve AP şubeleri önüne kızıl neonlu, tek ayağı kalkık ak atlar olarak dizen odur. DP'nin açtığı, AP'nin geliştirdiği büyük Finans-Kapital kumarında en hırslı, en kinli ve en ateşli taşra oyuncularını kasaba tefecileri, eşrafları ayanları denilen vurgunculardır.

"Türkiye Finans-Kapitalistlerinin sayıları parmakla sayılacak kadar azdır. Bu azlık vaktiyle (1945'lerde) Amerikan telkini ve baskısı altında çok partililiğe geçilirken, sırf sayısı yüzünden küçümsemiş ve önemsenmemişti. Hala da Türkiye'nin hatta sol düşünür ve sosyalist iktisatçı geçinir kişilerin ve çevrelerinde "YOK" sanılacak kadar kendisini kamufle etmeyi bilmiştir. Bu "yokculara" o zamanki CHP'yi salık verebiliriz. CHP'üluları kendi kanatları altında üreyip türemiş Finans-Kapital palazlarını gülünç derecede azınlıkta ve Bayar ile Menderes kertesinde "Başıbozuk" gördükleri için önemsememişlerdi. Tersine, okşayıp şımartarak, valisine, polisine öğüt ve garanti vererek, başa güreşe itmişlerdi.

"Ne var ki, kazın ayağı o azlık Finans-Kapital plutokratlarında değildi. Onların dünya ölçüsünde

uluslararası Finans-Kapital şebekeleri ve birlikleri vardı. Ankara'nın "DEVLETÇİLİĞİ" onlar için yaratılmıştır. Herhangi bir devlet dairesinde beklediği yağlı tahsisatı koparamayan, yahut gecikmiş sayan her yerli ve yabancı Finans-Kapitalist, hemen turnağı sökülümüşçe bir çığlık koparır ve kopan yaygara bütün emperyalist metropollarında (Paris, Berlin, Londra, Vaşington'un "yetkili" çevrelerinde) top patlamışça yankılar sökün ettirir.

"O yüzden, Türkiye'nin bir avuç Finans-Kapitalisti: Herkese, hele biraz sivrilmiş veya sivriltilmiş büyük "Devletlu"larımıza, bütün bir dünya kalabalığı imiş gibi görünürler. Ancak bu görünüşün ardında gölgesi hiç yitmeyen ve bitmeyen az çok gerçek yerli bir kabus vardır. Bu kabus devletçiliğimizin bütün subaşlarını şu veya bu fırsatla kesmiş etkili Tefeci-Bezirgan haciağa, eşraf-ayanın ta kendisidir. Onlar döllerini Türkiye'de ve gerekirse emperyalist anayurtlarında her türlü "Yüksek Tahsil" diplomalarıyla silahlandırıp Türkiye ekonomisi ve politikasının köşe başlarını kestirmişlerdir. Kendi dölleri yetişmezse, anahtar noktalara çıkmış başka Türkiye burjuva aydınlarını kendilerine damat, bacanak, kayınbirader, enişte yaparak, kendi ağları içine en dişi metotlarla çekmeyi ve orada hazmetmeyi anadan doğma bilirler. Türkiye'de Finans-Kapital egemenliğinin bütün Anadolu'yu ve Rumeli'yi caneviden sarmış geniş yerli mekanizması bu korkunç ve tecrübeli, sinsi ve atak Tefeci-Bezirgan taşra, eşraf-ayan ve haciağalarıdır.

"İşte bu Finans-Kapital ortağı Tefeci-Bezirgan sermaye sayesinde ki, Türkiye'ye yabancı bir kanserin metastaz hücreleri gibi sokulup yayılan Finans-Kapitalizm kendini sosyal bir tabana oturmuş saymaktadır. Gene o sayede dünyanın en kozmopolit uluslararası "Kurşunu Efendi Hazretleri" olan ve hiçbir vatan ve millet sınırını kendi hisse senetleri ve şirket buyruktuları üstünde tanımayan Finans-Kapitalizm, Türkiye'de kendisinden beklenmedik bir "VATANSEVERLİK" ve sözde "MİLLİYETÇİLİK" spekülasyonlarını ve provokasyonlarını parti teşkilatları, gençlik komandoları biçiminde teşkilanlandırıp dayatabilir. Bu dayatma ile hatta en akli başında geçinen, en sinangılı ulu "DEVLETÇİLERİMİZ" in bile dirençlerini yıprata yıprata kırar geçirir.

"Türkiye'de "kozmpolit" olma bakımından Finans-Kapitale tıpatıp uygun ve çarkla dişli gibi içiçe gelen tek bilinçli ve kasıtlı sosyal sınıf Tefeci-Bezirgan sınıfıdır. Çünkü bu sınıf oldu olasıya modern "MİLLET" karakterini bilmemiş ve tanımamıştır, İlk Mekke ve Medine kentlerinden beri Antika Toplumun kutsal "ÜMMET" düzeyini yaşamaktadır. Ümmetçiliği aşamadığı için, kendiliğinden

"VATANSIZ" ve "MİLLETSİZ" olan Tefeci-Bezirgan sınıfı, ister istemez 1300 yıllık Hilafet ve Saltanat düşkünlüğüne bağlıdır. Saltanatı kendi toprağının devletçiliğinde bulamadığı gün, Finans-Kapitalin uluslararası yapısına giren yerli şubesini başına taç etmekte sakınca bulmaz. O zaman gözü-nü kırpmaksızın bütün kasaba eşraf ve agavatını Türkiye devrimci güçlerine karşı, Sen Bartelmi katliamlarına taş çıkartan, kana susamış eğilimiyle Haçlılar Seferi açmış durumda buluruz.

"Bu durum, Türkiye'de hayli sol ve sosyalist edebiyatı, kitaplarda okumuş, millete "turiist bakış-lı" kimseleri şaşırtmaktadır. Bu kimseler formülle-rini biraz gözü kapalı ezberledikleri bir "MODERN KAPİTALİST SINIF" önünde bulunuyormuş izle-nimine aldanırlar. Bir avuç Finans-Kapitalist ile ül-ke düzeyine yaygın fakat yeri geçmiş çağlarda du-ran Tefeci-Bezirgan sınıfının kaynaşması bu izleni-mi "Hafız- Kapital" olanları kolayca aldatabilir. Al-danılmamalıdır. (Türkiye'de Sınıflar ve Politika, s. 17-20)

Kıvılcımlı, yukarıdaki satırları ortalama otuz yıl önce yazmıştır. O günden bu yana gelişen tüm olay-lar, Kıvılcımlı'nın bu değerlendirmesini doğrula-maktadır.

Bildiğimiz gibi Ortadoğu'da, RP benzeri bir sürü ortaçağcı güç, iktidarda bulunmaktadır. Suudi Ara-bistan'da, Kuveyt'te, Birleşik Arap Emirlikleri'nde, Fas'ta, İran'da, Afganistan'da ve benzer ülkelerde hep ortaçağcı eğilimlerin iktidarı vardır. Bu eğilim-lerin ya da hareketlerin sınıf temeli antika Tefeci-Bezirgan sermayedir. Bu antika sınıf bugün modern Finans-Kapital zümresi ile çarkla dişli gibi içiçe geçmiş durumdadır. Tabii bu birliktelikte efendi du-rumunda olan Finans-Kapitalistlerdir.

Bu ülkelerdeki, ortaçağcı Tefeci-Bezirgan sını-fının iktidarları, hep uluslararası Finans-Kapitalistler tarafından korunmaktadır. ABD ve di-ğer büyük emperyalist devletlerin desteği, koruma-sı olmasa bu ülkelerdeki ortaçağcı iktidarlar bir ay bile varlıklarını sürdüremezler. Körfez Savaşı'nda da bir kez daha çok açık biçimde görüldüğü gibi bu ortaçağcı iktidarlar ABD ve müttefikleri olan büyük emperyalist devletler tarafından korunmaktadır.

Leninizm, yüzyılımızın başlarında şu değerlen-dirmeyi yapmıştı: Emperyalistler, bir geri ülkeye girdikleri vakit, oradaki en gerici sınıf ve zümrelerle ittifak yaparlar. Günümüzde ABD ve müttefikleri ile geri ülkeler arasındaki ilişkiler, hep Leninizmin bu değerlendirmesini doğrular niteliktedir. Demek ki, işçi sınıfı bilimi, ortalama 80 yıl önce söz konusu gerçekliği görmüş ve göstermiştir.

Emperyalistler, sömürmek, talan etmek ve açık pazar olarak kullanmak için girdikleri bir ülkenin ya

da boyundurukları altına aldıkları bir ülkenin kapi-talizmce gelişkin bir ülke olmasını istemezler. Çün-kü girdikleri ülke, kapitalizmce gelişirse, emperya-listler o ülkeyi gönüllerince sömüremezler. Kapi-talizmce gelişen, güçlenen bir ülkenin kendisi de em-peryalist sömürü peşinde koşar. Bu nedenle de bü-yük emperyalist devletlere kendisini kolayca sö-mürtmediği gibi rakip de olur. İşte bunun için ABD ve benzeri büyük emperyalist devletler pençelerine düşürdükleri geri ülkelerin kapitalizmce gelişmesi-ne izin vermezler. O ülkeleri hep geri konumda tu-tarlar. Böylece de rahatça istedikleri gibi sömürüle-rini yaparlar. Geri ülkeleri, hep geri durumda tuta-bilmek için de, o ülkelerdeki en gerici sınıf ve züm-relerle ittifak yaparlar. O geri sınıf ve zümreleri ikti-darda tutarlar.

En gerici sınıf ve zümreler de iktidarda olabil-mek ve sömürü yapabilmek için yabancı emperya-listlerle ittifaklara girerler. Daha doğrusu onlara tes-lim olurlar. Satarlar kendilerini büyük emperyalist-lere. Geri ülkelerin, satılmış, gerici sınıfları ve züm-releri, devrimci hareketlerden, kendilerini ve ikti-darlarını korumak için, büyük emperyalist devlet-lerle her türden ittifaklara girmekten çekinmezler. Ülkelerinin milyonlarca metrekare toprağını, bü-yük emperyalistlere askeri üs olarak vermekten çek-inmezler. Bu geri ülkeleri, ekonomik, politik ve as-keri danışman kimliği altındaki büyük emperyalist-lerin temsilcileri yönetir. Bazen de büyük emperya-listlerin büyükelçileri, geri ülkelerin meclislerine giderek emirlerini verir. Tabii meclisler de o doğrul-tuda kararlar alırlar. "Çekiç Güç"ün, Türkiye'de kal-ma süresinin, geçtiğimiz günlerdeki uzatmasında olduğu gibi.

Bir de bildiğimiz gibi büyük emperyalistlerin IMF, Dünya Bankası, NATO, Birleşmiş Milletler gibi örgütleri vardır. Büyük emperyalistler, geri ül-keleri, bu örgütler aracılığıyla da diledikleri gibi yö-netirler.

Şimdi yine bildiğimiz gibi bu emperyalist örgüt-lere AB adında yeni biri daha eklenmiş durumdadır.

RP ve onun dayandığı antika Tefeci-Bezirgan sermaye sınıfı, emperyalistlerin bütün bu örgütleri-nin güdümünü açıkça kabul etmektedir bugün. Em-peryalistlerin bu örgütler aracılığıyla önerdiği poli-tikaları da tabii. RP de bilmektedir ki, başka türlü ik-tidarda olması ve dilediğince sömürü, vurgun yap-ması olası değildir. İşte bu nedenden Tefeci-Bezirgan sermaye ve onun politik sözcüsü du-rumundaki RP, başta ABD olmak üzere büyük emper-yalistlerle ittifak etmiş durumdadır.

Bu durum şaşırtıcı değil, son derecede doğaldır. Çünkü her iki tarafın aşağılık çıkarları, bunu zorun-lu kılmaktadır. □

İHANETİN İTİRAFI

Adına Gümrük Birliği denilen ihanet antlaşması, ilk zehirli meyvelerini vermeye başladı. Bu somut durum, o denli kör gözlerle bile batar hale geldi ki, düne kadar Türkiye'nin Gümrük Birliği'ne girmesi için kan teri döken Parababalarının emrindeki satılmış medya bile, "Gümrük Birliği'nin dış ticaret faturası ağır" diyerek yarım ağızla da olsa günah çıkarmaya başladı. Bu günah çıkarışı örnekleriyle görelim.

22 Haziran 1996 tarihli Posta gazetesi şunları yazıyor:

"Gümrük Birliği'nin dış ticaret faturası ağır"

"İhracatçı ülke kayıtlarına göre Gümrük Birliği'ne girdiğimizden bu yana Türkiye'nin Avrupa Birliği'nden (AB) ithalatı patladı. GB'nin etkisiyle Türkiye'nin en çok ithalat yaptığı Almanya'nın Türkiye'ye ihracatı yüzde 60 dolayında artarken, Hollanda, İngiltere, Fransa gibi ülkelere yapılan ithalatta da benzer gelişmeler yaşandı. Gümrük Birliği'nin getirdiği teknik sorunlar nedeni ile Türkiye bu yıla ait hiçbir ithalat rakamını şu ana kadar yayımlayamadı.

"Reuters'in ihracatçı ülkelere edindiği rakamlar, bu yıl ithalatta önemli bir sıçrama olduğunu gösteriyor. Türkiye'nin 1995 yılında ithalatının yüzde 44.7'sini yaptığı 7 ülke verilerine göre, Türkiye'nin bu ülkelere 1996 yılının Ocak-Mart döneminde yaptığı ithalat, geçen yılın aynı dönemine göre yüzde 20 ile yüzde 67 arasında artış gösterdi. İthalatta en çarpıcı gelişme, 1995'te Türkiye'nin ithalatının yüzde 15.5'ini karşılayan Alman-

ya'dan yapılan bölümde yaşandı. Almanya Ticaret Ateşeliği'nden alınan bilgiye göre bu yılın ocak-şubat döneminde Almanya'dan yaklaşık 1.5 milyar marklık ithalat yaptık.

"Geçen yılın aynı döneminde 930 milyon mark olan Almanya'dan ithalatımız 1996'nın iki ayında yüzde 60'dan fazla arttı. Fransa'dan ithalat da bu yıl büyük patlama gösterdi. Türkiye'nin Fransa'dan üç aylık ithalatı bu yıl yüzde 44.2 yükseldi. 1995'in ilk üç ayında 1 milyar 762 milyon Fransız Frangı tutarında ithalat yapan Türkiye bu yılın aynı döneminde 2 milyar 490 milyon franga yükseltti. İngiltere'den yılın ilk dört ayındaki ithalattaki artış da yüzde 49.2 oldu. 1995'in ilk dört ayında Türkiye'ye 306.1 milyon sterlinlik ihracat yapan İngiltere rakamı bu yıl 456.7 milyon sterline çıkarttı.

"Reuters'a sevkiyat izin belgelerini gösteren Hollanda Ticaret Müşavirliği yetkilileri de diğer bir çarpıcı gelişmeyi ortaya koydular. 1995 yılının ilk 5 ayında Türkiye'ye 62 adet sevkiyat izni verdiklerini ifade eden yetkililer, rakamın bu yılın aynı döneminde 102'ye çıktığını ifade ettiler."

25 Haziran 1996 tarihli Posta ise şöyle diyor:

"Gümrük Birliği'nin 1996 faturası 3.7 milyar dolar"

"Almanya'daki Türkiye Araştırmalar Merkezi Genel Direktörü Prof. Faruk Şen, ilk altı aya bakıldığında, gümrük birliğinin, Türkiye açısından bekleneni vermediğinin görüldüğünü söyledi.

"Haziran sonunda Türkiye'nin gümrük birliğindeki ilk 6 ayını dolduracağını belirten Prof. Şen, bu sürede ithalatta beklendiği gibi bir patlama yaşanmadığını, ancak ihracatta aynı patlamanın meydana gelmediğini söyledi. Gümrük Birliği nedeniyle beklenen gelir kaybının aşıldığını söyleyen Prof. Şen, şunları söyledi:

"Türkiye gümrük birliğine girerken, fonların kaldırılması nedeniyle yılda 2.6 milyar dolar kayıp bekliyordu. Ancak yoğun ithalat nedeniyle bu rakam 3.7 milyar dolar civarında olacak. İlk 3 aydaki kayıp 1.5 milyar dolara ulaştı.

"Beklenen olmadı"

"Ayrıca Türkiye, anlaşmayı yaparken, tekstil, cam, deri, işlenmiş gıda maddeleri, seramik ve vasıfsız çelik sektörlerinde ihracat artışlarından umutluydu. Bu da gerçekleşmedi. Çünkü, özellikle tekstilde marka ihraç edemediğimiz için, mallarımızı alan Avrupalıların alım gücünün düşmesi, ihracatı da olumsuz etkiledi. Böylece ihracatımız artmadı. Öte yandan AB'dan beklenen 375 milyon ECU'luk yardım, Yunanistan'ın baskısı nedeniyle gelmedi."

Yukarıdaki satırlarda, Türkiye'yi Gümrük Birliği'ne sokan T.C yetkililerinin ihanetlerini bilinçli ve planlı bir biçimde yaptıkları anlatılmaktadır. Şöyle denmektedir:

"Türkiye Gümrük Birliği'ne girerken, fonların kaldırılması nedeniyle yılda 2.6 milyar dolar kayıp bekliyordu. Ancak yoğun ithalat nedeniyle bu rakam 3.7 milyar dolar ci-

varında olacak."

Türk Devleti yöneticileri demek ki, işin başında Türkiye'nin bu işten zararlı çıkacağını biliyorlardı. Yılda 2.6 milyar dolar kayıp bekliyorlarmış Parababalaları devletinin yöneticileri. Ancak gerçekleşecek olan kayıp onların tahminlerinin çok üzerinde olacaktı. Parababalaları, Türkiye'yi Gümrük Birliği'ne sokarken, böyle bir kayıpla karşılaşılacağını bildikleri halde, Türkiye insanlarına, bunun tam tersini söylüyorlardı.. İhracatımız patlayacak, ülkemize döviz akacak, ayrıca ithal malları gümrüksüz geleceği için çok ucuz olacak, herkes ucuz fiyata Avrupa malına sahip olabilecek, Avrupa mallarıyla rekabet edebilmek için yerli malların da fiyatları düşecek, yani yerli-yabancı tüm malların fiyatları ucuzlayacak, dolayısıyla da bu işten hem üreticiler (ürettikleri malı Avrupa'ya rahatça satabildikleri için) hem de tüketiciler kazançlı çıkacak diyorlardı. Onlar, bunları söylerken en aşağılık biçimde yalan söylüyorlardı. Satılmışlıklarını gizlemek ve insanlarımızı kandırmak için böyle namussuzca yalanlara başvuruyorlardı. Bu gerçeklik Prof. Faruk Şen'in yukarıdaki açıklamalarıyla kanıtlanmış olmaktadır. Yani parababalaları ve onların emrindeki siyasi kadro ihanetlerini bilinçli olarak -bilerek ve isteyerek- yapmışlardır.

Posta gazetesinden aktardığımız satırlarda, Türkiye'nin teknolojiye geriliği de itiraf edilmektedir. Şöyle denmektedir:

"Ayrıca Türkiye, anlaşmayı yaparken, tekstil, cam, deri, işlenmiş gıda maddeleri, seramik ve vasıfsız çelik sektörlerinde ihracat artışından umutluydu. Bu da gerçekleşmedi. Çünkü, özellikle tekstilde marka ihraç

edemediğimiz için, mallarımızı alan Avrupalıların alım gücünün düşmesi, ihracatı da olumsuz etkiledi. Böylece ihracatımız artmadı."

Türkiye'de geri teknolojiyle üretim yapılmaktadır. Batılı emperyalistler, yani Türkiye Finans-Kapitalistlerinin ağababalaları (efendileri), Türkiye'ye ileri teknolojinin girmesine izin vermezler. Çünkü, izin verirlerse Türkiye kendilerine rakip olur. Dünya pazarlarında onlarla rekabete girer. Batılılar her geri ülkeye olduğu gibi Türkiye'ye de bu konuda izin vermezler. Türkiye ve benzeri kapitalizmce geri ülkeler, geri teknolojiyle kalitesiz mallar üretirler ancak. Bu malları da alt gelir grubuna mensup insanlar yani işçiler, memurlar, küçük esnaflar tüketir.

Posta'nın satırları Avrupa'da bu kesimi oluşturan insanların, "alım gücünün düş"tüğünü dile getiriyor. Demek ki Avrupa'da halkın "alım gücü düş"müş. Bu "düş"üş, Sosyalist Kamp'ın yıkılmasının sonucudur. Sosyalist Kamp var iken, emperyalist büyük devletler, halklarının sosyalizme ilgi duymasını, sempati ile bakmasını engellemek için, halklarına bugünkünden daha iyi bir ücret veriyorlardı. Sosyalist Kamp'ın yıkılışıyla birlikte sosyalizm korkusunu atan emperyalistler, halklarını daha yoğun biçimde sövmeye, ezmeye başlamışlardır. Sosyalizm en kötü biçimiyle uygulanıyor olsa bile insanlığı koruyordu. Sosyalist Kamp'ın yıkılışı tüm dünya insanlığı için sayısız felaketler getirmiştir. Dünya halklarının acılarının artmasına neden olmuştur.

Böylesine insancıl bir ideolojidir sosyalizm. İnsanlığın kurtuluşu da kaçınılmaz bir biçimde

sosyalizmle gerçekleşecektir. Tabii kastettiğimiz Bilimsel Sosyalizmdir. Yani Marksizm-Leninizmdir. Yukarıda Posta'nın satırlarında dile getirilen bu konuya ilişkin itiraf, bizim tezimizin ne denli haklı olduğunu göstermektedir.

Türkiye Finans-Kapitalistlerinin deneyimli ve sadık hizmetkarlarından ANAP Milletvekili İmren Aykut ise Türkiye'nin, Gümrük Birliği olayıyla uğradığı zarardan, Çiller Hükümetini sorumlu tutuyordu. Şöyle diyordu o da:

"GB'ye ütölmüş girdik.

"Devlet Bakanı İmren Aykut, Türkiye'nin Gümrük Birliği'ne girişı sürecinde iyi pazarlık yapılmadığını belirterek, "GB'ye ütölmüş durumda girdik. Bu durum düzeltilmelidir." dedi. GB'ye girerken, Avrupa Birliği'nin Portekiz, Yunanistan gibi ülkelere yaptığı yardımı ülkemizin alamadığını söyleyen Aykut, "o dönemdeki iktidar, haklarımızı almak yerine, neredeyse üstüne para vermeye razı oldu" diye ekledi." (Takvim, 27 Haziran 1996)

Göröldüğü gibi İ. Aykut Gümrük Birliği'ni savunmaya çabılıyor, zararın Çiller Hükümeti'nden kaynaklandığını öne sürüyor. Oysaki Türkiye'deki burjuva partilerinin birbirlerinden pek farkları yoktur. Hepsisi de yerli-yabancı Finans-Kapitalistlerin örgütleridir bunların. O nedenle görevleri de yerli-yabancı Parababalaları Çetesine hizmet etmektir. Bu yüzden Aralık, Ocak 1996'da yani Türkiye'nin GB'ye girdiği dönemde iktidarda başka partiler de bulunmuş olsaydı, Türkiye açısından değişen bir şey olmazdı.

Kıvılcımlı Usta, emperyalist büyük devletlerin katır çiftesin-

den hoşlandıklarını söyler. Bu, çok doğru bir değerlendirmedir. Yunanistan ve Portekiz arasında emperyalist efendilerine katır çiftleri attıkları için üç-üç buçuk milyar dolar tutarındaki parayı alabilmişlerdir, AB'nin büyük devletlerinden. Türkiye'de ise katır çiftesi atacak emperyalist uşağı yoktur. Bizimkiler yukarıda da belirttiğimiz gibi sıfır numaradır uşaklıkta. Tam kuldur bizimkiler, emperyalistler karşısında. O nedenden, AB'nin efendileri GB'ye giren ülkelere verdikleri bu parayı Türkiye'ye vermemişlerdir... Bu paranın Türkiye'ye verilmesini, Yunanistan'ın engellediği şeklindeki iddia ise gerçeklikle bağdaşmamaktadır. Bu, göstermelik bir gerekçedir. AB'nin efendileri olan büyük devletler, isteselerdi Yunanistan engelini çok kolay aşarlardı. Çünkü Yunanistan da onların yönetimindeki bir ülkedir. Bu nedenle, büyük emperyalist devletler, Yunanistan'a da istediklerini yaptırabilirler.

Başka bir sermaye uşağı da, Türkiye'nin, GB dolayısıyla uğradığı zararı, Türkiye'de "istikrar sağlanmaması"na bağlamaya çabalamaktadır. Şöyle demektedir:

"Avrupa Birliği (AB) Koordinatörü Büyükelçi Ali Tıgrel, "istikrar sağlanırsa, o zaman gümrük birliğinden çok daha fazla yarar sağlama imkanı olacaktır. Bana göre bu ön koşuldur, bu olmazsa beklediğimiz olumlu şeylerin çoğu da gerçekleşmeyebilir" dedi. "Bu ay sonunda dolacak olan Türkiye'nin, AB ile gümrük birliğine girişinin ilk 6 ayını değerlendiren Ali Tıgrel, siyasi ve ekonomik istikrar sağlanmaması halinde gümrük birliğinin daha çok AB lehine sonuç vermeye

devam edeceğini söyledi.

"İthalat patladı

"Sorunların aşılması için çaba gösterildiğini, gümrük birliğinin ekonomik etkilerini analiz etmek için zamanın biraz erken olduğunu vurgulayan Tıgrel kesin olmamakla beraber bu yılın ilk üç aylık ithalatında geçen yılın aynı dönemine göre yüzde 36 gibi önemli bir artış görüldüğünü, yabancı sermaye girişlerinde de izin bazında bir gerileme yaşandığını belirtti." (Takvim, 27 Haziran 1996)

Görüldüğü gibi sermaye uşakları olayı saçma nedenlerle açıklamaya çabalamaktadırlar. Onların öne sürdükleri nedenlerin hepsi yakıştırma nedenlerdir. Sorun olayın özünden kaynaklanmaktadır. Tekniğin son sözüne dayalı bir üretim temeline sahip olan emperyalist büyük devletlerle, bizim gibi geri teknolojilerle üretim yapan ülkelerin Gümrük Birliği'ne girmeleri durumunda, kaybeden hep geri ülkeler olur. Bu kaçınılmazdır. Teknolojiler arasındaki uçurum bu sonucu kaçınılmaz kılmaktadır. Bu sonucu ortadan kaldırmak olası değildir. Bu birlik sürdüğü sürece kazanan onlar, kaybeden biz olacağız.

Sermayenin yayın organlarından Hürriyet gazetesi de yandan çarklı günah çıkartanlardır. Ancak o da, Ali Tıgrel gibi, GB serüveniyle birlikte Türkiye'nin uğradığı felaketin nedeni olarak "siyasi kriz"i öne sürer. Finans-Kapitalin yayın organından başka türlü sünnü beklemek de zaten saflık olur.

"Gümrük Birliği oldu da ne oldu" başlığı ile yaptığı değerlendirmede şöyle der Hürriyet:

"Türkiye yüzyıllardır süren

Batılılaşma sevdasını 1 Ocak 1996'da Avrupa Birliği (AB) ile yürürlüğe giren Gümrük Birliği (GB) ile noktaladı. Ancak Türk tüketicisi aylardır süren siyasi kriz nedeniyle GB'nin vaat edilen nimetlerine ulaşamadı. Ne fiyatlar düştü, ne yabancı sermaye geldi. Gümrük Birliği siyasi krize kurban giderken, Türk tüketicisi ucuzluk beklerken yine enflasyona yenik düştü." (Tamer Çerçi, Hürriyet, 25 Haziran 1996)

Görüyor musunuz satılmışların mantığını, daha doğrusu mantıksızlığını? "Siyasi kriz" var diye gümrüksüz gelen emperyalist büyük devletlerin malları pahalı geliyormuş Türkiye'ye. "Siyasi kriz" olmasa ucuz fiyatla gelecekmış. Ne zarfa iddialar değil mi?

Hürriyet, şu itirafları yaptıktan da kendini alamaz:

"İhracat yavaşladı

"Türk ekonomisi Gümrük Birliği ile ihracatını artırma şansını en azından yılın ilk yarısında yakalayamadı. Bunda döviz kuru artışının enflasyonun altında kalması da etkili oldu. Rekabet Kurulu'nun kurulamaması nedeniyle AB'den gelen damping vergisi, pamuk fiyatlarındaki artış, Alman pazarının daralması eklenince ihracatın lokomotif sektörü tekstil-konfeksiyon tekledi. Yılın ilk beş ayında geçen yıla göre tekstil-konfeksiyon ihracatı yüzde 9 oranında geriledi. Üç ayda toplam ihracat ise sadece yüzde 14 oranında artarak 5.4 milyar dolarda kaldı." (a. g. y.)

Görüldüğü gibi tekstil ihracatı geçen yıla göre artmak şöyle dursun, yüzde 9 oranında geriliyor. Türkiye'de, "ihracatın loko-

motif sektörü"dür yukarıda da dile getirildiği gibi tekstil sektörü. Toplam ihracat ise "üç ayda" sadece yüzde 14 oranında artmış. İthalat ise yukarıda, sermaye sözcüleri tarafından dile getirildiği gibi, geçen yıla göre yüzde 36 artıyordu.

Hürriyet şöyle sürdürür itiraflarını:

**"Gümrük birliği tartışıl-
ken sürekli ithalatın patlayaca-
ğı söyleniyordu. Kur artışı enf-
lasyonun gerisinde kalınca
beklenen oldu. Ekonomi kur-
mayları açıklanmayan dış tica-
ret verilerine karşın şimdiden
üç ayda ithalat 9.5 milyar do-
lar oldu. Böyle giderse yıl so-
nunda ithalat rakamı 30-40
milyar doları bulacak."** (a.g.y.)

Finans-Kapital uşakları, ihra-
catın yavaşlamasının, ithalatın
patlamasının en önemli nedeni o-
larak, "döviz kuru artışının enf-
lasyonun altında kalması"nı gös-
teriyorlar. Evet şu anda döviz ku-
ru artışı enflasyonun gerisinde-
dir. Fakat zaten Türk Lirası'nı
düşürebileceğiniz kadar düşür-
müşsünüz. Bilindiği gibi, Türk
Lirası, dolar karşısında şu anda
dünyanın en değersiz parasıdır.
Alman Markı, İngiliz Sterlini,
Fransız Frangı karşısında da za-
ten iyice düşürmüşsünüz Türk
Lirasını. Bu kadar düşüklüğü ye-
terli bulmuyor musunuz? Düş-
menin, düşürülmenin sınırı yok
sizler için değil mi? Sizler o den-
li düşürülmüş, alçaltılmış insan-
larsınız ki, Türk Lirası'nın bu
denli düşürülmüş olması sizleri
rahatsız etmiyor. Ulusal onuru-
nuz zedelenmiyor, çünkü sizde o
yok ki..

Burada şöyle sormamız gere-
kiyor bu satılmışlara: Batılı bü-
yük emperyalist devletlerin para-
ları çok pahalı. Bizim ise çok u-

cuz. Buna rağmen onların bize
yaptığı ihracat artıyor, sizin de-
yiminizle **"patlıyor"**, bizim on-
lara yaptığımız ithalat ise aynı o-
randa artmıyor. Bunun nedeni,
**"kur artışı enflasyonun geri-
sinde kalınca beklenen oldu"**
diye açıklanabilir mi? Olayın
gerçek nedeni teknolojik düzey
farklılığı değil midir? Onlar yük-
sek teknolojiye dayalı üretim ya-
pıyorlar. Birim zamanda hem da-
ha çok, hem de daha kaliteli mal
üretiyorlar. Böylece daha kaliteli
malı, daha ucuza üretmiş oluyor-
lar. Biz ise tam tersini yapıyoruz.
Bu durumda onların ihracatı art-
maz da ne olur? Aradaki bu uç-
urumlar oldukça bunun başka tür-
lü olması düşünülebilir mi? So-
runun temel nedeni bu değil mi?

Hürriyet şu itirafta bulunmak-
tan da geri durmaz:

"Dolaşmak yasak

**"Gümrük Birliği mal, hiz-
met ve sermayenin hiçbir engel
olmadan dolaşmasını öngörü-
yor. Ancak, değil Türkiye
Cumhuriyeti vatandaşlarına
serbest dolaşım hakkı tanı-
ması, Avrupa'da yaşayıp, iş
kuran 2,5 milyon Türk'e bile
bu hakkın verilmesi gündeme
gelmedi."** (a. g. y.)

Batılı emperyalistler kendi
koydukları kanunu çiğniyorlar
ve kendilerine tanıdıkları **"ser-
best dolaşım hakkı"**nı Türkiye
insanlarına tanımıyorlar. Yani a-
paçık bir biçimde kanunsuzluk
yapıyorlar. Yalnızca bu uygula-
ma bile, söz konusu **birlikte**, Ba-
tılıların efendi, Türkiye'ninse u-
şak sayıldığına çok açık bir ka-
nıttır. Onurlu insanlar bu birliğe
karşı çıkmak zorundadırlar. Yal-
nızca, ulusal onurun ne olduğu-
nu unutanlar, insancıl namustan
yoksun olanlar bu türden birlik-
leri savunabilirler.

Türkiye'yi yöneten Finans-
Kapitalistler ve onların siyasi
partileri, Türkiye'yi Gümrük Bir-
liği'ne girdirerek açık bir biçim-
de halklarımıza ihanet etmişler-
dir. Gümrük Birliği ile birlikte
Türkiye'yi; Batılı emperyalistlere
bağlayan kölelik zincirleri daha
kalınlaşmıştır. Tabii Türkiye'nin,
Batılı emperyalistlerce sömürü-
lüşü daha da artmıştır. İşsizlik ve
pahalılık daha da artmıştır. Bun-
ların sonucu olarak insanlarımızın
çektiği acılar da artmıştır.

1960'lı yıllarda Avrupa Birli-
ği'nin adı Ortak Pazar'dı. Mark-
sist-Leninistler, o yıllarda da bu
ihanet antlaşmasına aktif bir bi-
çimde karşı çıkıyorlardı. Ve o-
kulların, fabrikaların, mahallele-
rin duvarlarını, **"Onlar ortak,
biz pazar!"** sloganıyla dolduru-
yorlardı.

Şimdi, Gümrük Birliği'ne gi-
rildi. Onların ortak, bizim ise pa-
zar olduğumuz somutça görüldü.
Demek ki, devrimciler 30 yıl ön-
ceden, bugünü görmüşler..

Kıvılcımlı, 12 Mart'ın iki ne-
denini şöyle koyar:

1- 27 Mayıs'tan beri gelişen
sosyalizm kültürünü kökünden
kazımak.

2- Türkiye'yi hiçbir muhale-
fetle karşılaşmadan Ortak Pa-
zar'a sokmak.

Yerli-yabancı Finans-Kapita-
listler, 12 Mart'ı, 12 Eylül'ü bu a-
şağılık amaçlarına ulaşabilmek i-
çin tezgahlamışlardır.

Gümrükleri kaldırarak, ülke-
yi, Batılı büyük emperyalist dev-
letlerin **açık pazarı** haline getir-
mek, vatana da, halklarımıza da
apaçık bir biçimde ihanet etmek-
tir. Bu, vatan satıcılığıdır, halk
düşmanlığıdır.

Gün gelecek, onlar, bu alçak-
ça ihanetlerinin hesabını vere-
ceklerdir...□

BASINA VE KAMUOYUNA

İşsizliğin ve Pahalılığın yaratıcısı parababaları, başta İşçi Sınıfımız olmak üzere tüm Emekçi Halklarımız üzerinde uyguladığı sömürüsüne pervasızca devam etmektedir.

Halklarımızın dini duygularını sömürerek, "Adil Düzen" aldatmacasıyla kandırmaya çalışan RP, en son asgari ücretin belirlenmesinde gerçekte Finans-Kapital+Tefeci-Bezirgan çetesinin uşakları olduğunu, bir kez daha göstermiştir.

Bu asgari ücretle İşçi Sınıfımız alım gücü bakımından 60'lı yılların bile gerisine düşmüştür. Açıklanan asgari ücretle yalnızca 733 ekmek alabilen İşçi Sınıfımız, Avrupa'da ki İşçi Sınıfına oranla 7-8 kat daha düşük bir ücret almaktadır.

Asgari Ücret; bir insanın üreme ve üretme işlevinin devamı için gerekli olan zorunlu maddelerin alınması için ödenen paradır. Bu parayı 17 milyon brüt, 11 milyon net olarak belirleyen parababalarının emrindeki hükümet, halklarımızın İşsizlik ve Pahalılık Cehenneminde yanmaya devam etmesini istemektedir.

Biz İ.P.S.D. yöneticileri ve üyeleri olarak, belirlenen bu sefalet ücretini ve bu ücretin vergiye tabi tutularak daha da düşürülmesini şiddetle kınıyor ve kabul etmiyoruz.

Tüm yetkilileri bir kez daha uyarıyoruz. İşçi Sınıfını açlığa mahkum eden bu ücretin geri çekilmesini, insanca yaşamı sağlayacak olan bir ücretin belirlenmesini istiyoruz.

- Asgari ücret tek kişiye göre değil, bir aileye göre belirlenmeli.
- Asgari ücret vergiden muaf tutulmalı.
- Asgari ücretin belirlenmesinde gıda, eğitim, kültür, sağlık, barınma, vs. giderler göz önünde tutulmalı. 09.08.1996

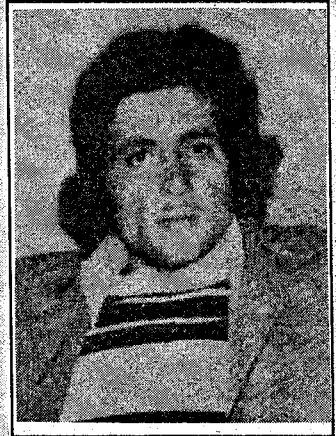
**Kahrolsun İşsizliği-Pahalılığı, Zulmü Yaratan Parababaları Düzeni
İşsizliğe, Pahalılığa, Zama, Zulme Son**

**İPSD
İŞSİZLİK VE PAHALILIKLA SAVAŞ DERNAĞI
Emekçiler Komitesi**

Engin Yüzbaşıoğlu

Engin yoldaş ölmeden hemen önce "Arkadaşlar mücadelemizi sürdürsünler" demiştin.
**Mücadelemiz sürüyor yoldaşlar!
Zafere kadar!
Sosyalizme kadar!..**

Fethi Demir

Onlar; halkımızın bağrından çıkmış, halkının mutluluğu için gözünü kırpmadan mücadeleye atılmış yiğit devrimcilerdi.

Onlar; yiğit ve kararlı mücadeleleriyle faşistlerin korkulu rüyasıydılar.

Onlar; bilinçleri ve kararlılıklarıyla düştükleri yeri yakan birer Devrim ateşiydiler.

Onlar; Devrimci Mücadeleyi halkımızla birlikte verebilmeyi başarmış, halkımızın parababaları cehenneminden kurtuluşu için Devrimci Mücadeleye baş koymuş yiğit birer halk şefiydiler.

İKİ RESİM

Masanın üzerinde 24 Temmuz tarihli Demokrasi Gazetesi. İlk sayfasında iki kocaman resim. Üstte, ölüm orucu şehidi Berdan Kerimgiller'in 65 gün süren ölümüne meydan okuyuşta kerte kerte eriyen ve tükenen cansız bedeninin resmi. Altta ise iki yağlı surat ve iki şişman beden görülen resim. Yağlı suratlar gülüyor. Bakımlı, yağlı yüzlere çarparak yansıyan ışık resimden dışarı taşıyor. Bu resimde Erbakan ve Çiller, Genelkurmay'a girerken görülüyorlar. Daha doğrusu Genelkurmay koridorlarında görülüyorlar. Genelkurmay, Erbakan ve Çiller'e, Çekiç Güc'ün gerekliliği konusunda birifing verecekmiş... ABD emperyalistleri; paşaları da sermayenin emrindeki siyasileri de hizaya getirmiş. Ortadoğu'da ABD'nin ileri karakolu durumundaki Çekiç Güc karşısında gıkları çıkmıyor. Zaten onları seçip oralara getiren de ABD'dir. Bundan onyıllarca önce kurmay olacak subayların bile ABD tarafından belirlendiğini, ABD'nin istemediği subayların kurmaylık sınavında elendiğini gazeteler yazdı. Bu doğrudur. Siyasiler ise, zaten ABD'nin vizisini (ölürünü) almadan, değil bakan-başbakan olmak, meclise bile giremezler; hatta partilerinin ilçe ve il başkanlıklarına bile gelemeler. Demek ki burjuva siyasetinde ABD'ye sadakat yemini etmeden yükselmek olası değildir.

ABD, geri ülkelerin devlet adamlarını bu türden birifinglerle **ayar** eder. Onların tümünün aynı sesi çıkarmalarını sağlar.

İnsan, aynı sayfada yer alan iki resimdeki bu üç insanı görünce, gayri ihtiyari düşünüyor; insan soyu ne kadar da geniş bir yelpazeye yayılmış, ne kadar da değişken, ne kadar da birbirinden farklı üyelerden oluşuyor, diye... Evet, iki resimde görülen üç kişi de insan soyunun üyeleri. Ama aralarındaki benzerlik yalnızca budur.

Aşağıdaki resimde görülen iki kişi aslında birbirinin tıpatıp benzeri. Farklılık yukarıdaki ile aşağıdakiler arasında.

Yukarıdaki, kişicil çıkar nedir bilmeyen bir insan. Aşağıdakiler ise kişicil çıkar dışında hiçbir şey bilmezler.

Yukarıdaki; 28 yıllık ömrünü bütünüyle, özelde halkının, genelde tüm insanlığın kurtuluşuna adanmış. İnsan denilen yaratığın, şu en son hayvanlık konağından gerçek insancıl konağa sıçraması için çalışmış ömrü boyunca. Yani insanın insani hayvan yerine koymadığı, dolayısıyla da sömürmediği, ezmediği bir dünyanın kurulması için mücadele etmiş.

Aşağıdakiler ise bunun tam tersi bir yol tutmuşlar. Onlar için insanın hiçbir değeri yoktur. Sömürülecek, kandırılacak, bir yük hayvanı gibi kullanılacak bir yaratıktır insan aşağıdakiler için.

Yukarıdaki, kendini insanlığın kurtuluşuna adanmış için kişi mülkü denecek hiçbir şeyi yoktur.

Aşağıdakiler ise birer çağdaş Karun. Altınları, dövizleri, yalıları, villaları, köşkleri, daireleri, arsaları saymakla bitmez. Her ikisinin de **kaynağı belirsiz** olan mal varlıklarının listesi sayfalar tutuyor.

Aşağıdakilerden biri; eşinin genel müdürlüğünü, kendisinin de danışmanlığını yaptığı; bir anlamda eşine ve kendisine emanet edilen bankanın içini boşaltıyor. Sonra da batırıyor bankayı. Batık paraları devlet ödüyor. Tabii milletin parasıyla. Ötekisi ise kurduğu motor şirketini batırıyor. Yani her ikisinin de üretimle bir ilgileri yok. Para büyücüsü bunlar. Servetleri her geçen gün akıl almaz bir biçimde büyüyor. Kaynağın ne olduğu, servetin nereden geldiği, nasıl büyüdüğü meçhul... Bilinen tek şey servetlerinin durup dinlenmeden büyümesi.

İkisini yanyana getiren de servetlerinin kaynağı konusundaki belirsizlik. Her ikisi de, bu belirsizliğin araştırılmasını ve yaptıkları diğer yolsuzlukların (örtülü ödenek ve Bosna paraları konusundaki yolsuzluklar gibi) araştırılmasını engellemek (önmek) için birbirlerine sarılıyorlar ve halkımızın "**Örtü-**

lü Mercüme **Koalisyonu**" adını taktığı koalisyonu oluşturuyorlar. Oysa daha önce, birbirlerine küfürler yağdırmışlardı. Şerefsizlikle suçlamışlardı birbirlerini. Şimdi birbirlerine sarılıyorlar ve övgüler düzüyorlar.

Tabii bu iğrenç tabloyu, halklarımızı medeleri bulanarak izliyor...

Biri, kendini laikliğin koruyucusu ilan ediyor, ötekini ise karanlığın temsilcisi, Türkiye'yi karanlığa götürmek isteyen parti diye suçluyor. Ama şimdi yaptığı yolsuzlukların üzerinin örtülmesi için ötekine sarılıyor. Öteki ise din bezirganı, onyıllardır din alıp satar. Dinci olan, laik geçineni, batı taklitçisi, gavurun temsilcisi olarak suçlamıştı yıllarca. Şimdi onu övüyor. Yolsuzluklarının araştırılmasından kurtulmak için böyle davranmaya mecbur.

Şeriatçı olanı, onyıllarca, faizi haram saydığını söylemişti hemen her gün. Ama şimdi en hızlı faiz savunucusu. Süper faiz vererek, "**Gurbetçilerin**" Avrupa bankalarındaki 50 milyar Markını Türkiye'ye (Türkiye bankalarına) getirmeye çalışmaktadır. Dinci, ayrıca yüksek faizle iç borçlanmaya da gitmektedir. 30 Temmuz'da devlet, 125 trilyonluk tahvil satmıştır yüksek faizle. Tabii bu işi devlet adına mevcut hükümet yapmıştır. Yani bu iş Erbakan Hükümetinin eylemidir.

Erbakan, yıllarca Çekiç Güc'e karşı olduğunu söylemiştir. "Sevri gücü" olarak adlandırmıştır onu. Ama bugün Çekiç Güc taraftarıdır. Çekiç Güc'ün süresini 5 ay daha uzatmıştır Erbakan Hükümetini oluşturan RP ve DYP, bildiğimiz gibi, yine 30 Temmuz'da.

Erbakan ve partisi yine onyıllarca AB'ne, Gümrük Birliği'ne karşı olduğunu söylemiştir. Ama bugün tamamen aksi görüştedir. Gümrük Birliği'nin faziletlerinden söz etmektedir artık. Yani Erbakan ve RP düne kadar savunduklarının, söylediklerinin tam tersini yapmaktadır bugün.

Erbakan ve Çiller'de, bunların partilerinde, siyasi ahlaka ve insan-

Selzedelerin satılan umudu

İzmir'de geçen yıl yaşanan sel felaketinden sonra verileceği söylenen konutların 106'sı satıldı. Kendilerine bir yar tetmin edilmeyen sel mağdurları ise hala 'Tekel'e ait depolarda yaşıyorlar.

Trafik kazası sonucu ağır yaralanan yazar Adalet Ağaoğlu'nun durumu iyiye gittiğini koruyor. Kızından sonra Şişli Etiler Hastanesi'ne kaldırılan Ağaoğlu'na, sekiyaparası olduğu için aklil müdahale yapılmıyor. Doç. Dr. Bektaş Yıldırım, yoğun bakım alının Ağaoğlu'nun henüz yaşam tehlikesiyle atlatamadığını söyledi. Say

BUGUN

- DYP'H Bigin hakkında 18 suç duyurusu 019
- Kuzey İrlanda yeniden gerginleşti 027
- Eski Doğu Almanya'da suç re'isliği 021
- Asgari ücretle süre maddeliği 030
- Çukurova'da günhaya çalısma 035

İkinci tabut

Cezaevlerindeki ölüm orucu eyleminde Aygün Uğur'un ardından, dün de Altan Berdan Kerimgiller öldü. Çok sayıda tutuklu komada

Altmış
Altıncı Gün

Saldırı zemini hazırlanıyor

Hükümet, ölüm orucu konusunu da sevistiğini sürdürürken, DSP, CHP ve ANAP'ın açıklamaları "Tutuklulara müdahale komisleri hazırlanıyor" yorumuna neden oldu. Ecevit, İbzi müdahaleyi önerirken, Baykal, ölümü tasvip etmediğini söyledi. ANAP ise yine Eskişenir'i yine övdü. 37

Ölüm bu kez Bayrampasa'dan

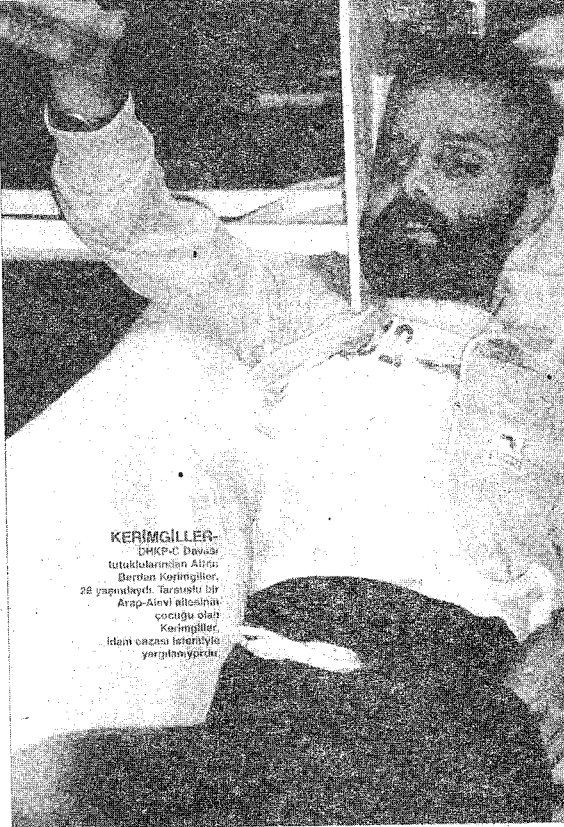
Ümraniye Cezaevinde Aygün Uğur'un ölümünün ardından dün sabah saatlerinde de, Bayrampaşa Cezaevinde önceki gece komaya giren Dİ-KP-C davası tutuklularından Altan Bordan Keremgiller yaşamını yitirdi. Diğer cezaevlerinde çok sayıda tutuklu ve hükümlünün komada olduğu bildiriliyor.

Kazan'ın yargılanması istendi

Demokratik kurumlar bütün diyalog yollarını tıkanan Adalet Bakanı Kazan'ın istifası etmesini ve yargılanmasını istedikleri. Meclis'te gündem dışı konuşma yapan ve tepkilerle cevap veren Kazan, bugün İstanbul'a geleceğini ve "evleminin durdurulması" için çalışacağını söyledi.

Jandarmadan vahsi saldırı

■ Cenazesi Mersin'e kapılan Argün Uğur için Ümraniye'nin Sarıgazi beldesi Cemiyi'nde yapılacak istenilen töreni cenaze törenine jandarmalık saldırdı. Salırdı 3'ü ağır olmak çok sayıda kişi yaralandı, yüzü aşkın kişi de gözaltına alındı.

KERİNGİLLER
DMKP-C Davası
tutuklularından Ali
Berdan Kerıngıllı
22 yaşındaydı. Tarastu b
Arap-Alevi ailesin
çocuğu ola
Kerıngıllı
İdam cezası isteniy
yarınlanıyord

Yine asker-polis çetesi

Ankara'da başlatılan operasyonda 11'i asker ve polis olmak üzere 33 kişi gözaltına alındı

Genelkurmay, Ciddi Güç konusunda Başbakan Erbakan, Başbakan Yardımcısı Çiller ve bakanlara briefing verdi

Cekic Güç işi tamam gibi

■ Erbakan, Çekiş Güç'ün görev süresinin uzatılması kararını Meclis'ten geçirmekte zorlanacağını söyledi. Askerler ise, Çekiş Güç'ün gönderi mesi halinde sarırtısı hareketlarını dünyaya anlatılmayacağına ila dettiler. ABD Büyükelçisi, İngiltere Büyükelçisi ve Fransa Büyükelçisi, Çekiş Güç'ün henüz 40 ve 50 yaşlarında olduğu için görevi yerine getirebileceğini söylediler.

● BUGÜN MECLİS'TE

Olağanüstü Hal 5 ilde kaldırılıyor

Merkez, Ankara Emniyeti

se Ankara Emniyet Müdürlüğü'nü merkez olarak seçen ve "Söylenez Kardeşler" oyununda olduğu gibi asker ve polislerde oluşan bir kaçakçı-dolandırıcı şebekesi daha ortaya çıktı. Şebekenin büyük çapta silah kaçakçılığı yaptığı belirtiliyor.

İkinci Üs Hava Kuvvetleri

Ölçe Olaya ilişkin olarak bir emniyet müdürünün görevden alındığı, ayrıca bir başkarniser, 4 polis memuru ile 2 bekçinin de gözaltına alındığı açıklandı. Hava Kuvvetleri Komutanlığı'nda görevli bir üst teğmen, iki astsubay ve bir uzman çavuşun da gözaltına alındığı bildirildi.

İçlerinde muhtarlar bile var

■ Mahalle muhtarlarının da yer aldığı şebeke kuruluşuna ilminciye operasyonlarda şu ana kadar bir Kaleznikof marka atomatik tüfek, bu silaha ait 6 şarjör, 230 mermi, çeşitli çap ve markalar da 10 tabanca ve bu tabanca ta ra ait yaklaşık 600 mermi ele geçirildiği açıklandı. SAYFA 12

Basın 24 Temmuz'ı kutluyor

Sansür hep vardı

Bugün, 24 Temmuz. "Sansürün kaldırılmasının 88'inci yıldönümü". "Basm Özgürlüğü Günü"leri verilecek, bayram kutlanacak. 24 Temmuz'un "sansürün kaldırılma yıldönümü" olarak kutlanması 1908 yılına dayanıyor. Ancak, 88 yıl önce kaldırılan iddia edilen sansür alınmadığını söyleyebiliriz. Sadece son beş yıl içinde 26 gazeteci ve çok sayıda dağınık olgular, Özgür Üç ve Yine Bulut'a gazetesini günlük olarak sansürlenince, kapatıldı. Yüzlerce gazeteci, yazar gözaltına alındı, tutuklandı, cezalarına yitirince bayram cezası verildi. SAYFA 14

24 Temmuz:

Türkiye'de "Gazet" adını
aldında hergün çıkarılan
lara bakıldıkça otonom
hergün kutlanmasi gerekir a-
ma, adeta bir ya, gazetecilere de
bu iş yapmaları için bir gün
münasip görülmüş: 24 Ocak
1984

çıl namusa ilişkin değerler tümünden iflas etmiştir. Onlarda biricik değer yargısı vardır: Sömürmek, vurgun vurmak, serveti her geçen gün çoğaltmak. Dünyanın yarısı yok olsa bunların umurlarında olmaz. Bunları ilgilendiren tek şey kişicil servetleridir.

Onların tüm sözleri ve davranışları yalan, dümen, kandırmaca, düzenbazlık, vurgun ve soygun kapsamı içinde kalır.

Bunlardan biri Amerikancıdır. Cebinde Amerikan pasaportu vardır. O, açıkça "Amerika benim ikinci vatanım" diyebilmektedir, Amerika'da. Tabii Amerikan yetkililerine şirin görünebilmek için.. Zaten Amerika'da milyonlarca dolarlık mal varlığı vardır. Bu milyonlarca dolar, Türkiye'de vurgun yoluyla elde edilmiş ve ABD'ye götürülmüştür. Bu paranın neden ABD'ye götürüldüğü sorulduğunda eşi Özer Çiller; "çocuklarımızın geleceğini düşünmek zorundayız" diyebilmiştir. Yani onlar geleceklemini ABD'de görmektedirler. Onlar ABD'nin Türkiye'deki memurlarıdır. ABD ve müttefikleri adına sömürge valileri gibi Türkiye'yi yönetmektedirler. Bunların adlarından başka, Türkiye insanı ile bir benzerlikleri yoktur. Bunlar yalnızca efendileri olan ABD'nin çıkarlarını koruyup kollamaktadırlar. Tabii bu ihanetlerinin karşılığında kendi küplerini de doldurmaktadırlar. Bunlar, ABD ve diğer büyük emperyalist devletlere satılmışlardır.

Diğeri, düne kadar Almancı idi. Ama bugün artık o da ABD'cidir. Çünkü uluslararası emperyalizmin jandarması ABD'dir.

Erbakan ve partisi, onyıllardan beri halkımızın dinsel duygularını sömürmektedir. Bu yolla halklarımızı kandırmaktadır. Bugün iktidara da bu yöntemi sayesinde gelmiştir. Ama artık kabesi ABD'dir. ABD'yi gücendirmemeye her şeyden fazla özen göstermektedir bugün. Erbakan'ın ABD karşısındaki teslimiyeti, burjuva yazarlarının bile alay konusu olmaktadır artık.

ABD'nin eski büyükelçilerinden Spain, 1980'li yıllarda Cumhu-

riyet gazetesinde yayınlanan anılarında şöyle demişti: Biz Türkiye'nin izleyeceği rotayı çizdik. İktidara gelen her parti bu rotayı izlemek zorundadır. O nedenle Türkiye'de hükümetlerin yıkılıp kurulmaları (hükümet değişiklikleri) bizi hiç etkilemez. Yani bizim için değişen bir şey olmaz.

Erbakan Hükümeti'nin, ABD karşısında esas duruşa geçişi, Spain'i bir kez daha haklı çıkarmıştır.

Bu sömürü, soygun, vurgun ve yağma düzeni varolduğu sürece Türkiye'yi, ABD ve benzeri emperyalist büyük devletler karşısında kul olmuş, halkına ve vatanına ihanet etmiş zayıf kişilikli insanlar yönetecektir. Bu kesindir. Alttaki resimde görülenler de bunlardan yalnızca ikisidir.

Üstteki resimde görülen ise ayrı bir dünyanın insanıdır. Yukarıdakinin aşağıdakilerle insan soyundan geliyor olmanın dışında hiçbir benzerliği yoktur.

O'nun, yalnızca toplumu ve insanlığı düşündüğü için, kişi mülkü denebilecek hiçbir şeyi yoktur. Ömründe hiç para-pul, mal-mülk hesabı yapmamıştır. O, yalnızca insanını, vatanını ve tüm insanlığı düşünmüştür.

İnsanlığın kurtuluşunun; sınıfların ve sınıfsal sömürünün olmadığı bir sosyal düzenle gerçekleşebileceğini görmüştür. O nedenle de bu aşağılık sömürü ve yağma düzenine başkaldırmıştır. Savaş ilan etmiştir.

Üstteki resimde görülen, gerçek insancıl düzeni savunduğu için, insancıl bir ahlakı, proleter ahlakı ya da sosyalist ahlakı benimsemiştir. Bu ahlakta siyasi prensipler, siyasi tutarlılık, siyasi namus, insancıl namus, fedakarlık, cesaret her şeyden fazla önem taşır. İşte bu nedenden dolayı üstteki kendini, gözünü kırpmadan feda edebilmiştir.

Üstteki, insanlığı kurtaracak olan sınıfın, işçi sınıfının davasını gütmektedir (savunmaktadır). Günümüzün en haklı, meşru ve kutsal davası budur. Çünkü bu, tüm insanlığın kurtuluş davasıdır.

Üstteki resimde görülen, insanlığın geleceğini göstermektedir. Ge-

leceğin insanı O'nun gibi cesur, yiğit, fedakar, insan sevgisiyle dolu olacaktır.

Alttaki resimde görülenler ise insanlığın dününü ve bugünü göstermektedir.

Alttakilerden biri yedi bin yıllık antika Tefeci-Bezirgan sınıfının bir temsilcisidir. Tefeci-Bezirgan sınıfı ilk egemen, sömürücü sınıftır. Yedi bin yıldan beri insanlığın başına bela olmuştur. Batı'da, modern kapitalist sınıfı iktidara gelince, bu antika sınıfı ortadan kaldırmıştır. Bizim gibi kapitalizmce geri ülkelerde ise bu antika sömürge sınıfı capcanlı durmaktadır. RP ve Erbakan'da görülen yalancılık, madrabazlık, döneklilik, kalleslik, sinsilik, soygunculuk, vurgunculuk, altına ve gayrı menkule düşkünlük bu sınıfın belirleyici özelliklerindendir.

Alttakilerden diğeri ise, modern Finans-Kapital zümresinin bir temsilcisidir. Finans-Kapital asalak, vurguncu, talancı, acımasız, insan düşmanı bir zümredir. Bu sömürücü zümre, kapitalist sınıfın en tepesinde bulunan, sayıları bir avuç olan kodamanlardan oluşur. Bir ülkedeki tarım, ticaret, sanayi kapitalistleriyle bankerlerin en irilerinin, bankalar kubbesi altında kaynaşmasından oluşur Finans-Kapital. Bankalar Finans-Kapitalistlerin kabesidir.

Çiller, Finans-Kapital partisi DYP'nin lideridir. Dolayısıyla da o zümrenin bir temsilcisidir. Bu nedenle de asalak-vurguncu bu zümrenin bütün karakteristiklerini taşımaktadır.

Alttakiler, insanlığın çürüten, yok olması gereken yanını temsil etmektedirler. Bu yüzden onlardan hemen herkes tiksintiyle söz etmektedir. Onların görüntüsü, insanların midelerini bulandırmaktadır artık.

Üstte yer alan ise insanlığın doğmakta olan sağlıklı yönünü temsil etmektedir. Bu nedenden de hemen herkes ondan övgüyle söz etmektedir. O'nun cesaret ve fedakarlığına, toplumu, vatani ve insanlık için duraksamadan ölümü göze almasına hemen herkes hayran olmaktadır.

Geleceğin kimin olduğu, ya da kazananın kim olacağı artık besbelli değil midir? □

DEVİRİMCİ TUTSAKLAR ONURUMUZDUR

Türkiye ve Dünya bir kez daha insani erdemlerin en yüceleri-ne tanık oldu. Bu erdemler: onur-du, inançtı, kararlılıktı, kahra-manlıktı, bilinçti, ölümlerin en zoruna vakar içinde "hoş geldin" diyebilme cesaretiydi, ölümün a-cımasızlığını, çirkinliğini ve so-ğukluğunu şefkate, güzelliğe ve sıcaklığa çevirme güzel sanatı-ydı.

Bu ne bir sinema gösterimi, ne de bir tiyatro oyunuydu. Yaşan-anlar ve ölümler sop somut ger-çek olayların ta kendisiydi. Ama bir sinema gösterimi, bir tiyatro oyunu gibi sanatkaraneydi. Bu sanatlaşan gerçeğin zamanı Dev-rim ve Sosyalizm eşiğindeki in-sanlığın 1996 yılı, yeri Dün-ya'nın T.C.'si, mekan'ı T.C.'nin ortaçağ zindanları, sahnesi DEV-RİMCİ TUTSAKLARIN KO-ĞUŞLARI idi. Artistleri ölerək yaşamı yeşerten DEVİRİMCİ TUTSAKLARDI... Her biri yok-sul halkımızın bağrından kopup gelmiş, pınar suyu kadar berrak, pınar suyu kadar temiz DEV-RİMCİ TUTSAKLAR.

Ne istiyorlardı?

Mahkemeye gidiş-gelişlerini, avukatlarıyla ve yakınlarıyla gö-rüşlerini neredeyse olanaksız kıl-mak amacıyla yapılan sevklerin durdurulup, sevk edilenlerin geri getirilmesini, cezaevlerinde in-sanca yaşama için gerekli olan koşulların sağlanarak, insanlık dışı hakaret ve işkence uygula-malarına son verilmesi. Görüşler-de ve görüş sonrasında ailelere yapılan baskılara ve gözaltılara-son verilmesi... Ve öldüler... Bir... İki... On iki can... 12 Dev-rimci...

Sadece bu kadarcık şeyler uğ-runu mı öldüler? Elbetteki hayır! Sınıflar savaşıydı bu.. Devrim ve

Karşı-devrim güçlerinin karşı karşıya geliyordu. Bu kavgada bazen öyle anlar gelirdi ve kavga öylesine boyutlanırdı ki; ilk ka-pışma nedeni iyice gölgede kalır, kavganın sınırları beklenenin çok çok ötesine sıçrırdı. İşte cezaevlerindeki kavga da tam da böyle gelişti. Karşı-devrim güç-lerinin dayattığı teslim olma, o-nursuzlaştırma saldırısına karşı; devrim güçlerinin onuru koruma, çok eşitsiz koşullarda da olsa, bedeli çok pahalı da olsa teslim olmamak için direnmek. Ve dire-nildi... Karşı-devrim güçleri, devrim güçlerinin saniye-saniye birer-ikişer-on ikişer ölerək gös-terdikleri direnç karşısında dize geldi.

Ne mutlu 12'lere... Ne mutlu ki, insanlık onurunu koruma gö-revini başarıyla yerine getirmiş-lerdir. Ne mutlu ki insanlık tari-hine altın harflerle yazılmışlar-dır.

Bu kavganın bir kahramanı daha vardı: ANALAR... Analar kavga boyunca il-il, meydan meydan, sokak sokak yürüdüler, bağırıldılar, açlık grevlerine yattılar, joplândılar, tartaklandı-lar, gözaltına alındılar, tutuklandı-lar. Ama evlatlarını bir saniye olsun yalnız bırakmadılar. Evlatlarının kavgasını bir an olsun terketme-diler.

Ya bizler? Yani "dışarıda"ki devrimciler? Bu sınavdan alın-mızın akıyla çıktık denebilir mi? Maalesef! Ne yazık ki, biz, bu soruya olumlu cevap veremiyoruz. Hiçbir şey yapılmadı demi-yoruz. Ama yapılanlar ne yazık ki yetersizdi. Hem nitelik, hem nicelik açısından "içeride" veri-len kavganın çok çok gerisindeydi. Neden? Tek sözcikle: DAĞI-NIKLIĞIMIZdan! Dağınık olu-

şumuzdan da acısı dağınık oldu-ğumuzun bilincinde bile olmayı-şımızdan! Çok yazdık, çok anlat-tık, çok çağrı çıkardık... Bizim anlatamadığımızı olaylar da mı anlatamıyor? Her gün, her an, her olayda dağınıklığımız böyle-sine acımasız, böylesine insafsız kendini dayatmasına rağmen; maalesef, hala birçoğumuz kendi kendimizi proletarya partisi ilan edebiliyoruz, hatta hatta ordula-rımız, cephelerimiz olduğunu da iddia edebiliyoruz. Olaylar acı-dır.. Olaylar inatçıdır. Nerede 30 binleriniz? Nerede Partileriniz? Nerede Cepheleriniz? Nerede Ordularınız? Kendinize ne ad ta-karsanız takın, sonuçta grupçuk-lardan bir grupçuk olduğunuzu ne zaman anlayacaksınız?

Yapmayın! Dağınıklığımızın çektiirdiği acılara artık yeter di-yelim. Finans-Kapitalistlerimiz yıkılacak yer arıyor. Ama biz yı-kamadığımız için ayakta sallanı-p duruyor. Tabii halklarımızın acı-ları da artarak sürüp gidiyor. Bu-na hiç birimizin hakkı yok. Yık-madan yıkılmayanı, sallansa bile yıkılmayanı yıkacak ve halkları-mızın acılarına son verecek biri-cik güç, Devrimci Güçlerin Der-lenişinden doğacak olan Gerçek Proletarya Partisidir. Günün en acil, en temel birincil görevi, zinciri sürükleyecek ana halka, budur. Gelin elbirliğiyle-gönül-birliğiyle, kardeşçe Derleşme yo-luna girip orada Partileşerek yol-daşalım. İşte o zaman 12'lerin meşalesi Parababalarının (Fi-nans-Kapital+Tefeci-Bezirganlar çetesinin) saltanatını kasıp kavu-racaktır.

Zindanlardaki Ölüm-Direnış yoldaşlığının "dışarı"ya yansı-ması dileğiyle.□

BASIN AÇIKLAMASIDIR

Sayın Basın Mensupları,

Bilindiği gibi devletin, siyasi tutuklulara karşı Ağar döneminde başlattığı ve yeni Adalet Bakanı Şevket Kazan'la "CİHAT" a dönüştürdüğü baskı ve şiddet politikası sonucu 8 insanımız hayatını kaybetti. (Bugün Bursa Cezaevinde bir tutuklunun daha yaşamını yitirdiğini öğrenmiş bulunuyoruz). Bu insanlar göz göre göre ÖLDÜRÜLDÜLER. Bu öyle Bakan'ın söylediği gibi "örgüt infazı" değil, Devlet infazıdır, Adalet Bakanı KAZAN'ın İNFAZIDIR. Bu gerçekliği hiçbir polemik tersyüz edemez.

Cezaevlerindeki çağdışı yaşama koşullarına, sevk, sürgün ve hücre genelgelerine karşı bedenlerini ortaya koyarak direnen siyasi tutukluların bu insani taleplerine "CİHAT" ilan ederek; "Açlık yüzünden herhangi bir insanın öleceğine inanmıyorum... Koşullarına yiyecek stoklamışlar..." diyerek Kamuoyunu yanıltan Kazan, şimdi de ölümler gündeme gelince "Cezaevlerine, koşullara giremiyoruz" diyerek yeni saldırılara gerekçe yaratmaya çalışmaktadır. Bizler olayın yakın takipçisiyiz ve bu propagandaların gerçek dışı olduğunu ilan ediyoruz. Esasen siyasi tutukluların isteklerinin başında, Bakanlık yetkililerinin kendileri ile görüşmeleri gerektiğinin yer aldığını gözönünde bulundurursak, "cezaevlerine giremiyoruz"un ne denli gerçek dışı olduğu kendiliğinden ortaya çıkmaktadır. Bakanlık yetkisini kullanarak Medyayı tekeline alıp, içeride eli-kolu-ağızı bağlı insanlara yönelik suçlamalarda bulunmak yerine, siyasi tutuklularla ya da temsilcileriyle bir an önce konular oturup tartışılmalıdır. Kamuoyu ancak o zaman gerçekleri görebilir.

Adalet Bakanı KAZAN, şu anda olayların ve ölümlerin sorumlusudur. Bir an önce o makamı boşaltılmalıdır. Zaten ölüm sınırında bulunan tutuklulara yönelik operasyon hazırlıkları, toplu katliamları beraberinde getirecektir. Bu tür, olayları çözmekten uzak politikalarından vazgeçilmelidir.

Sayın Basın Mensupları,

Biz 9 Temmuz Genelgesinin yayınlanmasının hemen ardından basına, bu genelgenin "her an ölümlerin beklendiği açlık grevlerini bitirici değil, tırmandırıcı olacağını" açıklamıştık. Ne yazık ki olaylar bizi doğruladı ve Bakan'ın açıklamalarının tersine süresiz açlık grevlerine ve ölüm oruçlarına katılımlar çoğaldı.

Konya E Tipi Kapalı Cezaevinde de 400'e yakın siyasi tutuklunun 65. gününe girmiş bulunan açlık grevleri, ölüm sınırına dayanmış bulunmaktadır. Şu anda 26 kişi ölüm orucunu sürdürmektedir. Bunlardan 12'sinin yaşam fonksiyonları durma noktasındadır. Yine 65 gündür süresiz açlık grevinde bulunan tutuklulardan 8 kişinin durumu endişe vericidir. Bu isimler ve sağlık durumları şöyledir:

Ölüm Orucunda bulunan TKP (ML) tutuklularından:

- 1- Nihal GÜL'ün durumu ciddiyetini koruyor, su dahi alamamaktadır.
- 2- Hıdır DURMAZ: Uyuşukluk, sıvı alamama, görme bozukluğu, kusma.
- 3- Hıdır AÇIKEL: Aynı bulgular içinde.
- 4- Mahir ÖZ: Şuur kaybı, kan kusma, sıvı alamama, durumu acil.
- 5- Zeki DEMİRÇİVİ: Kas ve eklem erimeleri, baş dönmesi içinde.
- 6- Dursun SONUÇ: Kan kusma, sıvı alamama, kas ve eklem ağrıları var.
- 7- Cemalettin GURSOY: Baş dönmesi, düşük tansiyon, halsizlik içinde.
- 8- Cahit ÇİFTÇİ: Baş dönmesi, düşük tansiyon, halsizlik içinde.
- 9- Hakan YILDIZ: Düşük tansiyon, sıvı alamıyor.
- 10- Coşkun KÖROĞLU: 10 gün ara vermesine rağmen durumu oldukça kötü.

Süresiz açlık grevinde 65. gününü dolduran TİKB tutuklularından: 1- Murat YÜCESU, 2- Zafer KIRBIYIK, 3- Hasan ÇEPE, 4- Çetin GÜNAY, 5- Ergin KARACIK, 6- Lütfiye AYDIN, 7- Özlem YILDIRIM, 8- Nurgül ELVEREN de: Sıvı alamama, sürekli kusma, ayağa kalkamama, gözlerde bozukluk, kulaklarda duyma bozukluğu mevcuttur.

Sayın basın mensupları;

Her gün 2-3 kişi ölüyor.

Analar, insanlık onuruna sahip çıkanlar coplanıyor.

Siyasi iktidar umudu söndürerek, onuru lekeleyerek, direnişi kırmaya çalışarak ayakta durmaya çalışıyor.

Katliamlar durdurulsun, bir an önce konu çözüme bağlansın diyor ve kendine insanın diyen herkesi duyarlı olmaya çağırıyoruz.

Saygılarımla 27.07.1996

Av. Orhan ÖZER İHD Konya Şubesi Başkanı

AÇLIK GREVLERİNDE ADP (ANKARA DEMOKRASİ PLATFORMU) NE YAPTI (YAPAMADI) ?

İçinde yaşadığımız işsizlik ve pahalılık cehenneminde parabalalarının saldırıları günbegün artmaktadır. Bu saldırıların yoğunlaşması parabalaları açısından doğaldır. Çünkü parabalaları emekçileri sömürdükleri sürece ayakta kalırlar. Bunun için de kendi içlerinde domuz topu gibi örgütlüdürler. Kendi örgütlülüklerini ve iktidarlarını korumak için de emekçi halklar üzerinde baskı, şiddet ve yıldırma politikalarını uyguluyorlar. Bunu da baştan aşağı örgütlü devlet deneni mekanizmayla gerçekleştirirler. Bu mekanizma içerisinde kendi iktidarlarını tehdit edenlere karşı işkenceler, katliamlar, yargılı-yargısız infazlar ve cezaevleri kaçınılmazdır.

Biz devrimciler ise parabalalarının böyleleri örgütlülüğü karşısında olabildiğine dağınığız. İşçi sınıfımıza gerçek anlamda öncülük edecek ve somut sorunlarını çözecek, tüm emekçileri çatısı altında toparlayacak ve dövuştürecek bir **proletarya partisinden** yoksunuz. Bunun içindir ki parabalalarının saldırılarını püskürtmüyoruz ve nihai hedefimize ulaşamıyoruz.

İşte böyleleri bir öncülükten yoksun olduğumuz için Türkiye genelinde ve bölgelerde kitle örgütleri belirli prensipler altında bir araya gelerek platformlar oluşturmaktadır. Ne yazık ki böyleleri bileşimlerin belirli bir bağlayıcılığı olmadığı için oluşturulan platformlar çok sağlıklı yürümektedir. A.D.P. (Ankara Demokrasî Platformu) de bunun bir örneğidir.

ADP'nin Genel

Değerlendirmesi

ADP 60 kitle örgütü tarafından oluşturulan bir platformdur.

ADP'nin temel ilkeleri ise; ülkemizde ve bölgemizde başta işçi sınıfımız olmak üzere emekçi halkımıza yönelik saldırılar karşısında, değişik alanlarda emekçilerin vermiş olduğu mücadeleleri birleştirerek sermayeye karşı topyekün bir mücadele oluşturmak ve vermiş olduğumuz mücadelenin tek bir ses olarak yükselmesini sağlamak, sermayenin amacına ulaşmaması için mücadeleyi yükseltmektir.

Görüldüğü gibi bir araya gelişimizin amacı çok açık. Ne yazık ki bu sorumluluğu hayata geçirmek konusunda bütün kitle örgütleri üzerine düşeni yeterince kavrayabilmiş değillerdir. Kitle örgütleri kendi sorunları olduğu zaman ADP'ye koşup yardım istemekten öteye geçememişlerdir. Sorunları ortadan kalktığı zaman ise ADP'ye dahi uğramaz olurlar. Böyleleri kitle örgütlerini defalarca eleştirmemize ve teşhir etmemize rağmen aynı duyarlılıklarına(!) devam etmektedirler. Buna bir örnek verecek olursak tüm emekçileri ve insanlığı ilgilendiren 1 Mayıs şehitleri ile ilgili basın açıklamamızı 20 kişiyle yapmak zorunda kaldık. Böyleleri bir oluşum içerisinde bizler **Devrimci Mücadeleci Nakliyat-İş Üyeleri** olarak her zaman üzerimize düşen görev ve sorumluluğu yerine getirdik. Bunu dos-tumuz da biliyor düşmanımız da. Çünkü bizler hayatın her alanındaki saldırıları kendimize yapılmış bir saldırı olarak gördük ve mücadelemizi bu yönde verdik. İşte öğrenci hareketindeki yerimiz, emekçiler üzerindeki baskılardaki tutumumuz, Türkiye işçi sınıfına hediye ettiğimiz direniş-

lerimiz ve cezaevlerindeki katliamlara karşı birçok kitle örgütünün göze alamadığı eylemler içerisindeki konumumuz..

Açlık Grevleri ve ADP

Cezaevlerinde açlık grevleri birinci haftasını doldurduğunda ADP olarak yaptığımız toplantıda gelişen sürece müdahale etmemiz gerektiğini ve bu doğrultuda kitle örgütlerinin bir sonraki toplantıya önerilerini getirmelerini ve bir program çıkartılması kararı aldık. Ne yazık ki daha sonra yaptığımız toplantılara katılım oldukça az oldu ve net bir program çıkartamadık. Çünkü ADP'nin gündemini 2 Temmuz etkinlikleri teşkil etmekteydi.

Açlık grevlerinin ilerlemesi ve olayın ciddiyetini koruması nedeni ile 5.6.1996 tarihinde Fikret BAŞKAYA'nın çağrısı üzerine 47 kitle örgütü biraraya gelerek, bir eylem programı çıkarttık. Bu programı hayata geçirmek için bütün kitle örgütleri bu eylem içerisinde aktif bir şekilde olacaklarını belirttiler.

Eylemlerin teknik sorunlarının çözülmesi için bir komite oluşturuldu ve bu komitede bizler de görev aldık. Diğer taraftan çıkartılan eylem takvimini ADP'ye sunduk ve ADP'den bu programı kendi programı gibi kabul edip bütün eylemler içinde yer alacağı kararı çıktı. Ne yazık ki, bırakalım ADP'yi, karar alma süreci içinde yer alan kitle örgütleri dahi eylemler içerisinde yer almadılar. Birkaç duyarlı kitle örgütüyle ve ailelerle; çıkarttığımız programın bir çoğunu (bütün olumsuzluklara rağmen) hayata geçirdik. ADP bileşenlerini, bu konuda duyarsız kaldıkları için,

birçok kez eleştirdik. Buna rağmen aynı tutumlarını devam ettirdiler. Bazı kitle örgütü temsilcileri ise **devrimci tutsaklara** sahip çıkma konusunda kararsız olduklarını açıkça pratik davranışlarıyla sergiliyorlardı. Bu süreç içerisinde bazı kitle örgütü temsilcileri ve aileleri bir araya gelerek; "ADP dışında ne yapabiliriz" gündemli toplantı yapacaklarını belirttiler. Bizler ise böylesi bir toplantının yanlış olduğunu, çıkartılan eylem programını hayata geçirmek ve yeni öneriler varsa bunların da dikkate alınması gerektiğini, bir sorun varsa bunun çözümünü ADP içerisinde aramamız gerektiğini ve bu sorunun aşılması için varsa eleştirilerin yapılması, özeleştirilerin verilmesi gerektiğini vurguladık. Çünkü böylesi bir sürecin ADP içerisinde pamuk ipliğiyle bağ olan birçok kitle örgütünü dışlayacağını biliyorduk. Ve tahmin ettiğimiz ortaya çıktı. Var olan bileşim yalnızca bir tek eylem örgütlemekten öteye geçemedi.

Açlık Grevinin ilerlemesi ve şehitlerin verilmesi üzerine 60 civarında kitle örgütünün ve partilerin katıldığı geniş kapsamlı bir toplantı gerçekleştirdik. Toplantı sonucu 26.7.1996 günü hükümeti istifaya davet eden başbakanlık yürüyüşünü gerçekleştirme kararı aldık. Eylem tarihinde 6-7 bin kişilik bir kitleyle Kızılay'dan yürüyüşe başladık ve polis bariyerleri ile karşılaştık. Ancak bu kitle kendi içerisinde örgütlü olmadığı için bariyerleri aşamadık. Taleplerimizi belirten konuşmalar ve sloganlar atarak eylemimize son verdik. Ve böylelikle açlık grevleri süreci içerisinde Ankara'da yapılan son eylem bu oldu. Çünkü o gün aydınların araya

girmesiyle devrimci tutsaklarla anlaşmaya varıldı ve açlık grevleri son buldu.

İşte böylesine canalcı, insanlığı, insan yaşamını ilgilendiren bir süreçte bile ADP üzerine düşeni tam anlamıyla yapamamıştır. ADP'yi bu zaaflarından arındırmak için var gücümüzle ça-

lışmak önümüzde duran önemli bir görevdir.

**Devrim Şehitleri Ölümsüzdür!
Devrimci Tutsaklar
Onurumuzdur!
Faşime Karşı Ya Birleşmek,
Ya Ölüm!**

Nakliyat-İş Üyesi
Devrimci Mücadeleci
Bir İşçi

BASINA VE KAMUOYUNA

Devrimci Tutsaklar bir devrim şehitleri ordusuna katılıyor.. Onlar devrimci onurları için, inançları için ölümüne direniyorlar.. Onlar mücadeleyi ölümüne sürdürüyorlar..

İlk önce Ümraniye Cezaevinde Aygün Uğur yoldaş şehitler kervanına katıldı. Ardından Bayrampaşa Cezaevinde Altan Berdan Kerimgiller, bir gün sonra da İlginç Özkeskin şehit düştü. Bu şehitlere her gün yenilerinin eklenmesi beklenmektedir. Öyle ki bundan sonra ölüm oruçlarına son verilse bile bir çoğunda onarılmaz sağlık sorunları kalacaktır.

Devrimci onurları ve inançları için ölümü göze alan tutsakların insani ve haklı taleplerini kabul etmemek için parababaları ve onun iktidarı hala direnmektedir. Parababaları ve uşakları ne denli zalim, ne denli insanlıktan uzak olduklarını bir kez daha gösteriyorlar.. Onların kılı kıpırdamıyor. Onlar seviniyor.. Ve onlar için önemli olan tek "değer"in kar, daha çok kar olduğu bir kez daha görülüyor.

Tüm yetkili ve sorumluları bir kez daha uyarıyor ve Devrimci tutsakların isteklerini kabul etmeye ve tüm haklarını teslim etmeye çağırıyoruz.

Şehit düşen her devrimci Halk Kurtuluş mücadelesindeki onurlu yerini alıyor. Onların adı halklarımızın belleğine kazınıyor. Ve halklarımız ergeç onların hesabını da diğer şehitlerin hesabını da soracaktır.

Gün derlenme, gün birleşme, gün mücadele günüdür. Başta işçi sınıfımız olmak üzere tüm emekçi halkımızı devrimci tutsakların onurlu mücadelesine sahip çıkmaya, daha aktif destek vermeye çağırıyoruz.

25. 7. 1996

Devrimci Mücadele Dergisi

"CUMARTESİ ANNELERİ" NİN MÜCADELESİ "CUMA ANALARI" NİN DA MÜCADELESİDİR

İçinde yaşadığımız parababaları düzeninde hergün yargılı-yargısız infazlar, gözaltında kayıplar yaşanmaktadır.

Bu olayların durdurulması, son bulması ve kayıpların bulunması talepleri ile yaklaşık 1 yılı aşkın bir süredir Galatasaray'da devam eden kayıp ailelerinin oturma eylemine destek amacıyla 17 Mayıs 1996 günü İzmir'de de oturma eylemi başlatıldı.

Oturma eylemine, kayıp ailelerine destek amacıyla duyarlı insanlar katıldılar. Başlangıçta eyleme katılanların sayısı 60'ı geçmiyordu. Ve her seferinde polis baskısıyla karşılaşıldı. Daha eyleme başlamadan, insanlar polis tarafından kimi zaman coplarla, kimi zaman köpeklerle dağıtıldı. Gözaltılar yaşandı. Yine de o bir avuç insan, her hafta Cumartesi bıkmadan, usanmadan, korkmadan konak Meydanında toplandık.

Cezaevlerinde ölüm oruçları

sonucu ölümlerin başlamasıyla, ortam sıcaklaştı, tansiyon yükseldi. Her Cumartesi oturma eylemine katılanların sayısı 60'ı geçmezken, kitlelerin katılımı ile sayı önce 500'e, daha sonraki hafta ise 1000'lere kadar yükseldi. Sloganlar atıldı, ölüm orucunda hayatını kaybeden insanların anıldı, içimizde oldukları vurgulandı. Eylemler herhangi bir saldırı, dağıtılma gibi olaylar olmadan amacına ulaştı.

Daha önceki haftalar eyleme katılım sayıca az olduğu için; coplanıyor, köpeklerle saldırıya uğruyorduk. Kitlelerin desteği ne zaman çoğaldı, o zaman dağıtamadılar.

Kayıp ailelerine destek vermek için illa ki birilerinin ölmesi mi gerekiyor? Hayır! Bu insanlara destek vermek her devrimcinin görevidir.

Cumartesi analarının oturma eylemine misilleme olarak faşistlerin güdümünde, kirli savaş-

ta çocuklarını kaybeden analar adına, Cuma anaları ortaya çıkarıldı. İzmir'de bir hafta Cuma günü miting düzenlendi. Bu mitingde analar hemen hiç görünmezken, daha çok polis ve bekçilerin sayıca çok fazla oldukları dikkat çekti. Cuma anaları diye adlandırılan insanlar, belli bir faşist grubun oyununa gelmektedirler.

Cuma anaları hiçbir zaman Cumartesi analarına misilleme olamazlar. Çünkü Cumartesi analarının, Cuma analarıyla bir sorunu yoktur. Aksine ortak yanları vardır. Her ikisinin de esas sorunları Devletledir. Cuma anaları belli bir faşist grubun oyununa gelmeden, kirli savaşa hayır demelidirler. Ancak o zaman sorunları çözülecektir.

İzmir'den
Devrimci Mücadeleci
Bir Kadın İşçi

ÖRGÜTSÜZ HALK KÖLE HALKTIR !

Son günlerde bir "duyarsızlık" teranesi almış başını gidiyor. Özellikle Ölüm Oruçları sürecinde; halka, devrimcilere, aydınlara, uluslararası kamuoyuna vs. duyarlılık davetiyeleri çıkarıldı. Ama görüldü ki hep duyarsız kaldı.

Sadece Cezaevleri süreci de değil, alın size Cumartesi anaları, alın size işçi eylemleri, kamu çalışanlarının eylemleri. Hangisinde yeterlice duyarlı olunabildi? Ya da neden duyarlı olunmadı? Ya da halkımız neden saflarda yoktu?

Tek sözcükle: ÖRGÜTSÜZ LÜKTEN. Örgütsüz insan ne kadar duyarlı olur? Elbetteki örgütsüz olduğu kadar. Dolayısıyla da örgütlü halk ta, örgütlü olduğu kadar duyarlı olur. Öyleyse, şu dayarsızlık teranelerini bir tarafa bırakıp esas sorun olan örgütsüzlüğü konuşmak gerekir.

Birçok burjuva aydını köşelerinde hep halkın duyarsızlığından bahsetti, ama hiçbirisi halkın örgütsüzlüğünden bahsetmedi. Örgütlenmesi gerektiğinden bahsetmedi. Hadi burjuva kalemşörlere böyle bir şey beklemiyoruz. Çünkü onların sahipleri, halkın örgütlü olmasını istemezler. Ama biz devrimcilere düşen görev örgütlenme ana halkası etrafında başta işçi sınıfımız olmak üzere yoksul köylüyü, aydın gençliği, kısacası tüm ezilen, sömürülen halk kesimlerini bir araya getirmektir.

Elbette yazımızın başındaki duyarsızlık sözleri bize ait değildir. Genelde küçükburjuva sol grupların karınlarında sakladıklarını halka güvensizlikleridir. Biz Devrimci Mücadeleciler ise; **ÖRGÜTSÜZ HALK KÖLE HALKTIR** şiarıyla halk denizine dalmak zorundayız. Elbetteki

işimiz kolay değil. Kolay olmadığı kadar kahrılıdır da. Onun içindir ki, halk uyanış güçlerini örgütlerken bile, örgütlü davranışlar sergilemek zorundayız. Halkın devrimcilere olan güvenini kazanmak, halkın gönlüne girmek; halka önderlik etmenin temel koşuludur. Yoksa halk, sadece devrimciyiz diye peşimizden gelmez. Dolayısıyla da halkımızla kaynaşmalı, sorunlarına somut çözümler üretmeli ve yol gösterici olmalıyız.

Biz Devrimci Mücadeleciler, Ustamız Hikmet Kıvılcımlı'ya layık öğrenciler olmak istiyor-

sak; Onun mücadelesine, teorisine, pratiğine denk düşen davranışlar sergilemeliyiz. O zaman halka duyarsız diyenlere en iyi yanıtı vermiş oluruz. Çünkü Ustamız hiçbir zaman halka olan güvenini yitirmemiş ve ömrü boyunca hep halkın örgütlendiğinde ne büyük bir güç olduğunu vurgulamıştır.

Örgütsüz Halk Köle Halktır!
Örgütlü Halk Yenilmez!

İzmir'den
Devrimci Mücadeleci
Bir İşçi

YA BİRLEŞMEK, YA ÖLÜM !

Devrim mücadelesi uzun ve kahrılı bir yoldur. Bu uğurda bedenlerini birer ışık yapan devrimcileri saygıyla anıyorum.

Şunu çok iyi biliyoruz ki, Finans-Kapital+Tefeci-Bezirgan sermaye düzeni, kendi çıkarlarını korumak ve sürdürbilmek için her türlü saldırı tekniklerini ve baskı araçlarını kullanmaktan bir an bile geri durmaz.

Son olarak yaşadığımız cezaevlerindeki eylem süreci ve 12 devrimci tutsağın yaşamını yitirmesi bizleri biraz daha düşünmeye itmelidir diye düşünüyorum.

Anlaşılır olmak için olayların diliyle konuşacağım. Özellikle Açlık Grevlerinin, Ölüm Orucuna dönüşmesinden sonra birşeyler yapılmaya çalışıldı. Ancak dağınıklığımız (devrimci ortamın dağınıklığı); gözlerimize öyle batıyordu ki... Kendilerine parti adını takan partiküller bile ne yapacaklarını şaşırılmış durumdaydılar. En kalabalık cenazeler İzmir'de kaldırıldı: üç bin kişiyle...

Bu ister istemez şu soruyu

aklıma getiriyor: Güçlerimizi neden zamanında birleştiremedik? Ölümlere neden engel olmadık? Güçlerimizi zamanında birleştirebilseydik, tutsakların en doğal demokratik kazanımlarını elde edebilir, ölümleri engelleyebilirdik. Oysa açlık grevleri sürecinde birkaç cılız eylem dışında hiçbir şey yapılamadı. Hangi parti, grup ya da hareket sınıfı, halkı sokaklara dökebilirdi?

Gruplar anarşisine en kısa zamanda son vermeliyiz. Derdimize merhem olacak ana halkayı yakalamak için an geçirmeksizin Derleniş sağlamalıyız. Ya Birleşmek! Ya Ölüm! Başka çaremiz yok.

Devrim- Şehitleri Ölümsüzdür!

Devrimci Tutsaklar Onurumuzdur!

Faşizme Karşı Ya Birleşmek, Ya Ölüm!

Anarşi Yok! Büyük Derleniş!

İzmir'den
Devrimci Mücadeleci
Bir Genç

ÜÇ ŞEHİTLER "MAHMUT -İBRAHİM-SADI" ANKARA'DA ANILDI!

1 Eylül 1978'de finans-kapitalin beslemeleri faşist köpeklerce katledilen üç yoldaşımız Mahmut ÇAL, İbrahim UZUN, Sadi OKÇUOĞLU şehit düşmelerinin onsekizinci yıldönümünde Ankara'da düzenlenen Anma Toplantısı'yla ve mezarları başında yapılan törenle anıldılar.

Üç Şehitler'i Anma Toplantısı adı altında yapılan toplantıya saygı duruşuyla başladı. Ardından Üç Şehitler'in mücadeleleri ve yaşamları konuşmacılar tarafından anlatıldı. **Üç Şehitler Tepesi** (Şentepe) Halkının da katılımıyla gerçekleşen toplantı marşlar eşliğinde sona erdi.

Toplantının ardından Üç Şehitler'in mezarları başına gidildi. Burada yapılan törende "DEVRİMCİ MÜCADELE" pankartı açılarak mezarları başına "DEVRİMCİ MÜCADELE" adına bir çelenk kondu. Saygı duruşundan sonra konuşmalar yapıldı. "YAŞASIN DEVRİMCİ MÜCADELEMİZ", "DEVRİM ŞEHİTLERİ ÖLÜMSÜZDÜR!", "FAŞİZME KARŞI YA BİRLEŞMEK, YA ÖLÜM!" Sloganları eşliğinde yoldaşlarımızın, şehitlerimizin mücadele bayraklarını sonsuza kadar elden ele taşıma sözü verildi. Ardından yine 3 Eylül 1979'da vurulan ve 14 Eylül 1979'da hayata gözlerini yuman **Engin YÜZBAŞIOĞLU** yoldaşımızın mezarı başına gidildi ve tören burada da sloganlar eşliğinde tekrarlandı.

Engin YÜZBAŞIOĞLU hayata gözlerini yummadan önce şunu demişti.

"MÜCADELEMİ SÜRDÜRÜN!"

Mücadelen yükselerek sürüyor ve sürecek Engin Yoldaş!

Konuşmacı arkadaşların sözlerinden bazı bölümler şöyleydi:

Konuşmacı:Ustamız Hikmet KIVILCIMLI'nın bir sözü var değerli arkadaşlar: "**Görev yapıyo-**

ruz, muhallebi değil. Görev yaparken her türlü zorluklarla karşılaşacağız. Görev yaparken vurmak da var vurulmak da var. Hepsi vız gelir, vız geldi ve gelmelidir." diyor Ustamız.

İşte bu üç yoldaşımız da ustalarına layık olan bir yaşam sürdürdüler. Çok kısacık bir yaşam.. Birisi 21 yaşında (İbrahim yoldaşımız) diğerleri, Mahmut ve Sadi yoldaşlarımız ise 18 yaşında.. 18 yaş gibi çok kısa bir sürede insan olmanın, insanlığın gerçek kurtuluşu olan sosyalizme varmanın mücadelesini ve gerçek insan olmanın tadını, onurunu yaşayarak aramızdan ayrıldı arkadaşlarımız. Ancak insanların fiziki olarak aramızdan ayrılması tek başına ölüm demek değildir. Arkadaşlarımız 18 yıl sonra bile bizim mücadelemize ışık tutuyor. Tabii hareketimiz bu mücadeleyi kesintisiz bir şekilde sürdürüyor yoldaşlar.

O zaman Yoldaşlarımızla aynı mücadele içerisinde omuz omuza yer almış arkadaşlarımız şu anda işçi önderleri, işçi liderleri artık Devrimci Mücadele Hareketi işte dün de yıldönümünü kutladık; Aras Kargo İşgalleriyle kendini işçi sınıfı tarihine yazdırıyor. Aktif Dağıtım direnişleriyle işçi sınıfı mücadelesi tarihine yazdırıyor. Türkiye devriminin önderi Hikmet KIVILCIMLI düşüncesinin savunucuları olarak arkadaşlarımıza şu sözü veriyoruz: Görev yapacağız. Görev yapıyoruz, görev yapmada evet, vurmak da var, vurulmak da var. Hepsi vız gelir. Bundan sonra da vız gelecek. Arkadaşlarımızın anıları önünde saygıyla eğiliyorum.

Sunucu: Arkadaşımıza teşekkür ediyoruz. Şimdi İPSD üyesi, ve o dönem Mahmut-Sadi-İbo yoldaşları tanıyan arkadaşımız sizlere seslenecek.

Konuşmacı: Dostlar, arkadaşlar, yoldaşlar merhaba. Belki bu

rada en zor konuşması gereken insan benim. Çünkü üç arkadaşımızı da İbo'yu, Mahmut'u, Sadi'yi en yakından tanıyan, onlarla birlikte bir çok mücadele içerisinde yer alan arkadaşınızım. Biraz önce arkadaşlarımız bahsetti; İbo-Mahmut-Sadi bundan 18 yıl önce 31 Ağustos'un 1 Eylül'e bağlandığı gecenin sabahında saat dört buçuk-beş sıralarında, PolBir'li faşist polislerce kahpece katledildiler.

Niye katledildi arkadaşlarımız?

Burada yine o dönemden kalan arkadaşlarımız; çok yakın tanıyan arkadaşlarımız var. Birlikte mücadele eden arkadaşlarımız var. Onlar da çok iyi bilirler ki 74-75 senesinde genellikle MC hükümetleri dönemlerinde Yenimahalle için gerçekten çok önemli bir bölge olan Şentepe'nin faşist işgallerine karşı, halka yapılan baskı ve zulme karşı bayrak açmıştı arkadaşlarımız. Sadece Şentepe Halkı için değil. Arkadaşlarımız faşistlerin saldırdığı her bölgede; Yenimahalle'nin Şentepe'sinde, Yenimahalle'nin Demet'inde, Yenimahalle'nin Barış bölgesinde, faşistlerin her saldırısına gözlerini kırpmadan birer halk önderi olarak koşmuşlardır. Sadece bu da değil arkadaşlarımızın görevi; o bölgedeki liseli gençliğe yapılan saldırılara da göğüs germiştir arkadaşlarımız. Hemen hemen her gün, Demet Lisesi'nde, hemen hemen her gün Yenimahalle Mustafa Kemal Lisesi'ndeki faşist saldırılara karşı ordaki devrimci gençleri korumak noktasında hiçbir gün tereddüt etmeden mücadelelerini sürdürmüşlerdir. İşin bir öbür yönü de, arkadaşlarımızın en büyük özelliklerinden biri de Devrimci Mücadeleyi içileştirmek noktasındaki gayretleri ve çabalarıdır. Bu mücadele içerisinde de işçi sınıfı mücadelesinde hainlerin cezalandırılmasında da bulunmuşlardır

arkadaşlarımız.

Yani arkadaşlarımız sadece Şentepe'de faşistlere karşı mücadele eden birer devrimci değil, gerçekten ustamız Hikmet KIVILCIMLI'nın düşünce ve davranışını hayata geçirecek noktada davranan birer halk önderiydiler. Birer neferidiler.

Yine o zaman arkadaşlarımız anımsarlar. İbo-Mahmut ve Sadi yoldaşlarımız bilinçlice seçilen hedeflerdi arkadaşlar. Yine o dönemler faşistlerin en azgın saldırılarının yoğunlaştığı dönemler. Şentepe'deki faşistlerin gücünün yetmediği dönemlerde Site Yurdundan, Yıldırım Beyazıt Yurdundan getirilen faşistlerle Şentepe halkına zulüm yapılırken, arkadaşlarımız çıplak göğüslerini siper ederek faşistlere karşı mücadele etmişlerdir ve halkıyla bütünleşmişlerdir. Ve bu yüzden bilinçlice seçildiler.

Dahasıra İPSD işsizlik ve pahalılıkla savaş derneği adı altında açılacak bir derneğin kurucularıydı arkadaşlarımız. Ve orası daha önce kurulmuş, kısa zamanda açılma çalışmaları yapıyordu. Yine Şentepe'de olan arkadaşlarımız anımsarlar olay gecesi polisleri bütün arkadaşlarımızın evlerini gezerek tek tek "Çocuğunuzu bundan sonra göremeyeceksiniz" demişlerdir. Ve olay günü de arabalarıyla, ambulanslarıyla hazır gelmişlerdir. Yani oraya katletmeye gelmişlerdir. Ve ben burdan şunu söylüyorum. Bugünlerde çokça söylenen yargısız infazlar 12 Eylül öncesi belki de arkadaşlarımızın yaşadığı İbo-Mahmut-Sadi yoldaşlarımızın yaşadığı ilk yargısız infazdır.

Ve bu arkadaşlarımız halkıyla bütünleşerek Şentepe halkını, Şentepe mahallesini faşist zulmünden kurtarmışlardır. Şentepe'de bayraklaşmışlardır.

Sadece Şentepe'de değil demin de söylediğim gibi Yenimahalle-siyle, Barışıyla o bölgede halkın gönlünde bayraklaşmışlardır.

Bizler, arkadaşlarımızdan bayrağı devraldık. O Devrimci Derleniş bayrağını, o sosyalizm bayrağını bugüne kadar yükselttiğimiz noktaya getirdik. Bundan sonra da, arkadaşlarımızdan yoldaşlarımızdan aldığımız bayrağı daha-daha da yükseklere diyeceğiz. Çünkü biliyoruz ki, inanıyoruz ki Şentepe'de de, diğer yerlerde de çok İbo ve Mahmutlar var. Ve şimdilik bu kadar söyleyeceğim, kusura bakmayın zor konuşuyorum. Hepinizi arkadaşlarımızın, üç yoldaşımızın önünde, ölüm yıldönümünde saygıyla selamlıyorum.

Sunucu: Arkadaşımıza bu güzel ve anlamlı konuşmasından dolayı teşekkür ediyoruz. Şimdi arkadaşlar Devrimci Mücadelenin işçi önderlerinden bir arkadaşımız seslenecek.

(...) Mücadele eden, insanlık davası gibi ulu bir dava için, sosyalizm davası için şehit düşenler unutulmaz. Hele bu şehit düşenler gencecik yaşlarında bu mücadelede, bu davada tereddütsüz bir şekilde tercihlerini koymuşlarsa, gencecik yaşlarında ölümü göze alan bir yiğitlikle, bir kararlılıkla mücadeleye dalmışlarsa bunlar unutulmaz. Unutulmadığı da görülüyor zaten. Bugün gerçekten böyle bir konuşma yapmak insana hüznün veriyor. Ama bir taraftan da ben seviniyorum. Şundan seviniyorum; arkadaşlarımızın mücadele bayrakları yerde kalmadı. Bugün Şentepe halkı da bunu gösteriyor. Aramızda, beni mutlu eden Şentepe halkı, üç Şehitler Mahallesi halkı kendi yiğit evlatlarına sahip çıktıklarını gösteriyorlar. O da beni mutlu ediyor. Nasıl ki diğer yoldaşları onların mücadele bayraklarını bırakmadılar, Şentepe halkının da Üç Şehitlerin mücadelesine sahip çıkması, bugün aramızda olmaları özel bir anlam taşıyor bence. İnanıyorum ki bu önümüzdeki günlerde daha da bir gelişsin, temenni ediyorum ki orada İPSD'nin şubesi açılarak o katle-

denlere, egemenlere bir cevap verilsin. Bunun da gerçekleşmemesi için hiçbir neden görmüyorum. Çünkü mesele burada davaya; o arkadaşlarımıza gerçek anlamda sahip çıkabilmektir. Gerçek anlamda sahip çıkabilmek ve onu sadece anma toplantılarında değil onların inandıkları davaya, mücadeleye sahip çıkmaktan geçiyor.

(...) Şimdi gene bir diğer gerekçesi de şuydu parababalarının: acaba biz bu katliamla Şentepe halkının gelişen mücadelesini ve oradaki mücadeleye önderlik eden siyasi hareketin gelişmesini engelleyebilir miyiz diye düşünüldüler. Bundan dolayı bu katliamı gerçekleştirdiler. Ama geçen zaman, geçen 18 yıllık zaman bunun boş olduğunu gösterdi onlara. Çünkü yoldaşlarımızın bayrağı yerde kalmadı. Yoldaşlarımızın bayrağı fabrikalarda, okullarda, mahallelerde yükseliyor. Yine aynı şekilde, belki yoldaşlarımızın bilmediği bazı bölgelerde hareketimiz geliyor, güçleniyor. Yoldaşlarımızın mücadelelerinden alınan güçle ve onların davasına olan bağlılıklarını örnek alıyoruz. Onların mücadelesi bizlere gerçekten yol gösteriyor. Hepinize teşekkür ediyorum arkadaşlar, şagolun.

Sunucu: Biz teşekkür ederiz. Yoldaşlar şimdi size Mahmut-Sadi-İbo yoldaşların şehit düştüğü yaşları temsil eden Devrimci Mücadeleci Gençlik adına arkadaşımız konuşacak.

Devrimci Mücadeleci Gençlik: Öncelikle komünizm yolunda, sosyalizm yolunda, devrim yolunda şehit düşen tüm dünya devrimcilerinin ve 1978 Eylülünde faşist köpeklerce katledilen üç arkadaşımız İbrahim, Sadi ve Mahmut yoldaşların anıları önünde saygıyla eğiliyorum.

Arkadaşlarımızın bizlere bıraktığı mücadele bayrağını insanlığın nihai kurtuluşuna kadar götüreceğimize Devrimci Mücadeleci Gençlik adına, burada sizlerin

adına söz veriyoruz. Onlar öldüler. Onlar barutun içinde yanan fitiller. Her an o fitil o barutu ateşleyecektir. Ve yoldaşlarımızın önlerine koydukları zafer bizden şunu istiyor: ZAFER BİZİ İNANMAYA ÇAĞIRIYOR. Ve zaferin adı artık İNANÇTIR. Bizler yaşamımızla, kişiliğimizle, verdiğimiz Devrimci Mücadele ile ÜÇ ŞEHİTLERE ve tüm Devrim Şehitlerine layık olmak zorundayız. Bizler yaşamımızın her alanında tereddüt göstermeksizin insanlığın nihai kurtuluşu için mücadele edeceğimize söz veriyoruz. Ve üç yoldaşımızın mücadeleleri önünde saygıyla eğiliyorum arkadaşlar.

Sunucu: Arkadaşa teşekkür ediyoruz. Arkadaşlar burada, yoldaşlarımızın şehit düştüğü mahalleyi temsil eden Şentepe'den bizim nitelememizle ÜÇ ŞEHİTLER TEPEŞİ'nden arkadaşlarımız var. Söz almak isteyen arkadaşımız varsa daha doğrusu söz alınıp konuşulursa daha iyi olur düşüncesindeyiz, bacılarımızdan, kardeşlerimizden söz alacak arkadaş varsa söz verelim.

Bir Yoldaş: Bizim diğer arkadaşlardan farklılığımız var bazı konularda. Çünkü biz o insanlarla İbrahim-Mahmut-Sadi arkadaşlarla yani çocukluktan beri beraber büyüdük. Daha devrimin D'sini, Sosyalizmin S'sini bilmeden yani farklı bir feodal birlikteliğimiz vardı. Sosyalizmi öğrenirken ondan sonraki aşamalarda hep beraber olduk. Onun haricinde diyeceğim birkaç kelime özellikle İbrahim'in bazı birtakım özelliklerini vurgulamak istiyorum. Yani çok farklı bir karaktere sahipti, nasıl anlatsam bugün Türkiye işçi sınıfı içinde olsun, halk geniş kitleleri içinde olsun yani önderlik edebilecek, o insanlara komutanlık, komuta edebilecek çok az sayıda insan çıkıyor ve özellikle İbrahim arkadaşta bu özelliklerin hepsi mevcuttu ve böyle bir yiğit yoldaşın katledilmesi işçi sınıfı açısından olsun, gelecekteki devrimci

mücadele açısından olsun, çok büyük bir kayıp olmuştur. Hem de en verimli olabileceği bir çağlarda... Diyeceklerim bundan ibaret, arkadaşlarımızı yani şu anda 1 Eylül'ü yaşar gibiyim başka birşey diyemeyeceğim yani. İçim doluyor.

Sunucu: Şimdi söz alan mahalleden arkadaşların konuşmalarını üzerine bir genel bilgi vermek gereksinimi duydum. Şimdi arkadaşlar özellikle bilmeyen genç arkadaşlarımız vardır. Devrimci Mücadele Hareketinin en büyük temel tesbitlerinden birisi şudur: Türkiye'de gerçek anlamda bir İşçi Sınıfı Partisi yoktur. Ve parti kurulmadığı sürece de gerçek anlamda yani faşizmi geriletecek, onların halk üzerindeki saldırılarını engelleyecek bir mücadele yaratılamaz. Yakalanması gereken ilk halka partinin kurulmasıdır. Ve İşçi Sınıfı Partisi de Komünist Parti de, ancak ülkede savaşım veren bütün komünistlerin, bütün devrimcilerin bir Marksist parti programı etrafında birleşerek bir araya gelerek güç ve eylem birliğinden sonra partileşme süreciyle gerçekleşebilir. Yani o anlamda biz 12 Eylül öncesi de işte birtakım siyasetler "yarın öbür gün devrim yapacağız, devrime gidiyoruz" v.b. çığırkanlığı yaptığı dönemlerde bile sloganlarımız şuydu: "Kendimize gelelim. Faşizme karşı ya birleşmek ya ölüm!"

Hayat o gün de onu dayatıyordu bugün de dayatıyor. Faşizme karşı birleşemediğimiz, sürece alternatifimiz ölümdür.

Devrimcilerin yenilgisini ortadan kaldırmanın tek yolu devrimcilerin birleşmesini sağlamaktır.

Mahmut, İbo, Sadi yoldaşlar, o yaşlarında, bunun bilincine varmışlardı. Bunun mücadelesini veriyorlardı. Yani bir yandan faşizme karşı mahallede okulda, işçi sınıfı içerisinde patronlara karşı mücadele verirken bir yandanda devrimci ortamda gerçek bir komünist partisinin kurulması, Türkiye devrimcilerinin birleşmesi i-

çin mücadele veriyorlardı.

12 Eylül tahribat yaptı, doğru. Neden? Çünkü devrimcilerimiz darmadağın. Halen de darmadağın. 40 parçaya bölünmüş durumdayız. Elbette böyle bir durumda sağlıklı bir mücadele, istediğimiz anlamda bir mücadele verilemiyor. İdeolojik olarak doğruyu koymak yetmiyor. Siyaset gücüyle yapılır. Siyaset örgütü yapılır. Ve Lenin Usta'nın deyimiyle de "Çok örgüt yok örgüt"tür. Bir devrimci hareketin birliği sağlanmadığı sürece de bizim bu yenilgilerimiz kaçınılmazdır.

Ama bizler şuna inanıyoruz; Mahmut, Sadi, İbo yoldaş da buna inanıyordu: Bizler Türkiye devriminin önderi Hikmet KIVILCIMLI'nın düşüncesi doğrultusunda Türkiye Devrimci Hareketinin Birliğini sağlayacağız. Gerçek bir İşçi Sınıfı Partisi, gerçek bir Komünist Partisi kuracağız. Bütün devrimcileri birleştirerek kuracağız. Ve bunu kurduğumuz gün de süreç tersine dönecek. O zaman ölümler bizler için değil, yenilgiler bizler için değil, finans-kapital ve tefeci-bezirgan ittifakı için olacak. Parababaları için, parababaları düzeni için ölüm çanları o zaman çalmaya başlayacak. Biz buna inanıyoruz ve yoldaşlarımızın huzurunda, bunları düzenlememiz bu toplantıları yapmamızın nedeni de o.

Yoldaşlarımızın huzurunda, son bir kez daha söz veriyoruz, bizler Devrimci Derleniş bayrağını sizlerden aldık ve bu bayrağı Türkiye devriminin önderi Hikmet KIVILCIMLI düşüncesi doğrultusunda partiyi, gerçek bir komünist partisini kuruncaya, ülkede ve tüm dünyada sınıfsız sömürsüz bir düzen kuruncaya kadar taşımaya devam edeceğiz. Teşekkür ediyoruz.

Devrim Şehitleri Ölümsüzdür!

Derleniş!-parti!-devrim!

Yaşasın Marksizm-leninizm!

Kahrolsun Parababaları Düzeni □

ÜÇ ŞEHİTLERİMİZ İSTANBUL'DA DA ANILDI

1978 İPSD Ankara Şentepe Şube kurucularından, Devrim ve Sosyalizm mücadelesinin, Devrimci Derleş'in yiğit, fedakar ve cesur militanlarından **Mahmut Çal, İbrahim Uzun, Sadi Okçuoğlu** yoldaşlar parabalaları devletin faşist polislerince katledilişinin 18'inci yıldönümünde yoldaşları tarafından coşkuyla anıldılar.

Programı açan arkadaşın 1 Eylül'ün aynı zamanda Dünya Barış Günü olduğunu; 1 Eylül'de başlayıp 6 yıl sonra 2 Eylül günü biten İkinci Emperyalist Dünya Savaşı'nın, insanlık üzerinde yarattığı tahribatın unutulmaması için BM'in bugünü 1948 yılından itibaren Dünya Barış Günü ilan ettiğini; ancak ülkemizde, Kürdistan'da ve Dünya'da devam eden savaşların bulunduğunu, yargısız infazların-işkencelerin devam ettiğini, başta İşçi Sınıfımız gelmek üzere Emekçi Halklarımızın işsizlik-pahalılık cehenneminde kavrulduğunu; böyle bir ortam-

da barıştan söz etmenin gerçekçi olmayacağını, bunun ancak i-kiyüzlülük olduğunu, gerçek barışın ancak ve ancak Sosyalizmle gerçekleşeceğini belirterek söze başladı.

Ayrıca bugünlerin 1994 yılında başlayan Şanlı Aras Kar-go İşgalinin de 2'inci yıldönümü olduğunu, böyle şanlı bir direnişi işçi sınıfımıza armağan eden arkadaşlarımızı da selamladığımızı belirttikten sonra tüm Devrim Şehitleri için saygı duruşuna davet etti yoldaşları.

Saygı duruşundan sonra söz alan bir arkadaş Şentepe (Üç Şehitler Tepesi) katliamını anlattı. Katliam sonrası "Hür Basın"ın olayları nasıl tersyüz ettiğini, fakat Şentepe Halkının yoldaşlarımıza sahip çıkarak bu oyunları nasıl bozduğunu örneklerle dile getirdi.

Başka bir arkadaş Mahmut-İbo-Sadi yoldaşların yiğitliklerini, mücadelelerini anlattı. Onların Şentepe Semtini faşistlerden büyük bir kararlılık ve ce-

saretle nasıl temizlediklerini, Şentepe'yi Emekçi Halklarımız için Kurtarılmış Bölge haline getirdiklerini örneklerle anlattı. Şentepe Halkının yoldaşlarımıza sahip çıkarak bu oyunları nasıl bozduğunu örneklerle dile getirdi.

Bu yıl ziyarete gittiği İbo'nun Annesinin onların yiğitliklerini, heyecanlarını aynen o günkü canlılığı ile dile getirdiğini, kendisinin de o günlerin heyecanı dolu olduğunu belirtti. "En büyükleri İbo'mdu. O bir şeyler söylerdi Mahmut hemen atılırdı.

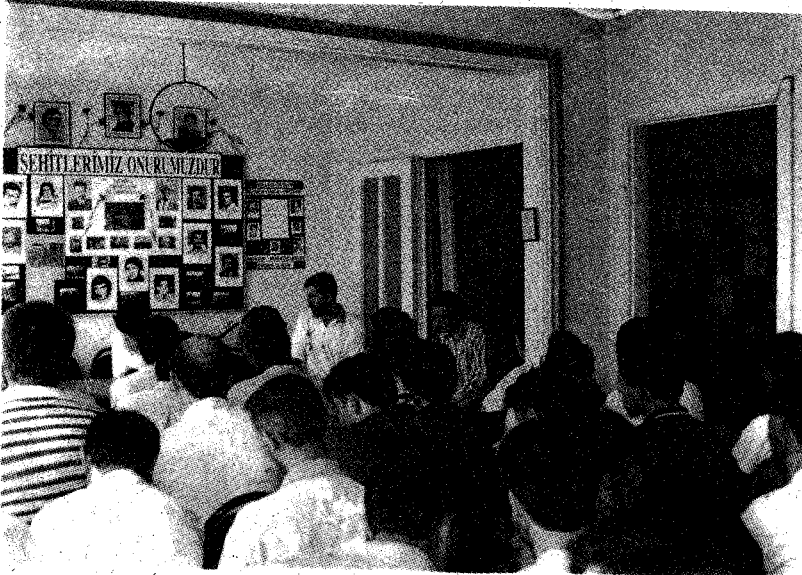
"Ne söylese hemen atılırdı. Ben yaparım derdi."

Bu duygulu anlatımdan sonra bir genç arkadaşı yoldaşların ölümü üzerine Devrimci Derleş Dergisinde yayınlanan yazıdan şiirleştirerek bestelediği ezgiyi okudu.

O yıllarda cezaevinde olan başka bir arkadaş da Üç Şehitler'in kısa bir sürede kendilerini geliştirerek, devrimci kavgada öne çıktıklarını ve her birinin korku bilmez, fedakar güvenilir birer halk şefi olduklarını anlattı.

Dinleyicilerden söz alan bir arkadaş:

"Konuşmacı arkadaşlarımız bir hayli detaylı bilgi verdiler. Ben de bir kaç noktayı vurgulamak istiyorum. Bildiğimiz gibi 12 Eylül'den önce yargısız infazlar uygulanmaya başlandı. Yaygın biçimde 12 Eylül'den önce yargısız infazlar pek olmazdı. Daha çok sivil faşistlerin katliamları oluyordu. Poli-

sin bir yeri, bir evi basıp devrimcileri yargısız infaza uğrattığı pek görülen şeylerden değildi. Bu anlamda o yıllarda hatırladığım, bildiğim kadarıyla ilk yargısız infazdır yoldaşlarımızın katledilmesi. Elbette Mustafa Suphiler de yargısız infaza uğramıştı. Fakat 70'li yıllarda polisin-devletin devrimcileri, şimdiki yaptığı gibi, böyle yargısız infazlara uğrattığına pek rastlanmazdı. Rastlansa bile enderdi. Bunlardan bir tanesi de üç devrimcinin, üç yoldaşımızın katledildiği yargısız infazdır.

"O yıllarda devlet niye böyle bir katliama girişmişti? En temelinden arkadaşlar, Türkiye'deki devrimci gruplar içinde en doğru ideoloji olan Hikmet Kıvılcımlı'nın ideolojisini ve Hikmet Kıvılcımlı ideolojisini en doğru savunan Devrimci Derleş Dergisi'nin görüşlerini benimsemişti Üç Şehitler. Ve o yıllarda sivil faşistler polisin açık-gizli desteğiyle devrimcilerle ve halka saldırıyor, yurtları, mahalleleri tek tek düşürüyorlardı. Böyle bir ortamda, böyle bir doğru öncülük sayesinde Arkadaşlarımız Şentepe gibi Ankara'nın önemli bir gecekondu semtlerinden bir tanesini kısa sürede faşistleri püskürterek, onların elinden almışlardı. Arkadaşlarımız anlattı: Ülkü Ocaklarını basarak oradaki insanları bizzat cezalandırarak, kıran kırana bir mücadele vererek ele geçirmişlerdi Şentepe'yi.

"İşte parababaları, finans oligarşisi, onların devleti, var olan kırka yakın grup içinde en doğru devrimci grubun, en doğru bir şekilde pratiğinin sergilenmesini böylece engellemek istedi.

"Bizim örgütlenmemizde, arkadaşların Şentepe'deki örgütlenmesindeki en önemli özelliklerden biri de örgütlenmenin halkla birlikte oluşuydu.

"Gene en doğru silahla; İPSD vasıtasıyla örgütleniyordu halk. İPSD halk örgütlenmesinde en kolay benimsenecek örgüttü. Şentepe Halkı da bu şekilde benimsemişti derneğimizi. Diğer grupların çalışmalarında rastlanmayan bir halkla bütünlük vardı. Şubenin kuruluşundaki görkemden de belli, resimde görüldüğü gibi.

"Parababaları işte bütün bunları cezalandırmak istedi. Böyle bir devrimci grubun önünü bu katliamla kesmek istedi aklınca. O yıllarda rastlanmayan böyle şiddetli bir yargısız infazla bu amaca ulaşmak istedi. Ama nafi. Başaramadı. O yıllarda sayıca daha azdık var olan gruplar içinde. Daha küçük gruplardan biriydik. Ama bugüne geldiğimizde o yıllara göre çok daha fazla mesafeler katetmiş durumdayız. Diğer gruplarda belli bir erozyon varken, biz doğru ideoloji, doğru pratikle bugünlere geldik. Ve işçi sınıfı içinde sağlam mevziler tuttuk. O yıllarda burjuvazi önümüzü kesmek istedi. Başaramadı. Başaramazdı da.

"Vurgu yapmak istediğim bir nokta da cenazelerin kaldırılmasıyla ilgilidir. Yıllardan beri devrimciler arasında kötü bir gelenek vardı. Anılmaması gereken ama değinmek gerek. Devrimci gruplar, bir taraftan faşistlerle, bir taraftan devletle çatışırken, bir taraftan da birbirleriyle kıran kırana çatışıyorlardı. Devrimci kardeşlik yerine devrimci gruplar arasında kan davası, kin güdüyorlardı. Cenazelerimiz bile grupçul mantukla kaldırılıyordu. Katledilenler hangi gruptansa, o grup cenazeyi tamamen tekeline alıp, diğer devrimcileri kendi çizdiği sınırlarda katıyordu. Ya da hiç katmıyordu. Ama bizim şehitlerimizin cenazesinde böyle olmadı. Ankara'daki bütün devrimcileri cenaze törenine ortak ettik. Cenazeyi birlikte kaldırdık. Bu anlamda derleşçi yapımızı şe-

hitlerimizin cenazesinde de gösterdik. Cenaze törenimizin bir diğer özelliği de, diğer cenazelerde olmayan bir özelliği de, çok geniş bir halk katılımının olmasıydı. Şentepe Halkı yedi-ten yetmişe yaşlıdan çocuğa kadar cenazelerimizdeydi. Ben de bunları söylemek istedim."

Bir başka arkadaş:

"Arkadaşlarımız gerçekten ayrıntılı olarak böyle bir günde neler söylemek gerekiyorsa söylediler. Benimki biraz tekrar olacak.

"Yaşları çok gençti arkadaşlarımızın bildiğimiz gibi. Ama önemli bir bölgede halk şefiydi arkadaşlarımız. Yani birer devrimci önderdi. 18-21 yaşlarında olmalarına rağmen birer halk önderiydiler ve halka kendilerini kabul ettirmişlerdi. Yani halkın sevgisini ve güvenini kazanmıştı arkadaşlarımız. Kaynaşmışlardı halkla.

"Devrimci Derleniş Gazetemiz yoldaşlarımız tarafından dağıtılırdı, çıktığı anda her sayısı. Halkımız aylığını aldığı zaman, ya da para bulduğu zaman gazetenin parasını öderdi. Yani böyle bir kaynaşma olmuştu halkla hareketimiz ve arkadaşlarımız arasında.

"Burada Lenin Usta'nın şu cümlesini aktarmak istiyorum; durduk yerde Usta demiyoruz. Diyor ki: **"bilim, bilinç eksikliği önemli değildir. Yeter ki devrimci heyecan olsun insanlarda."** Bilim, bilinç eksikliği giderilir çünkü. Ama heyecan olmazsa hiçbir şey öğrenemez, devrimci çalışma yapamaz bu insanlar. İşte arkadaşlarımız da genç olmalarına rağmen inançları ve heyecanları o denli güçlüydü ki, o bölgenin halk önderi

oldular arkadaşlarımız. Hem askeri mücadelede ustalaştılar, hem halkın ekonomik mücadelesinde örnek davranış koydular, hem de bölgenin faşistlerden temizlenmesinde gerçek birer askeri kurmay gibi düşünüp plan yaparak hareket edebildiler.

"Arkadaşlarımızın da belirttiği gibi Mahmut-İbo-Sadi arkadaşlarımızın katledildiği anda elindeki silah Barabellum. Dokuzluk Barabellumdu ve bir faşist şeften alınmıştı. Bu silahı arkadaşımızın da belirttiği gibi Mahmut arkadaşın üzerine doğrultuyor faşist şef. Arkadaşımız üzerine atlayarak silahını elinden kapıyor ve dersini verip, faşiste hak ettiği dersi verip gönderiyor. Böylesine inançlı-kararlı mücadele veriyor arkadaşlarımız. Bölgede faşistlerin ufak tefek turları olduğu zaman, hatırlıyorum, Devrimci Yol'un yetkili arkadaşları, yetkili kişileri; yahu, faşistler bölgede bir hareket yapmış, buna siz nasıl izin verdiniz diye bize soruyorlardı. Oysa o bölgenin uzağında ya da yanlış anlama sonucu ortaya çıkan durumlar. Yani o dönemde, Türkiye'de yüz bin dergi satan Devrimci Yol gibi bir grup bile girememişti Şentepe'ye. O bölgedeki faşist işgali kıramamıştı. Ama arkadaşlarımız teker teker faşistleri o bölgeden uzaklaştırdılar. Örgütlerini ortadan kaldırdılar. O bölgeyi halk için güvenli bir kurtarılmış bölgeye dönüştürdüler. Bu da herşeyden önce devrimci inanç ve heyecan sonucudur arkadaşlar. Tabii aynı zamanda doğru bir teorinin ve siyasi önderliğin sonucudur.

"Arkadaşlardan almamız gereken bu fedakarlık, kendini feda etme, devrim için enginleri fethetme ruhuna sahip olmaktır arkadaşlar. En büyük ders bu bence, arkadaşlardan almamız gereken. Bu olduktan sonra aşılmayacak bir engel yoktur. Bütün zorlukların üstesinden gelinir, engeller aşılr. Yeter ki bu ruha sahip olalım. Arkadaşlarımızdan bu ruhu örnek alabilirsek gerçekten onları anlamışız demektir.

"Arkadaşlar günümüzün en önemli, en temel siyasi görevi insan örgütlemektir. İşte bu ruh varsa insanları örgütleyebiliriz. İnsanlar bize saygı duyar ve güvenir. Ama bizde bu ruh eksik olursa kimseyi örgütleyemeyiz. Bize saygı duymayan bir insan ne diye bize insansın, ne diye güvensin bize. Saygın olabilmek için de arkadaşlar, insanın kendini devrim için fedaya hazır olduğunu olaylarla kanıtlaması gerekir. Biz de böyle olmalıyız arkadaşlar. Gerçekten şehitlerimize layık olabilmek için böyle davranmalıyız. O zaman insan örgütlemek kolaylaşır."

İPSD Kültür Sanat Komitesinin müzik dinletisi ve şirirlerle program devam etti. Yoldaşları bu yıl da Onlar'ın huzurunda bulunarak, Onlar'ın devrimci heyecanını, coşkusunu, inancını, kararlılıklarını sürdürme sözü verdiler.

Şehitler Ölmez!

Mahmut-İbo-Sadi

Ölümsüzdür!

Selam Olsun Bizden Önce Geçene!

Selam Olsun Savaşırken Düşene!

HAREKETİMİZDE KRİTER NEDİR?

Bir işçi işgücünü emeğe dönüştürdüğü sürece, yani çalıştığı ve ürettiği sürece işçidir. Ve bir işçinin işgücü de ne denli hünerli ise ve bu hünerini kullanarak ne kadar çok değer yaratabiliyorsa o işçinin değeri de o kadar çoktur. Kısaca en iyi işçi, en çok değer yaratan işçidir. En iyi doktor, hastalarını en iyi tedavi eden doktordur. En iyi öğretmen de tabii öğrencilerini en iyi yetiştiren öğretmendir.

Arının iyisi çok bal yapandır. Arının bal yapmayanına "Eşek Arısı" der halkımız. Ona iyi gözle bakmaz.

Örnekleri daha fazla sıralamaya gerek yok. Bizler devrimciyiz. Peki iyi bir devrimci nasıl olmalıdır? İyi bir devrimci hareketin içinde bulunulan konağın-daki ana görevleri en iyi başaran devrimcidir. Peki öyleyse hareketin yaşadığımız konağı hangi konaktır? Evrim (yani birikim) konağıdır. Evrim konağının ana görevleri nelerdir? Şunlardır: **Ajitasyon-Propaganda-Örgütlenme**. Bu hiçbir ihmale gelmeyen üçlü görevin amacı kuşkusuz halkımızı uyandırmak, bilinçlendirmek, böylece de devrim ordusunu yaratmaktır.

Demek iyi bir devrimci bu görevleri en iyi başaran kişidir. İyi bir devrimci organ, bu görevleri en iyi yapan organdır. O zaman hareketimizde organların ve organlar içinde de kişilerin hangi kriterlere göre değerlendirildikleri ve değerlendirilecekleri açıkça ortaya çıkmaktadır.

İşçi çalışması yapan bir organ, ne kadar çok işçiyi eğitip, örgütleyebilmiş ise o kadar başarılı, bir başka deyişle (değerli) bir organdır. Aydınlar içinde veya gençlik içinde ya da mahalle veya köyde çalışma yapan bir organ için de durum aynıdır.

Demek ki, herhangi bir organın başarılı mı, ya da iyi bir organ mı, yoksa kötü bir organ mı olduğu araştırılırken, ilk bakılacak nokta o organın kaç insanı eğitip örgütleyebildiği olacaktır. Yani o organın kaç insanı devrim cephesine çekebildiğine bakılır.

Eğer bir organ bir bölgede aylar, hatta yıllarca çalışma yapmış da kimseyi peşine takamamışsa o organ ölü bir organdır. Devrimci görevlerinin üstesinden gelememiş bir organdır. Başarılı bir organ bir yağ lekesi gibi ya da suya atılan bir taşın etrafında oluşan halkalar gibi gittikçe büyüyen, genişleyen yani gelişen bir organdır. Ancak bu organ canlı, sağlıklı bir organizmadır. Hareketimizde değerli olan organdır. Demek her organa sorulacak soru şudur: Arkadaş siz bugüne kadar kaç kişiyi eğitip örgütleyebildiniz? Devrim cephesine kaç insanı kazandınız? Bu soruya rakamlarla cevap verilecektir. Rakamların dili ise kesindir.

Öyleyse her organ, organlar içindeki her kişi bu soruyu her gün kendi kendine sormalı, kendi kendini yargılamalı ve değerlendirmelidir. Çalışması başarılı mı, başarısız mı görmeli, bilmelidir. Ve eğer başarısız ise bunun

nedenlerini arayıp bulmalıdır.

Demek ki arkadaşlar; biz bunca yıldır bu hareketin içindeyiz diyerek övünemeyiz. Çünkü "bunca yıldır" harekette olmak tek başına bir şey ifade etmez. Eğer "bunca yıl"da (o yıllarla orantılı) şu kadar kişiyi devrime kazanmışsak başarı-mızdan söz edebiliriz. Yani onca yıl gerçekten döğüşmüşsek, devrimci görevlerimizi yapmışsak başarılıyız demektir. İyi bir devrimciyiz demektir. Aksi ise "bunca yıl" harekette olup ta kimseyi harekete sokamamışsak gerçek bir devrimci değiliz demektir. Kötü bir devrimciyiz, lafta devrimciyiz demektir. Kısaca bal arısı değil de eşek arısı-yız demektir.

Devrimciysek arkadaşlar; devrimcinin görevi devrim yapmaktır. Devrimse halk çoğunluğunun devrimi istemesiyle başarılabilir. Öyleyse halk çoğunluğunun devrimi ister hale gelmesi için halkı eğitim ve örgütleyelim.

Eğer devrimciysek bu devrimci görevlerimizi yapalım. Yani bal yapan bal arısı olalım. Yoksa sadece vızıldayıp gürültü yapan ama hiçbir ürünü olmayan eşek arısına benzemeyelim.

Organlar ve tek tek kişiler olarak, geçmişteki eksikliklerimizin, hatalarımızın, ataletimizin nedenlerini araştırıp bulalım, gerekli dersleri çıkarıp, yaşadığımız konağın temel görevlerini en iyi şekilde başarmak için davranalım.

**Devrimci Derleniş,
Mart 1981**

BİR HATIRLATMA

Daha önce "Hareketimizde Kriter Nedir?" başlıklı bir yazı yazmış ve yoldaşlarımızı bu konuda aydınlatmıştık. Hareketimizde o yazıda konu edilen aksaklıkların ve eksikliklerin hala sürdüğünü görüyoruz. Bu nedenden aynı konuda bir yazı daha yayınlarak yoldaşları uyararak gerekli olmuştur.

Geçirmekte olduğumuz faşizm yılları tüm sol ortamda olduğu gibi bizim arkadaşlarımız üzerinde de bir durgunluğa, pasifliğe yolaçmıştır. Faşizmin saldırıları muhakkak ki devrimci hareketi ezmek, yoketmek için olmuştur ve de olmaktadır. Bu saldırılar karşısında dağılmamak, çökmek elbette bir başarıdır. Fakat tam bir başarı değildir. Sadece gücümüzü korumakla yetinmeyiz, yetinmemeliyiz. Arkadaşlarımızın en önemli yanılgıları bu noktada olmaktadır. Arkadaşlar mevcut gücümüzü koruyabilmeyi en büyük başarı ve yapılabileceklerin tümü olarak değerlendirmektedirler. Oysa bu görüş son derece yanlıştır. Devrimciler faşizm şartları altında dahi görevlerini en tam biçimde yapmaya çalışmalıdırlar.

Şu anda önümüzde bulunan somut görev nedir? Bunu hepimizin bilmesi gerekir. Şu anda içinde bulunduğumuz evrim konağının temel görevleri olan **Ajitasyon-Propaganda Örgütlenmedir**. Demek bu biri eksik yapılmıca diğerleri de hiçbir işe yaramayan yani olmamışa dönen bu üçlü görevi elden geldiğince aksatmadan yürütmeye çalışmalıyız. Ancak bu görevi başardığımız ölçüde bir devrimci olarak üzerimize düşen işi yapmış oluruz. Yoksa iş yapmamış yani siyasi görevlerimizden kaçmış oluruz. Faşizm önümüze bir sürü engeller çıkarmış olabilir. Ancak biz bilimiz, bilincimiz ve deneylerimiz sayesinde bu engelleri aşmasını bilmeliyiz. Bu faşizmi hiçe sayalım, onun yarattığı şartları görmezlikten gelelim anlamına gelmemektedir. Ve öyle anlaşılmamalıdır. Tersine o şartları

iyice tanıyalım, sonra da o şartların önümüze yığıldığı olumsuzlukları nasıl olumluluğa çeviririz, ona kafa yoralım ve sonunda yokları var edelim. Bunu demek istiyoruz biz. Unutmayalım ki "devrimci objektiflik yoku var etmektir." Yoksa şartlar önünde donup kalmak değildir.

Burada belki şöyle bir özüre öne sürülebilir: "Biz aktifiz. İş yapmak istiyoruz. Ama eğitecek, örgütleyecek insan bulamıyoruz."

Hemen belirtelim ki bu kabul edilebilir bir özür olamaz. Unutmayalım ki aynı özürü öne sürerek siyasi görevlerinden kaytarmak isteyenlere Lenin Usta'nın söylediği sözler hala kulaklarımızdadır. Biliyoruz, Lenin Usta böyle özürler öne sürenlere: "Bana örgütlenebilecek kalitede işçi yok demeyin! Rahatsız oluyorum." diyordu. Biz de böyle diyerek eleştirdiği görev kaçaklarından olmalıyım.

Durduğu yerde eskiyip de bazılarınca makbul sayılan şey şaraptır. O da biliyoruz sağlığa zararlıdır. Yani iyi bir şey değildir. Demek ki şarabı şarapçılara, antikayı antika meraklılarına bırakırsak hiçbir iş yapmadan durduğu yerde eskiyen hiçbir şey değerli değildir. Demek istediğimiz anlaşılmıştır sanıyoruz. Biz şu kadar yıldan beri devrimciyiz diye övünmek tek başına bir işe yaramaz. Eğer o geçen yıllarda bir iş yapmamışsak, ortaya bir ürün koymamışsak, sadece lafta devrimciyiz demekle yetinmişsek bilmem kaç yıllık "devrimci" olmamızın bir anlamı, bir değeri yoktur. Çünkü: "Hakiki sosyalist demek, sözleri ile değil eylemleriyle sosyalist demektir..." (Lenin, Aktaran H. Kıvılcımlı, Oportünizm Nedir? s. 11)

Demek iş yapmıyorsak sosyalist değiliz. Sözle bin kere sosyalist diyelim kendimize kıymeti yok. Önemli olan anın bize yüklediği sosyalist görevleri yerine getirmemizdir. Ancak o görevleri başardığımız ölçüde ya da oranda sosyalist oluruz. Olabiliriz. Us-

ta'nın yukarıda aktardığımız sözünün anlamı budur.

Arkadaşlar, biz de hem kendimizi hem de arkadaşlarımızı bu kıstasa uyararak değerlendirelim. Anın bize yüklediği görev "ajitasyon-propaganda-örgütlenmedir" dedik. Bu görevi ne ölçüde başarıyoruz, soralım kendi kendimize ve arkadaşlarımıza. Yani özetçe "kaç kişi eğitip örgütledik? Kaç insan kazandık (sempatizan ve militan olarak) sosyalist harekete?" Bugün de yarın da soracağımız temel soru budur arkadaşlar. Değerlendirmelerde sorulacak temel soru budur. Hareketimizde kıstas budur. Bu kıstasa göre değerlendirecektir herkes. Öyleyse "biz şu kadar yıldır Devrimci Derleş hareketindeyiz demenin tek başına bir değeri yoktur. Biz şu kadar yıldır falan bölgede çalışıyoruz demenin de yalnız başına bir değeri yoktur. Neyin değeri vardır? Şunun: "Biz Devrimci Derleş Hareketine şu kadar insan kazandırdık. Biz bu bölgeye geldiğimizde bu harekette şu kadar insan vardı, bugün şu kadar insan var. Demek şu kadar sempatizan, şu kadar militan insan kazandırdık harekete." İşte bunları söylemeliyiz. Yani ürünlerimizle kendimizi kabul ettirelim, yoksa şarap misali eskiliğimizle değil.

Eğer ortaya ürünler koymıyorsak geçen günler, aylar, yıllar bizim değerimizi değil, tersine pasifliğimizi, görev kaçını oluşturmuzu kanıtlar, başka hiçbir şeyi değil.

Öyleyse arkadaşlar bu ölçütü hiç aklımızdan çıkarmayalım. Eğer gerçek sosyalist isek, iddiamız, özlemimiz o ise, bu isteğimizi eylemlerimizle, görevlerimizi başarılar ortaya koyalım. Bir zamanlar dediğimiz gibi, sadece gürlüğü yapan ve ortaya bir ürün koymayan eşek arısı değil de bal yapan bal arısı olalım. Arının iyisi bal ve kaliteli bal yani ürün verendir.

**Devrimci Derleş
Şubat 1984**

TEKKE ŞEYHİ DEĞİL, GERÇEK DEVRİMCİ ÖNDERLER OLMAYA ÇALIŞALIM

Aslında böyle bir yazıyı bugün kaleme alma gereği duymamamız gerekirdi. Çünkü burada özet olarak tekrarlayacağımız Marksist-Leninist prensipler bundan 14 yıl önce, Kıvılcımlı Usta tarafından **Oportünizm Nedir?** adlı kitapta çok açık ve ayrıntılı bir şekilde ortaya konmuştu. Ve biliyoruz ki bu eser saflarımıza yenice katılan arkadaşlar dışında hepimiz tarafından belki de tekrar tekrar okunmuştur. Böyle olmasına rağmen bazı arkadaşlarımızın yönettikleri, kendilerinden daha alt düzeydeki arkadaşlarımıza karşı tanık olduğumuz devrimci önderlikle bağdaşmayan hoyratça davranışları bu yazıyı yazma zorunluluğunu doğurdu.

Devrimcilik fedakarlık demektir. Devrimci kavgada kararlıca varım diyen bir insan yığınla fedakarlığı, acıyı, işkenceyi, zindanı ve de kelleyi bile gerektiğinde vermeyi göze almış demektir. Bu kavgada herkes kendi devrimci inancını gerçekleştirmek için gönüllüce dövüşür. Yani hiç kimse bir başka kişi ya da kişilere hizmet etmek için yer almamıştır devrimci saflarda. Tersine herkesin amacı halka hizmettir. Durum böyle olunca hiçbirimiz yönettiğimiz insanları hizmetkarlarımız, kölelerimiz ya da müritlerimiz olarak göremeyiz. Unutmayalım ki bizlerin görevi; sorumluluğumuzda bulunan insanları eğitip örgütlemek ve savaşa hazırlamaktır. Ve önderi bulduğumuz insanlar burjuva ordusunda zorunlu ya da paralı askerlik yapan kişiler değil, gönüllü sosyalizm savaşçılarıdır.

Kaldı ki burjuva militarizminin ideologları bile, savaşı yöneten kadronun "kişiliğinin en tam gelişimini" birinci madde olarak koyuyor. Kıvılcımlı'nın anılan kitabından şu satırları okuyalım;

"TAKTİK GÜZEL SANATINDA: YARATICI HÜRLÜK ve KİŞİLİK BİLİM

"Askercil savaşın yerine **Politik Mücadeleyi** önerince, Strateji planı yanında Taktik düşünce ve davranışların ne büyük anlam ve önem kazandığı kendiliğinden anlaşılır. Çünkü Strateji, Orduda bir avuç Genelkurmay'ın bilgi-görgü-anlayış ve enerjisine kalmış bir **plan** iken; Taktik, Ordunun ayrı ayrı her tamcüzünün, her biriminin, en büyük liderinden en küçük erine dek her kişinin bilgi-görgü-anlayış ve enerjisini son kerteye dek en rasyonel (akılcı) biçimde kullanmasını buyurur.

Taktiğin, ne denli bilim, görüş, anlayış ve enerji istediğini belirtmek için en basit bir askercil elkitabına biraz toptan bakmak yeter. Adı geçen Alman Ordu Direksiyon Şefliğinin 17 Ekim 1933 günlü emriyle yayınlanmış **Turuppenführung** (H.Du.300): Silahlı Kuvvetlerin güdümü eseri, 1938 yılı Fransızca tercümesinin ikinci baskısını yapmıştır. Böylesine evrenselce önemsenmiş **Güdüm**'ün Girişi şöyle başlar:

"1- Savaşın güdümü bir güzel sanattır; hür ve doğurucu bir eylemdir ve bilimcil tabanlar üzerine yaslanır. Kişiliğin en tam gelişimini pek çok ister."

Lütfen dikkat edelim. Prusya [Yunker (Aga)-Banker-Asker] tutuculuğunun en azgın **askercil** (militarist) başı, Savaşın güdümünde, buyuru: "**körü körüne itaat**" prensibinden önce **bilime dayanan "hür+doğurucu (berекetli)" güzelsanat** sayıyor. Ve "**Kişiliğin en tam gelişimini**" birinci madde yapıyor. Demek: ister askercil, ister sosyal olsun savaş yapan **insan** ise, orada Taktiğin özü ne aşiret veya tarikat müritliği yahut "Hasan Sabbah" müritliği, ne de "gözlerimi kaparım, vazife-

mi yaparım" diyen "**beyinsiz iş-güzarlık**"tır.

Burjuva militarizminde "**Körükörüne itaat**" kimler içindir? Biliyoruz. Savaşı **güdenler** için değil, savaşta **güdülenler** içindir. "Güdülenler" deyince, ordu hiyerarşisinde bunun anlamını bilmeyen yoktur. Öyleyken, güdücü kadronun her basamağında, "**Şih hazretlerinin kerametini**" gözü kapalı boyun eğen **kullar** değil: önce **bilimini** ve **bilincini** temel yapmış, son derece **kişiliği** gelişkin, hür ve doğurucu savaş **artistleri** isteniyor. Böyle olmazsa, yapılacak en "**dahiyane**" Strateji planları, uygulanması havada kalmış yuvarlak ukalalıklardan öteye geçemezler. (a.g.e. , s. 60-61)

Gördüğümüz gibi burjuvazinin askeri ideologları bile körükörüne itaat eden kullar yerine bilimli-bilinçli, yaratıcı inisiyatifli savaşçılar istiyor. Biz devrimciler ise bu prensibe kuşkusuz burjuvaziden en az bin misli sıkı sarılmalıyız. Lenin Usta'nın "yüz aptaldan bir akıllı daha faydalıdır." sözünü hiç aklımızdan çıkarmamalıyız.

O zaman eğittiğimiz arkadaşların bize sorular sormalarını, akıllarına yatmayan, yanlış buldukları düşünce ve davranışlarımızı eleştirmelerini "Şih hazretlerine" isyan eden kafirlerin saldırıları olarak değerlendirmemeliyiz. Tersine iyi niyetle yapılan bu uyarı ve eleştirileri arkadaşlarımızın davaya olan ilgi ve bağlılıklarının bir kanıtı olarak görmeli mutluluk duymalıyız. Anlayamadıkları konuları bıkmadan günlük hayattan alınan örneklerle açıklamalı, anlayıp öğrenmelerine yardımcı olmalıyız.

Eğer, arkadaşlar bizim eksikliklerimizi ve hatalarımızı görmüşler ve onları dile getirmişlerse, yanlışımda ısrar etmemeli, namusluca özeleştirimizi yapmalıyız. Yine unutmayalım ki "İnsa-

nın kendi siyasi yanlışını mertçe ve dürüstçe itiraf etmesi bile kendi başına politik bir büyük eylemdir." der Lenin Usta. Bu yüzden hiçbir zaman yanılmaz papa rolüne özenmemeliyiz. Çünkü her insan hata yapar. Yine hatırlatalım, Lenin Usta: "Akıllı insan hata yapmayan insan değildir; Akıllı insan küçük hatalar yapan, hatasını gördüğü anda, onu kabul edip tekrarlamayan insandır." der.

Elden geldiğince az hata yapmak ve devrimci kavgayı başarılı bir şekilde sürdürmek arkadaşlarımıza iyi bir önder ve örnek olabilmek için yine Kıvılcımlı'nın anılan eserinden şu satırları okuyalım:

ŞEFLİK TOPLULUĞU ve KARAKTERİ

"Taktik **"durum muhasebesinde"** ve yoklayış misyonlarından sonra kararı kim alacaktır? **"Şef Kişilikleri"**. Dikkat edelim: askercil savaş kadar matematik ve oldukça mekanik kurallı ve herşeyi **tepedeki** tek kişi sivrilğinde toplıyan bir alanda bile **"Şef"** kavramı tekşef değil, **"Şef Kişilikleri"** diye bir kollekt (şefler topluluğu) konulur:

"6. Orduların olduğu gibi silahlı birliklerin (trup) de güdümü yetenekli şefler kişiliklerini gerektirir" denir.

"Askerlikte **"Şef"** doğrudan doğruya Politikada **"Militan"**ın karşılığı olan **"Subay"**dır.

"7. Subay, bütün alanlarda bir şef ve bir eğiticidir."

"Herşeyin **"körükörüne itaat"**e dayandırıldığı askerlikte bile **"şef"**liğin ne anlam taşıdığını, en militarist, en şoven Prusya Ağalalarının Taktik prensipleri sırasında, izlemek, herhalde kimi hotzotçu **"sosyalist şefler"** için öğretici olur. Askercil şeflik şartlarını dağınık maddelerinden bir araya toplarsak iki bölüme ayırabiliriz: 1- Şef'in kendi kaliteleri, 2- Emrindeki insanlarla ilişkileri.

"ŞEFLİK KALİTELERİ." kısaca şöyle sıralanabilir:

"1- **"Yüksek bilgili"** olmak.

"2- **Derin tecrübeli** olmak.

"3- **Moral değer** taşımak.

"4- **Nefsine hakimlik** (ne yaptığını bilirlik): Düşman önünde serinkanlılık ve kararlılık.

"5- **Büyük yiğitlik**: cür'etlilik.

"Ancak, askerlikte bile bu meziyetler tekyanlı sayılır. Eğer şef asıl insanlarla olan ilişkilerinde gerekli karakterlerinde samimi değilse: sadece patavatsız bir atak, hatta yarım manyak durumuna çarçabuk düşebilir." (a.g.e., s. 65-66)

Görüldüğü gibi yukarıda anılan ve bir şefte bulunması gereken meziyetleri kazanmış olsak bile yine de gerçek bir devrimci önder olmuş sayılmıyoruz. Önemli bir eksiğimiz daha kalıyor. Ne mi bu eksiğimiz? Kıvılcımlı şöyle diyor bu konuda:

"İNSAN İLİŞKİLERİNDE ÖRNEK VE YOLDAŞ OLMA UYANIKLIĞI

"İNSANLARLA İLİŞKİLER.- Şefin insanlarla ilişkilerinde birinci kertede karakteri iki ana noktada derlenir:

"1- İnsanları tanımak:

"2- İnsanlara dürüst (hakgüder: doğru) davranmak...

"Yani, insanı tanımak, onun zaaflarıyla oynamak için değil, kuvvetlerini geliştirmek için olur. Şefin insanlarla bütün öteki ilişkileri aşağı yukarı bu iki ana kaynaktan çıkar. İnsanı tanımak ve anlamak ile **Dürüst** davranmanın uygulamada pratikçe gerçekleşmesi iki yönde işlenerek **karşılıklı güven** yaratmalıdır. Karşılıklı güvencin iki yolu vardır:

"A- **ÖRNEK** olmak birinci yoldur:

"Subayın ve şef katlarında yer almış askerlerin kişicil tavırları ve emsal oluşları, birlik (trup) üzerinde kesin bir etkenlik taşır. Düşman karşısında serinkanlılık, kararlılık ve cür'et eseri ve belgesi veren şef, birlik insanlarını kendisiyle birlikte sürükler."

"Ancak, bu meziyet te, işaret ettiğimiz gibi, şefin kendi yönünde aranacak kaliteler arasına girer.

"B- **YOLDAŞ** olmak. İkinci

ama, en az örnek olmak kadar önemli şeflik karakteridir. Bunu, Alman militarizmi bile o kısa, sert gösterişli (Spartiate!) konuşmasında anlata anlata bitiremez:

"Ama, der, şef dediğin, astlarının kalblerine giden yolu da bulmalıdır ve astlarının duygularını ve düşüncelerini anlayışla karşılayarak güvençlerini kazanmalıdır: öyle ki, bu yönde harcıyacağı yürekten ilgi ve titizlik hiçbir zaman uykuya dalmamalıdır." (8)

"12. Şefler, birlik insanlarıyla bir arada yaşamalı ve tehlikeleri, yoksunlukları, şenlikleri, acıları onlarla paylaşmalıdır. Ancak ve yalnız bu yoldan şefler kendi yargılamaları ve takdirleriyle, birlik insanların dövüşkenlik değerleri ve ihtiyaçları üzerine bir kaniya varırlar.

"İşte böyle temel esaslardanır ki, şefle insan arasında olduğu gibi, birliğin insanları arasında da bir o denli önem taşıyan hakiki yoldaşlık duygusu doğar."

"Burjuva Ordusunda ve Savaş gibi kıran kırana atış çizgisinde bile **karşılıklı güvenç**'in şartı bu olunca, Politika, hem de Proletarya politikası alanında alaturka ağalık, paşalık, beylik, efendilik, padişahlık taslamaların nerelere varacağı kendiliğinden anlaşılabilir." (a.g.e., s. 66-67)

Eğer gerçek devrimci önderler olmak istiyorsak yukarıda anılan prensiplere sıkı sıkıya sarılmalıyız. Aksi halde devrimci harekete yarar değil zarar veririz. Çünkü, devrimci bir önder gibi değil de bir tarikat şeyhi gibi davranırsak, harekete yeni insanlar kazanmak şöyle dursun, harekete sempati duyan yığınla insanı bezdirip, moralsizliğe düşürüp kaçırabiliriz.

Yazımızı yine Kıvılcımlı'nın bir cümlesiyle noktalyalım: "Kim Türkiye'nin çeşitli devrimci elemanlarını bezdirip kaçırıyorsa, o, gericilikle ittifak kurmuş, derleniş baltalamış olur."

Devrimci Derleniş, Mart 1984

METOTSUZ ÇALIŞMAK BOŞA ÇALIŞMAKTIR

İyi niyetinden ve çalışkanlığından kuşku duymadığımız bir çok arkadaşımız bir bölgede yıllarca çalışmasına rağmen kalıcı, gerçek devrimci insanlar çıkaramamaları, bir başka söyleyişle kazanamamaları bizi derin derin düşündürdü. Bu arkadaşlar tekrar tekrar uyarmamıza rağmen çalıştıkları bölgede insanları etraflarına toparlayamıyor, kararlı, inançlı, fedakar ve bilinçli insanlar yetiştiremiyorlardı. Bu onların yeteneksizliğinden olamazdı. Çünkü arkadaşlarımız bu denli yeteneksiz olamazlardı. Bu başarısızlığın nedeni olsa olsa onların metotsuz çalışmaları olabilirdi. Her işin olduğu gibi devrimci çalışmada insan örgütlenmenin de bir metodu ya da yöntemi vardı. Metotsuz çalışmak her işte neredeyse boş a çalışmak idi. Bu yüzden insanlar insan olalı beri doğa ile yaptıkları madde alışverişlerinde durmadan yeni usuller, yöntemler aramışlar ve bulmuşlardır. Bu yöntemlerin ve ortaya konan araçların tümüne biz bugün teknik diyoruz. Bugün ister geri, ister ileri olsun teknik kullanmadan, bir kişi üretim yapmaya kalksa, kimse ona akıllı biri diye bakmaz. Demek oluyor ki her işi o işe en uygun yöntemlerle yapmamız gerekir. Ancak o zaman başarılı olur, yaptığımız işi hem kolay yaparız hem de bol ürün alabiliriz o işten.

Peki insan örgütlemenin metodu nedir? Nasıl çalışırsak daha çok insanı örgütleyebiliriz? Bu sorulara şu şekilde cevap verebiliriz.

Bir devrimci önder halk yığınları içinde suda balık gibi ol-

malıdır. Yığınlarla sıcak, canlı ilişkiler kurmalı, kitlelerin saygı, sevgi ve güvenini kazanmalıdır.

Çok iyi anlaşp kaynaştığı halk yığınları içindeki en fedakar, en akıllı, en dürüst insanlardan eğitim komiteleri kurarak onları bu komiteler içinde eğitmelidir. Gazetemizin sekizinci sayısında yayınlanan "Eğitim Tüzük ve Programı" çerçevesinde örgütlenen insanları eğitim süreci içinde her türlü teorik bilgi ile donatmalı, onların fedakarlığını geliştirmeli, inançları ve kararlılıklarını güçlendirmeliyiz. Bu süreç içinde en kaliteli ve fedakar unsurlar zaten kendini belli edecek ön plana çıkacaktır. Eğitim programı bitiminde bu en kaliteli unsurlarla daha ciddi devrimci örgütlenmeye gidilebilir. Kaliteli insanlar bu şekilde ortaya çıkar. Fedakarlık ve inanç olarak daha geri unsurlar ise sempatizan olarak kalır. Onlar da bu eğitimden pek çok şey öğrenmiş olarak çıkarlar. Ancak statik ve dinamik karakterleri elvermediğinden ayrıca da düzenin kendilerine bulaştırdığı binbir çeşit pislikten ve hastalıktan yeterince arınmadıklarından onlar sempatizan olarak kalacaklardır. Belki ilerde hareketin gelişmesi ve güçlenmesi onları da yakar ve hareketin içine boylu boyunca çeker. Ancak onlar sempatizan olarak kalsalar bile devrim için yapacakları pek çok şey vardır. Bu arkadaşlardan bu şekilde yararlanılır. Militan olamadılar diye onları küçümsemek, aşağılamak son derece yanlış bir davranış olur. Herkes aynı safta olmaz. Bunu istemek diyalektik

değil, metafizik mantıkla düşünmek demektir. Elbette bir kısım insan militan olacaktır. Eğitime alınan her on kişiden bir militan çıkmış olsa bile bu büyük bir başarı sayılmalıdır. Çünkü devrimci harekette militanlık kolay göze alınır şey değildir.

Eğitime alınan insanların bir kısmı da dökülecektir. Bu doğal sayılmalıdır. Yani eğitim sürecini bile tamamlayamayıp kaçıp gidecektir. Bunlar yaşadıkları sınıflı toplumun çürüttüğü, güçsüzleştirdiği, pısrık, korkak, bencil unsurlardır. O yüzden o insanları da hoşgörülle karşılamalıyız. Onların karşı devrim saflarında olmamaları bile hareket için faydalıdır.

Özetlersek şöyle diyebiliriz:

Yaptığımız ajitasyon ve propagandanın bir amacı olmalıdır. Ajitasyon ve propaganda ile uyardığımız insanların en olumsuzlarını ya da olumlu görünenlerini (çünkü belli bir yola girmeden kimin kaliteli, kimin kalitesiz olduğunu gerçek anlamıyla bilmek mümkün değildir.) Eğitim Tüzük ve Programı çerçevesinde örgütlemeliyiz. O eğitim sonunda kaliteli unsurlar ortaya çıkacak, kendini belli edecektir. Bu kararlı, fedakar, bilimli, bilinçli unsurlarla daha sıkı örgütlenmeye gitmeliyiz. Kalıcı unsurlar bu şekilde kazanılır.

Daha geri unsurlar ise sempatizan olarak kalırlar. Onlardan da o çerçevede yararlanılır.

Demek halk yığınları devrimci hareketin madenidir. Devrimci önderler o madendeki en kaliteli görünen filizleri almalı, hareketin yüksek fırını olan eğitim ko-

mitelerine vermelidir. Daha doğru eğitim komiteleri biçiminde örgütlemelidir. O yüksek fırın potasından geçen unsurlar kalitelere göre ayrışacaklardır. Elbette bir kısmı da işe yaramayan curuf çıkacaktır. Bu curuf dökülen unsurlardır. İşe yaramayan unsurlar ise militan ve sempatizan olarak ayrışacaktır. Militanlarla daha ileri örgütlenmelere gidilecek, onlar çap, inanç, fedakarlık, bilim, bilinç ve kararlılıklarına göre hiyerarşideki yerlerini alacaklardır.

Demek ki laf olsun diye yapılan amaçsız ajitasyon da, amaçsız propaganda da boş gevezelik-

tir. Zaman ve enerji kaybindan başka bir şey değildir. **Ajitasyonun da propagandanın da** amacı hitap edilen insanları **örgütlemek** olmalıdır. En geniş halk yığınları içinde çalışırken sürekli bu amacı gözetmeli insanları bir örgüt içinde toplamayı hedeflemeliyiz.

Örgütlenen insanları ise eğitmeli, onları daha üst örgütlenmeler için hazır hale getirmeye çalışmalıyız.

Öyleyse bir yandan yatay çalışmayı aksatmadan yürütürken diğer yandan da dikey çalışmayı hiç gözden kaçırmamalıyız. Bu iki görevi aynı zamanda yap-

makla birlikte temel amaç militanlar yetiştirmek olmalıdır. Sempatizanlar ise çalışmanın yan ürünü olarak ortaya çıkacaktır. Eğer hiç militan yani subay yetiştirememiş isek gerçek bir devrimci çalışma yapamamışız demektir. Biz yaptık ama militan çıkmadı, ne yapalım dersek halka inanmamış duruma düşeriz. Halka inanıyor, insanımıza güveniyor isek devrimci çalışmalarımızın sonunda militanların çıkacağını kabul etmek zorundayız. Öyleyse görev başına..

Devrimci Derleniş,
Mayıs 1984

MİLİTAN DEVRİMCİ KİME DENİR?

Militan Devrimci her şeyden önce halk şefi demektir. Halk şefi olmak için hangi özellikleri taşımak gerekir? Bu özellikler nasıl, hangi yollarla edinilir? Nasıl geliştirilir? Bu sorulara Usta Hikmet Kıvılcımlı'nın "Oportünizm Nedir?" eserinden bölümler aktararak kısa, net yanıtlar vereceğiz. Kuşkusuz hepimizin amacı halk şefi (Militan Devrimci) olmaktır. Öyleyse Ustanın gösterdiği yoldan gitmek görevimiz olmalıdır.

Şimdi söz Usta'nın:

"TAKTİK GÜZEL SANATINDA: YARATICI HÜRLÜK ve KİŞİLİKLİ BİLİM

"Savaşın güdümü demek olan taktik güzelsanatında; (Hürriyet+Yaratıcılık+Bilim+Kişilik) bilinci her birim ve tek erden beklenir.

"Askercil Savaşın yerine Politik Mücadeleyi önerince Strateji planı yanında Taktik

düşünce ve davranışların ne büyük anlam ve önem kazandığı kendiliğinden anlaşılır. Çünkü Strateji, Orduda bir avuç Genelkurmay'ın bilgi-görgü-anlayış ve enerjisine kalmış bir plan iken; Taktik, Ordunun ayrı ayrı her tamcüzünün, her biriminin, en büyük liderinden en küçük erine dek her kişinin bilgi-görgü-anlayış ve enerjisini son kerteye dek en rasyonel (akılcı) biçimde kullanmasını buyurur.

"Taktiğin, ne denli bilim, gözü, anlayış ve enerji istediğini belirtmek için en basit bir askercil elkitabına biraz toptan bakmak yeter. Adı geçen Alman Ordu Direksiyon Şefliği'nin 17 Ekim 1933 günlü emriyle yayınlanmış **Turuppenführung** (H.Du.300): Silahlı kuvvetlerin güdümü eseri, 1938 yılı Fransızca tercümesinin ikinci baskısını yapmıştır. Böylesine evrenselce önemsenmiş **Güdüm**'ün Girişi şöyle başlar:

"1- Savaşın güdümü bir güzel sanattır; hür ve doğurucu bir eylemdir ve bilimcil tabanlar üzerine yaslanır. Kişiliğin en tam gelişimini pek çok ister."

"Lütfen dikkat edelim. Prusya [Yunker (Aga)-Banker-Asker] tutuculuğunun en azgın askercil (militarist) başı, Savaşın güdümünde, buyuru: "**körü körüne itaat**" prensibinden önce **bilime dayanan "hür+doğurucu (bereketli)" güzelsanat** sayıyor. Ve "**Kişiliğin en tam gelişimini**" birinci madde yapıyor. Demek: ister askercil, ister sosyal olsun savaşı yapan insan ise, orada Taktiğin özü ne aşiret veya tarikat müritliği yahut "Hasan Sabbah" müritliği, ne de "gözlerimi kaparım, vazifemi yaparım" diyen "**beyinsiz işgüzarlık**"tır.

"Burjuva militarizminde "**körükörüne itaat**" kimler içindir? Biliyoruz. Savaşı güdenler için değil, savaşta güdü-

lenler içindir. "Güdülenler" deyince, ordu hiyerarşisinde bunun anlamını bilmeyen yoktur. Öyleyken, güdücü kadronun her basamağında, "Şih hazretlerinin kerametini" gözü kapalı boyun eğen kullar değil: önce bilimini ve bilincini temel yapmış, son derece kişiliği gelişkin, hür ve doğurucu savaş artistleri isteniyor. Böyle olmazsa yapılacak en "dahiyane" Strateji planları, uygulanması havada kalmış yuvarlak ukalalıklardan öteye geçemezler.

"KİŞİLİK: STATİK-DİNAMİK KARAKTER

Kişiliğin statik karakteri: ruh ve beden direncidir. Kişiliğin dinamik karakteri: kararlı, aktif girişim, inceleme ve yararlanma yaratıcılığıdır. Kişilik sayının ve tekniğini eksikliğini karşılar. Her iki karakter kıvrak (beden-irade) eğitimiyle edinilir.

"Kişilik, Savaş Taktiği açısından başlıca iki noktada toplanır: 1-Karakter direnci: kişiliğin aşınmazlığını sağlar. Buna Statik karakter diyebiliriz. 2-İnsan değeri: kişiliğin yaratıcılığını sağlar. Buna Dinamik karakter diyebiliriz.

"Modern Ordular gibi Modern Partiler de bir avuç tarikat müritlerinin tekkesi değildir: en az 10-100 binlerin örgütleridir. Ve bir genel kurala uyar: Savaşçıların sayıları ne denli kalabalık ise küçük birliklerin, hele tek tek savaşçıların kişilikleri, sonuç almada o denli büyük önem taşır.

"1- STATİK KARAKTER: - Askercil savaş için şöyle özetlenir ve nedenlenir:

"5. Savaş, her tek kişinin moral (ruh) ve fizik (beden) direnci güçlerini en çetin sınağa uğrattır. Onun için, savaş zamanı, karakter niteliklerinin zekadan çok değeri olur. Barış zamanı ise hiç göze çarpmayan nice kişi vardır ki, savaş alanında kabartıyla kendini gösterir."

"Bu nedenle, elbet hem zekasını, hem beden ve ruh dayancını üstün tutan kişilik istenir. Ama, en küçük ateş savaşında bin bir ikircilik ve pısrıklık geçirip, kaçamaklı tatlı su kurnazlığı yapan kişiden, moral ve beden gücünü yitirmeyen aşınmaz karakter dirençli kişilik önerir. Kimi "Parlak zeka"ların, dayanıksızlıkları, savaş alanında büsbütün tavsatıcı olur.

"2- DİNAMİK KARAKTER: - Gerek askercil, gerek sivil, siyasi savaş insanlar için, insanlarla ve insanlar tarafından yürütülür. O nedenle, modern mücadelelerde, teknik üstünlük tek başına yeterli sayılmaz. O tekniği değerlendirecek olan canlı, zeki ve yaratıcı olan insandır.

"10. Tekniğe rağmen insanın değeri kesinkes olur; dağınık düzenli kavgalarda insanın önemi artar.

"Savaş alanının boşluğu: aktif (faal), inisiyatif (girişim gücü) olan, her durumu inceleyen ve kararlıca, cessurca işleyip ürünlendiren, başarının her tek kişiye bağlı olduğu kanısı ile dopdolulu bulunan bir savaşçı ister."

"Dinamik karakter, her şeyin tek insanda başladığına inanmış:

"1- Eylemci (Faal);

"2- Girişimci (Teşebbüs kabiliyetli);

"3- Uyanık (durumu her an inceleyen);

"4- Etken (netice almada kararlı ve cessur).. olmaktadır.

"Dinamik karakterin edinilmesi anadan doğma olmaz; eğitimle gelişir. Askerler için olduğu gibi Devrim erleri için de Dinamik karakterin edinilmesi, kütüphane fareliği, yahut muhallebici çelebilikle sağlanamaz.

"1- "Beden terbiyeleri, idmanlar alışkanlığı": Beden tembelliği, ruh tembelliğidir.

"2- "Kendi kendine karşı sert davranış": Tatlı canına kıyamayan, savaşçı olamaz.

"3- "İrade gücü": Kendisine, ve keyfine gücü yetmeyen düşmanına da gücü yetmez.

"4- "Kendine güvenç ve cür'et": Kendine güvenen atılganlık, frensizlik değil, iradeli yığıtlıktır.

"Devrim taktiğine girişen her sosyalist: 1 ve 2'nci maddeyle bedenini, 3 ve 4'üncü maddeyle ruhunu güçlendirirse, o zaman gerçekten devrimci, "en acıklı durumların üstesinden gelen insan" olur. O zaman, değer üstünlüğü sayıca azlığın eksikliğini tamamlar.

"Bir değer üstünlüğü, savaşmada, bir sayıca aşağı oluştulu telafi eder. Dövüşte değerlilik ne denli çoksa Savaş o denli enerji ve kıvraklıkla güdülür." (11) (H.Kıvılcımlı, Oportünizm Nedir?, s. 60-63)

Devrimci Derleniş,
Ocak 1985

DEVRİMCİ SOL KIVILCIMLI'YI ANLAM

"Kurtuluş"un 6 Nisan tarihli, 39. sayısında, başında "Devrimci Sol Dergisi 30 Mart Özel Sayısı'ndan alınmıştır" ibaresi (açıklaması) bulunan bir yazı yayınlandı. Yazı, "BU TARİH THKP-C'YLE, DEVRİMCİ SOL'LA YAZILDI BAYRAK ŞİMDİ DHKP-C'DE" başlığını taşıyordu. Yazının konusu, başlığından da anlaşıldığı gibi DHKP-C'nin tarihidir. DHKP-C'li arkadaşlar, tarihe ilişkin her yazı ve konuşmalarında yaptıkları gibi, Türkiye Solunun geçmişine ağız dolusu sövmekten yine kendilerini alamıyorlar. Geçmişe küfürler yağdırmak bilindiği gibi yalnızca DHKP-C'ye özgü bir hastalık değildir. Hemen tüm küçükburjuva gençlik grupları, Türkiye Solunun geçmişine hakaretler yağdırmaya bayılırlar. "**Tarihi kendisiyle başlatma hastalığı**" adını verdiğimiz bu hastalık, Şarkta çok sık görülür. Şarkta her sahip-zuhur tarihi kendisiyle başlatır. Arkadaşlar, bu sağlıksız Şark geleneğine uygun davranmakla modern bir hareket değil de, antika eğilimlerin etkisinden kurtulamayan bir küçükburjuva hareket olduklarını göstermiş olmaktadırlar.

Yazıda, 1970 öncesine, "50 Yıllık Gelenek; İcazetçilik, Pasifizm, Legalizm..." "reformist-revizyonist" gibi sözcüklerle sövüp sayılır. Tabii bu sövgüler, o dönemin tümü içinde, tam 50 yıl, dur durak bilmeden dövuşen Hikmet Kıvılcımlı'yı da kapsamaktadır ya da hedef almaktadır.

Yazıda, geçmişin (1970 öncesinin) bütününe yapılmış olduğundan Kıvılcımlı'ya da yapılmış olan bu genel saldırının dışında, Kıvılcımlı'ya tek cümlelik özel bir saldırıda daha bulunulur. Bu tek cümlede, birbiriyle çelişen iki iddia öne sürülür. Şöyle denir;

"Aynı sürecin akımlarından biri olan Kıvılcımlı ise, Ekim Bolşevik Devrimi'ni dogmatik tarzda yorumlamakta, orduya ilerici bir misyon yüklemektedir." (Kurtuluş, 6 Nisan 1996)

Bu iki iddia ya da tez birbiriyle

çelişmektedir. Bunlardan birinin doğruluğu diğerini otomatik olarak yanlış kılar. Yani bunlardan birini doğru kabul edersek diğerini kaçınılmazca yanlış kabul etmek zorundayız. Tabii bir mantık çelişmesine (mantıksal tutarsızlığa) düşmek istemiyorsak...

Kıvılcımlı, "Ekim Bolşevik Devrimi'ni" dogmatik olarak yorumluyor, Türkiye'de de yapılması gerekenin her yönüyle bunun benzeri olan bir devrim olduğunu öne sürüyorsa, "orduya" kendi kafasından "ilerici bir misyon yüklüyor" olamaz. Kıvılcımlı eğer "orduya ilerici bir misyon yüklemekte" ise, Büyük Ekim Devrimi'ni dogmatik tarzda yorumluyor olamaz.

Büyük Ekim Devrimi'ni dogmatik yorumlamak demek, o devrimin aynısının Türkiye'de de tekrarlanmasını savunmak demektir. Sorunlara dogmatik yaklaşan insan kanıtlarını, gerekçelerini araştırmalardan çıkarmaz, yalnızca inançlarından çıkarır. Bu nedenle Ekim Devrimi'ni dogmatik yorumlamak, bir eksiği ya da bir fazlası olmadan, Ekim Devrimi'nin tıpkısının Türkiye'de de gerçekleştirilmesini savunmak demektir. Biz önümüzdeki Türkiye Devrimi'ne, Ekim Devrimi'nde olmayan bir öğeyi (elemanı-unsuru) eklersek, o zaman Ekim Devrimi'ni dogmatik biçimde savunmamış oluruz. Çünkü; bir değişiklik ya da yenilik yapmış (önermiş) oluruz. Dogmatizm ise değişiklikle, yenilikle bağdaşmaz.

Bu nedenlerden dolayı Devrimci Sol'un, iki iddiasını da bir arada savunmak, mantık tutarsızlığına düşmeyi göze almadan, olası değildir.

Devrimci Sol yazarları, bırakalım Diyalektik Mantığı, Aristo

Mantığına bile sahip olsalar, bu tutarsızlığa düşmezlerdi. Yazık ki arkadaşlar, Aristo'nun biçimci mantığından bile yoksundurlar.

DS yazarları, Kıvılcımlı'yı, "Ekim Bolşevik Devrimi'ni dogmatik tarzda yorumlamak"la suçluyorlar. Bu suçlamayı yapanlar, Büyük Ekim Devrimi'ni ve Leninizmi, Kıvılcımlı'nın anladığının milyonda biri kadar olsun anlayabilmiş olsalardı bu kadar üzülmezdik. DS'li arkadaşlar Marksizm-Leninizmin temel prensiplerinden hemen hiçbirini doğru dürtüst kavrayabilmiş değildiler.

Bu arkadaşlar daha dün kadar, finans oligarşisi ile emperyalizmin ayrı şeyler olduğunu sanıyorlardı. Bu nedenle de dergilerinin, gazetelerinin kapağında "emperyalizm ve oligarşiye karşı" diye bir ibareye yer veriyorlardı. Oysa emperyalizm, tekelci kapitalizmdir. Yani finans oligarşisidir. Dolayısıyla da bunlardan birine karşı olmak otomatikman diğerine de karşı olmak anlamını taşır. Emperyalizm ve mali oligarşi (finans oligarşisi) bir ve aynı olgunun değişik görüntüleridir ya da adlarıdır. DS yazarları, Marksist-Leninist ekonomi politiğin ABC'si sayılan bu gerçekliği bilmeyecek kadar ekonomi politik bilgisinden yoksundular. Biz, onların bu yanlışını üç yıl kadar önce eleştirdik. Bugün, bu ibareyi Kurtuluş gazetesinin kapağında görmüyoruz. Onun yerini "zafer yolunda" ibaresi almış. Umarız bu bilinçli bir davranıştır ve arkadaşlar emperyalizmle oligarşinin aynı şey olduğunu artık öğrenmişlerdir.

Arkadaşlar, Leninci parti öğretisini de bilmiyorlar. Leninizm, Proletarya Partisinin, işçi sınıfı ile bağ kurmuş Marksist grupların

-KURTULUŞ MAKTA DİRETİYOR

birliğinden doğacağını söyler. Lenin'in Partisi de, dünyadaki devrim yapmış diğer partiler de böyle doğmuştur.

Arkadaşlar ise, bugün Türkiye'nin devrimci gruplarından yalnızca biri olmalarına rağmen kendilerini parti ilan ediyorlar. Böylece de, birliğe giden yolun üzerine engel koymuş oluyorlar. Bilindiği gibi bugün sol ortamda bir parti furysı vardır. DS'li arkadaşlar gibi, birçok sol grup kendini parti ilan etmiş durumdadır. Bunlara biz grup partileri diyebiliriz ancak. Bunlar, adlarının parti oluşuna rağmen, gerçeklikte grupturlar. Çünkü yalnızca ad değiştirmekle gerçekliğin kendisini değiştirmiş olamayız. Olaya ya da varlığa uygun olmayan bir ad vermiş oluruz yalnızca. O ad gerçekliği dile getirmediklerinden, yakıştırma bir addır. Sahte bir addir. Bugün sol ortamda görülen sözde partilerin de hiçbirinde gerçeklikte parti değildir. Yalnızca adları partidir onların. Asılları ise gruptur. Gerçek parti ise bu grupların belirli prensipler çerçevesinde birleşmelerinden doğacaktır. Devrimci teori de, hayatın (devrimci kavganın) akışı da bunu emretmektedir. Ama arkadaşlar gerçek devrimci bilinçten yoksun oldukları için bunu görememekte, anlayamamaktadırlar.

Hiç unutmayalım. Gruplar konağı, her grubun kendine parti adı vermesiyle değil; grupların belirli prensiplerde anlaşarak birleşmesiyle aşılabilir. Bugün yaşamakta olduğumuz gruplar konağı devrimci hareketin ilkelik konağında (aşamasında) olduğunu gösterir. Bu konaktan çıkışın yolu hareketin birliğini sağlamaktır. Birliği sağlar, gerçek devrimci partiyi yeniden örgütlersek, devrimci hareketi modern konağa sıçratmış olu-

ruz. Ancak o zaman modern dö-vüş verebiliriz.

DS'li arkadaşlar, yalnız partinin değil, cephenin de ne olduğunu, nasıl örgütlendiğini (kurulduğunu) bilmiyorlar. Gerçek bir Devrimci Cephe-Halk Cephesi-Halk Kurtuluş Cephesi hangi prensiplere göre örgütlenir bilmiyorlar. Arkadaşlar, kendilerinin hem parti hem de cephe olduklarını ilan ediyorlar. Parti de cephe de bir günde alınan bir tek kararla kurulmuş oluyor. Bu olay ya da iddia traji-komiktir. Parti ve cephe konusundaki korkunç bir cehaletin ve aynı orandaki bir megalomaninin açığa vuruluşudur.

Bir grup yalnız başına ne parti olabilir ne de cephe. Parti, Marksist-Leninist grupların belirli prensiplerde anlaşmalarıyla kurulur. Cephe ise o partinin önderliğinde, tüm halk örgütlerinin biraraya getirilmesiyle kurulur. Örgütsüz halk bölümleri örgütlenilerek cephe içine alınır. Yani tüm halk bölümlerinin örgütlü biçimde cephe içinde yer alması amaçlanır.

Demek ki cephe, halkın örgütlenmiş parçalarının biraraya getirilmesiyle oluşur.

Burada bir yanlış düzeltmek istiyoruz. Son yıllarda, burjuva-küçükburjuva aydınların dilerine doladıkları bir ibare var; "Sivil Toplum Örgütleri". Bu söyleyiş burjuva bir anlayışın ürünüdür. Topluma sınıflarüstü bakışın ürünüdür. TUSİAD, TİSK, LİONS KULÜP gibi örgütler de, Kuran Kursları, ortaçağcı tarikat örgütlenmeleri de "sivil"dir. Fakat bunlar halk örgütü değildir. Tersine halk düşmanı Finans-Kapital ve onun antika müttefiki olan Tefeci-Bezirgan sermayenin örgütleridir. Bu örgütler gerici karşı devrim

cephesi ya da emperyalizm cephesi içinde yer alırlar.

Tekrarlayalım, Halk Cephesi ya da Devrim Cephesi (Devrimci Güçler Cephesi) yalnızca halk güçleri ve halk örgütlerinin biraraya gelişiyile kurulur. Halk Cephesinin kuruluş amacı, gerici Emperyalizm cephesine karşı, kurtuluş mücadelesi vermektir.

Halk Cephesi, bir avuç Finans-Kapitalistler ve Tefeci-Bezirganların (bunların toplam sayıları üç bin civarındadır) dışında kalan, toplumun tüm parçalarını (bu parçaların bütününe biz halk diyoruz) bir araya getireceği için heterojen bir yapı oluşturur.

Proletarya Partisi ise yalnızca Marksist-Leninistlerden oluşacağı için olabildiğince homojen bir yapıya sahiptir. Bu yönleriyle Parti ve Cephe zıt bir karakter gösterirler. Yani Parti olabildiğince homojen, Cephe ise olabildiğince heterojendir.

DS'liler bu prensiplerden habersizdirler. Bu nedenle de, kendilerini hem parti hem de cephe ilan etmekte bir sakınca görmemektedirler.

DS'lilerin korkutucu cehaleti ve hataları bu konularla sınırlı kalmaz. Onlar Leninci devrim öğretisini de inkar ederler. Narodnizmi benimserler. Leninizmin, ortalamaya yüz yıl önce ideolojik ve politik alanlarda yenilgiye uğratarak mahkum ettiği Narodnizmi eşsiz-örneksiz devrim öğretisi sanırlar. Hiçbir bilimsel yönü olmayan bu teori, belki de DS'lilerin ideolojik kofluğuna ve boşluğuna denk düştüğünden, DS'lilere şirin görünür. Yani DS'liler, devrim anlayışları açısından Leninist değil Narodniklerdir. Yalnız DS'liler, Narodniklere tümüyle de benzemezler. Bir farklılıkları var DS'lilerin. Narodnikler, ya Çar'a ya da Çar'ın generallerine suikastler düzenliyorlardı. Yani Narodnikler ya Şah'ı ya da Vezir'i hedef alıyorlardı. Bizim DS'liler ise genelde piyonlarla uğraşırlar. Bu nedenden Kıvılcımlı, bu anlayışlara; "Narodnik tav-

şanınin suyunun suyu" der.

DS'liler, devrim anlayışlarında Narodnik olmalarına rağmen kendilerini Leninist olarak adlandırmazlar. Narodnik devrim anlayışlarını ise şartların değişmesi ile açıklamaya çalışırlar. Yani revizyonizmin klasik inkar yöntemine başvururlar. Şartlar değişti, biz de bu yüzden teoriyi değiştiriyoruz, derler. Bu açıdan değerlendirdiğimizde DS'liler, en kötü revizyonistlerden ve oportünistlendendirler.

DS'liler, biz revizyonistiz demezler tabii.. Kıvılcımlıyı dogmatik olmakla suçlarlar. Bugün bizlerle, DS'liler arasındaki farklılık, bizlerin dogmatikliğinden değil, DS'lilerin revizyonistliğinden kaynaklanmaktadır.

Kıvılcımlı, Lenin sonrasının en büyük Marksist-Leninistidir. Leninizmi en tam anlayan (tabii eylem kılavuzu olarak da kullanan) insandır. DS'li arkadaşlar, Kıvılcımlı'nın "Devrim Nedir?" adlı eserini önyargısızca okuma başarısını gösterebilirlerse, Leninci Devrim öğretisinin ne olduğunu belki anlayabilirler. Anlayabilirlerse, savundukları sözüm ona devrim teorisinin, Leninizmle bir ilgisinin olmadığını da açıkça görebilirler.

Kıvılcımlı, yalnızca Leninci Devrim Teorisinin ne olduğunu tam olarak anlamakla kalmamıştır. O teorisinin genel prensiplerinin ışığında, Türkiye Devrimi'nin stratejisini de belirlemiştir.

Şimdi gelelim DS yazarlarının ikinci iddiasına;

Ordu sorununa Lenin Usta nasıl yaklaşır? İlkini onu görelim;

"Şüphesiz devrim bir kitle karakteri kazanmadıkça ve askeri birlikleri etkilemedikçe ciddi bir mücadeleden söz edilemez. Askeri birlikler arasında çalışmamız gerektiğini söylemeye bile gerek yoktur. Fakat onların bir hamlede, ikna etmenin veya kendiliklerinden inanmalarının sonucu olarak, bizim tarafa geçeceklerini hayal etmemeliyiz. Moskova ayaklanması, bu görüşün ne kadar klişeleşmiş, ölü bir görüş olduğunu açıkça ortaya koy-

muştur. Aslında askeri birliklerin tereddüt göstermesi, ki bu her gerçek halk hareketi için de kaçınılmaz bir olaydır, devrimci mücadelenin şiddetlendiği her zaman **askeri birlikler içinde** gerçek bir **mücadeleye** yol açar. Moskova yaklaşması, devrim ve gericiilik arasında bocalayan askeri birlikler için, kanlı ve çılgın bir mücadelenin mükemmel bir örneği olmuştur. Bizzat Dubasov, Moskova garnizonunu teşkil eden on beş bin kişi içerisinde sadece beş bin kişinin güvenilebilir olduğunu beyan etmiştir. Hükümet kararsızlara çok çeşitli ve korkunç yollarla engel oldu; onlara ricada bulundular, övdüler, rüşvet verdiler, kol saatleri vs. hediye ettiler, votka ile uyuşturdular, yalan söylediler, tehdit ettiler, barakalara hapsedip silahlarını aldılar ve en az güvenilir olduklarından şüphelenilenleri ise ihanet ve şiddet kullanarak tasfiye ettiler. Bu durumda hükümetten çok geri kaldığımızı, açıkça ve çekinmeden itiraf etmek cesaretini göstermeliyiz. Biz kararsız askeri birlikler için hükümetin giriştiği ve kazandığı böyle saldırgan, verimli, cesur ve aktif bir çarpışmada emrimize amade güçlerden faydalanmayı başaramadık. Ordu içinde çalışmalar yaptık ve gelecekte bu çalışmalar, askeri birlikleri ideolojik olarak "tarafımıza kazanmak" için iki misline kırtacağız. Fakat ayaklanma sırasında, askeri birlikler için maddi bir mücadelenin zorunluluğunu unutacak olursak sefil bilgiler durumuna düşeriz.

"Aralık ayında, Moskova proletaryası bize askeri birlikleri ideolojik olarak "saflarımıza kazanmak" konusunda muhteşem dersler verdi." (Lenin, Moskova Ayaklanmasının Dersleri. Kitle İçinde Parti Çalışması, s. 43-44)

Demek ki, "askeri birliklerin tereddüt göstermesi" "her gerçek halk hareketi için kaçınılmaz bir olay"mış. Ve "devrimci mücadelenin şiddetlendiği her zaman askeri birlikler içinde gerçek bir mücadeleye yol açar"mış. Bunları

söyleyen yüzyılımızın en büyük devrim Ustasıdır. Biz kendimize Leninist diyorsak, Usta'nın bu söylediklerini ciddiye almak durumundayız. Aksi halde Leninistliğimiz boş bir laf olmaktan öte bir anlam taşımaz. Zaten hayatın akışı da Usta'nın yaptığı bu değerlendirmeyi doğrulamaktadır.

İşte Moskova Ayaklanması sırasında, Çar ordusunun Moskova garnizonundaki askerlerinin ancak üçte biri "güvenilir" olabiliyor. Geriye kalan üçte ikisi ise devrimci hareketten etkileniyor ve gericiilik için güvenilmez oluyor. Çar ordusu ki, o zaman dünyanın en gerici ordularındandır.

Büyük Ekim Devrimi'nde de bilindiği gibi Çar ordusu yine parçalanıyor. Ve bu parçalardan biri devrimciler safında yer alıyor.

Bizdeki ordu ise, Türkiye'nin tarihindeki bütün devrimlerde parçalanmış ve parçalardan biri devrimin ön safında yerini almıştır. Yani bizdeki ordu tarihimizdeki bütün devrimlerde aktif olarak rol oynamıştır. Bu rol alışı tarihçil ve sosyal köklerini, nedenlerini Kıvılcımlı eserlerinde, konuşmalarında ayrıntılıca ortaya koyar.

Meşrutiyet'te, Cumhuriyet'te ve en son 27 Mayıs'ta ordu gençliği hep ön safta yer almıştır. Yani bütün bu politik devrimlerde vurucu güç olarak rol oynamıştır. Bütün bu politik devrimler için, olamamalıydı-gericidir, diyebilir miyiz? Kuşkusuz hayır.

Kıvılcımlı konunun bu yönünü şöyle açar;

"Alalım **Meşrutiyet'i**; 1908 ihtilali.. Kim yaptı? Hepimiz biliyoruz. Yani, Enverler, Niyaziler falan dediğimiz, dağa çıkanlar ve hürriyet kahramanı olanlar, büyük çoğunluğuyla ordu mensuplarıdır.

"1919'dan sonra, Anadolu emperyalist salgınına uğradığı zaman, öncü vurucu güç kim oldu? Sınıfı bırakıyoruz. Sınıfı, elbette küçükburjuva değil. Yani, Anadolu hareketinin sosyal sınıfı;

"**Müdafaai Hukuk Cemiyetleri**'nde örgütlenmiş olan Türk

burjuvazisidir. Ama Türk burjuvazisi o kadar pısrık, o kadar beceriksiz, o kadar ufuksuz bir sınıftır ki, onun kendi sınıfsal eğilimiyle bir savunma yapması, akla bile gelmiyor.

"Onun için, Mustafa Kemal da ha Samsun'dan Havza'ya gelip de, orada bazı konuları bazı insanlarla hemen 30 gün konuştuktan sonra, verdiği telgrafları okuyun. O telgraflarda iki şey var. Birisi, diyor ki; Müdafaai Hukuk Cemiyetleri orada varsa, koruyun. Kime diyor bunu? Askerlere diyor, oranın askeri kumandanlarına. Yoksa, siz kurun o cemiyetleri, diyor. Yani açıkça, şifreli.. Nutkunda da vardır, Nutkun döküman kısmında da vardır. Bunları söyler.

"Bir taraftan sınıfı, -ki o zamanki öncü durumunda gördüğü sınıf Anadolu burjuvazisidir,- onu örgütüyor. Fakat onun ciddiye alınamayacağını da deneyleriyle biliyor. Kendisi, asker olarak, bütün öteki ordu, tümen, kolordu kumandanlarına, (kendisi Ordu kumandanı durumunda) sıkı sıkı talimat veriyor. Memleket, vatan elden gidiyor. Devlet mahvolacak. Bunu korumak için elbirliği edelim ve davranalım, diyor.

"Nitekim bu tutuyor. Ve o zamanki ordu çeliği, -Mustafa Kemal de o gençlerden biridir-, bildiğimiz gibi; **Anadolu Milli Kurtuluş** hareketinin teşkilatçıları oldular, örgütleyicileri oldular ve önde giden vurucu gücü oldular.

"En son **27 Mayıs**; gene bildiğimiz gibi, bir Ordu vurucu gücünün, bir geceyarısı baskın ve sürpriz davranışıyla bir değişiklik, bir siyasi devrim yapması biçiminde oldu.

"Yani, bütün bu olayların hangisi geridir? 1908, iyi kötü bir müstebitliği yıkmak anlamında, bir Meşrutiyet'e gitmiştir. Hiçbir zaman bizim anladığımız Sosyal Devrim değil, ama Politik Devrimdir. Bunun öncü vurucu gücü Ordu olmuştur. Şimdi biz bunu inkar mı edelim? Bu bir olay. Bunu görmemek elimizden nasıl gelir?

"Tıpkı bunun gibi, 1919-23 olaylarında, Milli Mücadele'de gene Ordu önde vurucu güçtür. Ve Mustafa Kemal ve arkadaşlarının yaptığı; siyasi Cumhuriyet Devrimi, bir devrimdir. Ama, bizim anladığımız manada Sosyal Devrim değil, siyasi devrimdir. Onu yapmamalı mıydı? Ve bu bir geri hareket midir? Onu biz tanımayacak mıyız? Yani, böyle bir şey yoktur, nasıl diyebiliriz?

"27 Mayıs. Gene öyle. Kediye göre budur, küçük, belki beğenmediğimiz falan tarafları var, ama bir siyasi devrim oldu. Ve o zamana kadar işçi meseleleri, sosyalizm meseleleri Türkiye'de ağıza alınmaz, tabu konularken; şimdi, gördüğümüz gibi, her yerde tartışılabilen konular haline geldi. Belki onların, 27 Mayıs'ı yaparken akıllarından böyle bir şey de geçmemiş olabilir. Ama, bir devrim hareketi yaptıkları için, o devrimin mantıki sonuçları; onların dahi düşünmediği biçimde, Türkiye'de bir gelişim yapmıştır.

"Şimdi, bundan çıkaracağımız sonuç.. Elbette, siyasi devrimler, bir Sosyal Devrim değildir. Ama Marksizm anlayışına göre, her siyasi devrim; Sosyal Devrime doğru giden, işte o yokuş, yol diyelim, o yolun içinde belirli basamaklardır.

"1908'de bir basamağı atlamıştır, 23'te Cumhuriyet'le ikinci basamağı atlamıştır, 960 27 Mayıs'ında üçüncü basamağı atlamıştır. Ve bu basamaklarda, hiç değişmeyen bir kural olarak, hep; **Ordu vurucu gücünün** önde gittiğini görüyoruz.

"Arkasında hangi sınıf var? Ordu, zaten bir sınıf bilinci taşıyan bir örgüt değildir. Birakin, sınıf bilinci taşımasını, siyasi bilinç taşıyan bir örgüt değildir. Biliyoruz, Kanunlar; Asker siyasetle uğraşmaz, diye meşhur burjuva formülünü bir kutsal hakikat gibi zorunlu kılmıştır.

"Asker siyasetle uğraşmaz. Ama bütün siyasi devrimleri asker yapar. Bu bir çelişki. Bu çelişkinin

anlamı; bizde Ordunun, -Sosyal Devrim değilse bile,- politik anlamdaki devrimlerin önde gelen Vurucu Gücü olduğunu ispatlıyor.

"Bu bir olay, bir realite, bir gerçeklik. Şimdi bunu bizim ele alıp bir aydınlatma yapmamız.. Yani Marksistçe korsak bu olayı, önce aydınlatacağız. Ordunun bu vurucu gücünün acep tarihsel bir kökü ve anlamı var mıdır? Bir de, bugün için bu anlam varsa, bu anlamdan ne biçimde yararlanabiliriz? Ve bugünkü Sosyal Devrime gidişte, ne ölçüde o istidad, yahut bu eğilimi kullanabiliriz? Değiştirerek tabi." (5 Mart Tartışmalı Toplantısı, Ankara)

"Bugünkü Türkiye'nin ordu-sunda böyle bir devrimci gelenek varsa ve bu gelenek ciddiye, bunun karşısında bizim tutumumuz ne olacak? Problem bu. Yoksa; Ordu kimin ordusudur? Onu tepeden kim atar? CIA ajanı girmiş midir? Tabii girecek. Armut mu toplayacak? Ama biz devrimciler, bunun karşısında; Bu nasıl olsa CIA ajanlarının emrindedir, burjuva devlettir, binaenaleyh vur abalıya, dersek... Ordu küçükburjuvadır, çocuklar. Yani, küçükburjuvanın karakteristiğini biliriz. Küçükburjuvazi, küçük mülk sahipleri; bir uçtan, bir uca gider. Biz de küçükburjuvayı ya, yani aydınlar da. Biraz modernce şeyimiz var, kabuğumuz, ama biz de öyleyiz. Ve onun için zaten karşımızda bütün çarpışanlar da, bir uçtan bir uca gidiyorlar. D.. arkadaşın örnek verdiği gibi. Yani bir yerde kalmıyorlar. Bu, küçükburjuva dediğimiz insan kümesinin alinyazısı. Ordu da böyledir.

"Şimdi, Ordunun bu yapısı, küçükburjuva yapısı gözönünde tutulursa; **Devrime de gider, Faşizme de gider**. Biz onun devrime giden yanını değerlendirmek, tutmak ve elimizden gelirse kazanmak zorundayız. Ve bunun için ama, sadece ona küfretmekle, yani Orduya karşı çıkıp aramızı bozmakla hiçbir şey kazanamayacağımızı, tam tersine onu kazanmak i-

çin ayrıca bir savaş vermek gerektiğini unutmayacağız. Yani bizim bilincimiz bunu emreder.

"Ordudan bu bilinci bekleyemeyiz. Ordu küçükburjuvazidir. Binaenaleyh o, zamanın ağır basan eğilimi hangi tarafa ise, o yönde silahını çeker bir savaş yapar. Bunun sonucu, sosyal sonuçları onun için o kadar önceden planlaştırılacak sonuç olmaz. Çünkü Ordumuzun yetiştirilmesi, demin de söyledik; Lasiyasidir, yani siyasetle uğraşmaz Ordu. Niçin? Onu biliyoruz. Bir avuç vurguncu Finans-Kapitalist, Tefeci-Bezirgan; Ordunun içinde belirli tepelerdeki bir avuç insanı eline geçirdi mi, onu istediği gibi kullanabilir. Onun için..."(a.g.y.)

Ordunun devrimci geleneğe sahip olan bölümü ordu gençliğidir. Ordu fosilleri dediğimiz paşalar ise bu geleneği taşımazlar. Paşalar, parababaları ile kaynaşmışlardır. Bu yüzden, paşalar ordunun burjuvalarıdır. Kıvılcımlı; İsmet İnönü ve benzeri rol oynayan paşaları eleştiren bir yazısında bu konuyu şöyle koyar;

"Paşa-Kişilerin Sınıf Rollerini"

"Ya kimi Paşaların o akıntıya kürek çekişleri ne anlam taşır?

"Örneğin İ.İ.Paşa; (Finans-Kapital Beyleri ve Tefeci-Bezirgan Hacıağaları olmak şartıyla) kişileri "Kuyunun dibinden" çıkardığı gibi "**Demokrasi**" adını verdiği şeyi de ikide bir kuyudan çıkarmak için uğraşiyor. "**Bir gün bir asır kadar uzun**" geliyor kendisine. O yüzden, 3 günde tam 3 birbirini çürüten "**Tez**" ortaya atıyor. Paşaya göre, bugünden yarına 100 yıl geçtiği için, bir gün önce söylediğini ertesi gün herkesin unuttuğuna inanarak, rahatlıkla ters yüz olmak olagandır.

"Bu kerte dengesiz oynaklık neden **Keramet** sayılıyor? Çünkü İşveren sınıfının sıfır numara **kişiliğinden** çıkan sosyal boşluk, o sınıftan gelmeyen Paşaların abartmalı **kişilikleriyle** doldurulmak gerekiyor... Kişiler nasıl oluyor da, içinden çıkmadıkları sınıfların boşluğunu doldurabiliyorlar?

Çünkü sonradan gelme ve yapma da olsalar, o kişiler, zamanla artık İşveren Sınıfı ile bütünleşiyorlar. Milli Mücadeleye girmeden üç beş dönüm toprağa özenen İ.İ. Paşanın bugün "**yüz milyonları**" tefe konuluyor. Demek bizde **Bürokrat Burjuvazi**, Batıdaki **Girışkin Sanayici Burjuvazinin** yerini tutabiliyor.

"Bu yüzden en çarıkız Halk çocuğu, **Tepeye** tünedi mi içinden çıktığı kabuğu tekmeleyebiliyor." (Sosyalist, sayı 21, 23. 3. 1971)

"Devlet genel olarak yalın tanımını ile egemen sınıf elinde **Silahlı adamlar ve Cezaevleri** örgütüdür." (Kıvılcımlı, a.g.y.)

Ordu egemen sınıfın elindeki bir örgüttür. Ordu örgütü devletin bir parçasıdır. Ordunun görevi, egemen sınıfın sınıf çıkarlarını ya da sosyal düzenini korumaktır. Fakat ordunun kendisi burjuva değildir. Yukarıda da belirttikimiz gibi paşaları burjuvadır ordunun. Geri kalan geniş bölümü ise halkın bir parçasıdır. Ama halkın içine en zor işlenen parçasıdır. Çünkü burjuvazinin sıkı örgütsel denetimi-disiplini vardır bu halk bölümü üzerinde. Ordu, devrimci propagandaya karşı en kapalı ve koruncaklı tutulan halk parçasıdır. Ama yine de halkın bir parçasıdır. Orduda hizmet edenler de halk çocuklarıdır.

Ordunun bu geniş bölümü sosyal sınıf yapısı bakımından küçükburjuvadır. Küçükburjuva, Kıvılcımlı Usta'nın dediği gibi faşizme de gider, devrime de. Biz onun devrime giden yanını değerlendirmek tutmak ve elimezden gelirse kazanmak zorundayız. Bizim devrimci bilincimiz bunu emreder.

Devrimci hareket, ileride bir kitle karakteri kazandığında, on milyonlar devrimci saflarda ordulaştığında, devrim ordusu kurulup devrim için hazırlıklarını yaptığında, burjuva ordusu kaçınılmaz bir biçimde bu durumdan etkilenecektir. Ve çatırdayarak parçalanacaktır. Bu parçalardan biri gelip devrim cephesinde, işçi sınıfının yanında yer alacaktır. Bu parça or-

du gençliğinin oluşturduğu parça olacaktır.

Kıvılcımlı'nın ordu konusundaki yaklaşımı özetçe budur.

Gördüğümüz gibi bu yaklaşım, Leninist anlayışla tam bir uyum içindedir. Leninist öğretinin Türkiye koşullarına uygulanmasıdır bu değerlendirme. Dolayısıyla bu değerlendirme, işçi sınıfı biliminin kılavuzluğunda yapılan bir araştırmanın ortaya çıkardığı bir sonuçtur. Dolayısıyla da ordu konusundaki biricik doğru yaklaşımdır. Bu bilimsel değerlendirmeyi, işçi sınıfı biliminden habersiz olanlar anlayamazlar.

Ordu, bugün burjuvazinin elinde bir alettir. Öyleyse kahrolsun ordu diyerek küfürler yağdırmak devrimci harekete bir şey kazandırmaz. Çünkü biz sürekli küfürler yağdırırsak, ordu hep burjuvazinin safında kalır. Bu da burjuvazinin işine gelir.

Biz, devrimin arifesinde ordunun kaçınılmazca parçalanacağını ve bu parçalardan birinin devrim safına katılacağını bilir ve ona uygun politikalar üretir, çalışmalar yaparsak, ordu sorununa doğru yaklaşmış oluruz. Bu yaklaşımdan devrimci hareket yarar sağlar. Çünkü hareketin işi kolaylaşmış olur. Ordu, bizden daha çabuk etkilenir ve parçalanır. Devrime katılan parçada yer alan askerlerin sayısı da daha fazla olur. Yani daha çok asker bizden etkilenir. Bu da devrimin acılarını ılımlandırır ve zafere giden yolun biraz daha kısalmasına neden olur.

DHKP-C'li arkadaşlar, devrim anlayışı konusunda, Narodnik değil de Leninist olsalardı Kıvılcımlı'ya bu konularda eleştiri yöneltmeye kalkmazlardı. Devrimin tüm sorunlarında olduğu gibi, orduya yaklaşım sorununda da biricik doğru değerlendirmenin on yıllarca önce, Kıvılcımlı tarafından yapılmış olduğunu görürlerdi.

Hep söylüyoruz, Kıvılcımlı'yı anlamak için öncelikle Marksist-Leninist olmak gerekir. Ama sözde değil özde...□

BİR ELEŞTİRİ-BİR YANIT

Geçen sayımızda, başta "Kurtuluş" gelmek üzere bazı devrimci gruplara, 1 Mayıs'taki sayılara ilişkin, bir eleştiri yöneltmiştik. "Kurtuluş" yanıt verdi. Konunun bütünlüklü olarak anlaşılması için geçen sayımızda yayınladığımız eleştiriye bir kez daha ve "Kurtuluş"un 2'nci sayısında verdiği cevabı yorumsuz olarak aynen yayınlıyoruz.

1996 1 MAYIS'I VE SAYILAR KOMEDYASI

Bazı devrimci gruplarımızın, 1996 1 Mayıs'ında (yürüyüş ve mitinginde) kaç kişi olduklarına ilişkin iddialarını okuyunca, insan, önce bir şaşırıyor. Bu kadar atmaya ne gerek var diye düşünüyor. Sonra yalanın insan kişiliğinde yarattığı tahribat akla geliyor. Ve üzülüyoruz...

En yüksek rakamı söyleyen Kurtuluş'tu. Otuz bin diyordu kendisi için. Birkaç grup da on beş bin kişilik kortejlerle 1 Mayıs'a katıldıklarını iddia ediyorlardı. Bazıları da on bin olarak açıklıyorlardı sayılarını.

Bunların tümü yalan söylemektedir. Biz bunlardan yalnızca birinin, en büyük sayıya sahip olduğunu iddia edenin yalan söylediğini, iddiasının kofluğunu ortaya koyacağız.

HERKESİ "SAYAN"IN KENDİSİ DE SAYILIR

Biz, 1 Mayıs kutlaması gibi önemli eylemlerde kendimizi ve önemli bulduğumuz bir veya birkaç grubu sayarız. 1995 1 Mayıs'ında da kendimizi ve Kurtuluş'u saymıştık. 1995 1 Mayıs'ında Kurtuluş, on beş bin kişi olduğunu yazdı.. Bu çok büyük bir yalandı. Biz, o zaman, böylesine büyük bir yalana başvurduğu için Kurtuluş'a acımiştık.

Arkadaşlar, bu yıl da aynı şeyi yaptılar. Üstelik pek çok sol grup da bu arkadaşların yaptığı yanlış örnek aldı. Onlar da bu yıl Kurtuluş'la birlikte aynı yola saptı, yani yalanlara sarıldılar...

Üstelik Kurtuluş, bu yıl, eyleme katılan hemen herkesi saydığı-

nı iddia etti ve rakamlar verdi. Tabii bizim için de bir rakam verdi. Yüz kişi diyordu bizim için. Bu rakamı da yanlıştı Kurtuluş'un. Çünkü biz 189 kişiydik. Kurtuluş, Anarşistler için de 300 diyordu. Oysa Anarşistler elli ya da altmış kişiydiler. Anarşistler, Kadıköy'de miting alanında bizimle yanyanydılar. O nedenle, sayılarını çok iyi biliyorduk. Kurtuluş, bizi neden küçülttü, Anarşistleri neden büyüttü bilmiyoruz.

Geçen yıl Kurtuluşçuların kendileri hakkında yaptıkları abartmaya acı bir tebessüm edip geçmiştik. Fakat bu yıl sessiz kalmamızın önemli bir hata olacağını düşündük. Çünkü birçok küçükburjuva gruba, çekici görünen kötü bir örnek oluşturmuştu söz konusu hatalı davranışıyla. Bu yolun yanlışlığının, yani devrimci olmadığının eleştirilmesi gerekiyordu. Sonra Kurtuluş, bizim için de doğru olmayan rakamlar veriyordu. Sessiz kalmamız, bize yapılan bu haksızlığı sineye çekmemiz anlamına gelecekti. Oysa devrimcilik her türden haksızlığa karşı çıkmaktı. Bu iki nedenden dolayı, bu yıl, Kurtuluş'un yalanını herkese göstermeyi gerekli gördük.

Şimdi 1 Mayıs gününe dönelim:

Kadıköy Belediyesi'nden Söğütöçeşme Köprüsü'ne doğru yürüyoruz. Köprü'ye elli metre kala kortej uzunca bir süre duruyor. Bizim önümüzde TİKB, onun da önünde Kurtuluş grubu var. Bu sırada yanımıza Nakliyat-İş yöneticilerinden bir işçi arkadaşımız

geldi. Nakliyat-İş, Kadıköy'deki miting alanında kendisine ayrılan yere yerleşmişti. Arkadaşımız da, hem kortejin bütünü, hem de Devrimci Mücadele Kortejini görmek için Kadıköy'den Hasanpaşa'ya doğru (yani kortejin gidiş yönüne ters istikamette) yürümüş, yanımıza gelmişti. Sohbet sırasında bize, kortejin önümüzde bulunan bölümünün yarısının Kurtuluş grubu tarafından oluşturulduğunu söyledi. Bu Kurtuluş grubunun büyük bir başarısıydı. Ben, bakalım bu yıl sayıları için ne diyecekler, dedim. Benim bu sözüm üzerine bir arkadaşımız şöyle dedi: "Geçen yıl sayıları çok daha azdı. On beş bin kişi dediler. Bu yıl, en az otuz bin derler." Arkadaşımız bu tahmini yaptığında Kurtuluş'un kortejini görmemişti. Yalnızca Nakliyat-İş yöneticisi arkadaşımızın yukarıda andığımız sözleri üzerine bu tahmini yapmıştı. Kurtuluş yazarları, arkadaşımızı yanıltmadılar...

Kurtuluş'u saymak zaten aklımızdaydı. Yukarıdaki sohbet, bu konudaki düşüncemizin hemen pratiğe geçirilmesine neden oldu. Kurtuluş'u sayması için bu konuda deneyimli bir arkadaşımızı görevlendirdik. Arkadaşımız dikkatlice görevini yaptı: Üç bin yedi yüz kişiden oluşuyordu Kurtuluş'un korteji. Kurtuluş Korteji'nin uzunluğu da dört yüz elli ila beş yüz metre idi.

Tabii Kurtuluş Korteji'nin uzunluğunu, o anda elimize metre alıp ölçmedik. Bunu yapamazdık. Yalnızca, o anda kortejin başının ve sonunun bulunduğu noktaları

belirledik. Kurtuluş Korteji'nin başı, Kadıköy Meydanı'nın başladığı noktada iken (yani İş Bankası ile Yapı Kredi Bankası'nın bulunduğu noktada iken) sonu, Altıyol'un yüz ila yüz elli metre ötesinde idi. Bu iki noktanın arasını, 1 Mayıs'tan birkaç gün sonra ölçtük. Ve yukarıda belirttiğimiz rakamı bulduk.

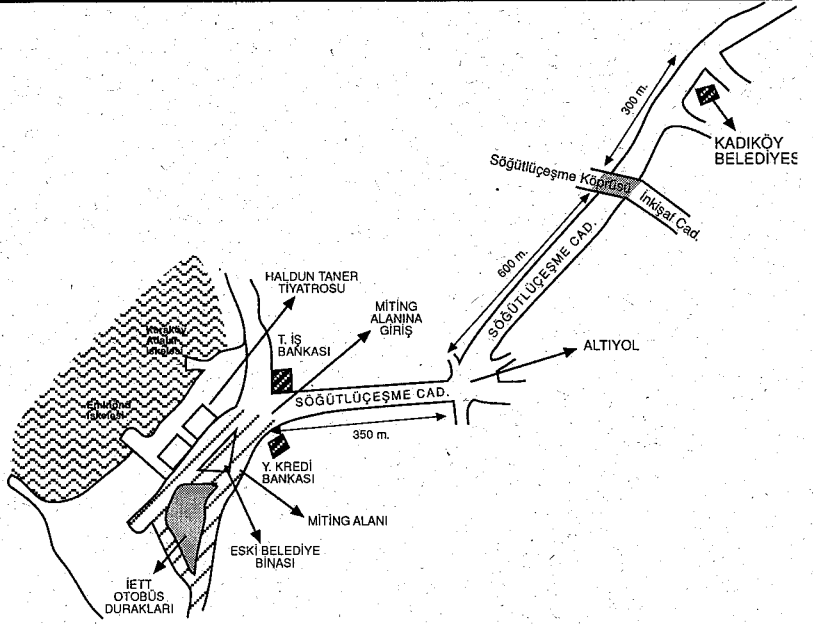
KURTULUŞ YAZARLARININ, YALAN SÖYLERKEN SUÇUSTU YAKALANIŞLARI

Kurtuluş yazarları, kortejlerinin uzunluğu konusunda aynen şöyle diyorlar:

"Toplanma alanında korteje ulaşılamayanların ve halktan yeni katılımların da olmasıyla kortej öylesine geniş bir alanı kaplamıştı ki en öndeki Parti bayrağı ve hemen arkasındaki cepheliler alana girerken DHKC kortejinin sonu hala Söğütlüçesme Köprüsü'nün yakınında bulunuyordu." (Kurtuluş, 4 Mayıs 1996, sayı 43, s. 32)

İşte bu cümle **yalanın belgesi**dir. Eskiler, düşünülmeden, bir an boş bulunarak ağızdan kaçırılan bu türden itiraflara; "**intakı hak**" (Tanrı söyledi) derlerdi.

Kurtuluş yazarlarının sözüünü ettiği alanla Söğütlüçesme Köprüsü arasındaki uzaklık 950 metredir. Kurtuluş yazarları; "DHKC kortejinin sonu Söğütlüçesme Köprüsü'nün" tam altındaydı demiyorlar. Bu "yakın"lığı biz yüz metre sayalım. O durumda, Kurtuluş Korteji'nin uzunluğu 850 metre olur. Demek ki Kurtuluş yazarlarının tarifine ya da belirlemesine göre, Kurtuluş Korteji'nin uzunluğu 850 metredir. Kortejlerinin uzunluğu konusunda, Kurtuluşçular, gördüğümüz gibi gerçeğe yakındırlar. Yani yalnızca 350 metrelik bir abartma yapıyorlar. Yaptıkları abartma gerçek rakamın iki misli bile değildir. Oysa kaç kişi oldukları konusunda yaptıkları açıklamada,

gerçek sayılarını, sekiz mislinden fazla abartıyorlardı: Üç bin yedi yüz olan sayılarını, otuz bin diye açıklıyorlardı.

Şimdi yeniden gelelim Kurtuluş Korteji'nin uzunluğu konusuna:

Kurtuluş Korteji, bilindiği gibi sekizerli (sekiz kişiden oluşan) sıralardan meydana gelmekteydi. Bir kortejde, her sıra ortalama olarak seksen beş santimetrelik bir mesafe içinde yürür. Başka türlü söylersek birbirini takip eden sıraların bitiş noktaları (sıraları oluşturan insanların topukları) arasında seksen beş santimetrelik bir uzaklık bulunur. Bunun ortalama yirmi beş santimetresi zaten ayak boyudur (uzunluğudur). Geriye ise altmış santimetrelik bir mesafe kalır. Demek ki her sıranın önünde altmış santimetrelik bir mesafe bulunur. Bu ara daha kısa olursa, rahat yürünemez. İnsanlar birbirlerinin ayaklarına basarlar. O nedenden düzenli (disiplinli) kortejlerde bu seksen beş santimetrelik mesafe özenle korunur.

Kortejlerde yalnızca sıralar bulunmaz bildiğimiz gibi. Her on, on beş ya da yirmi sıranın arasında bir pankart bulunur. Başka türlü söylersek; her on, on beş, yirmi sıra bir grupçuk oluşturur. Bu grupçukların önünde de bir

pankart bulunur. Pankartlarla grupçuklar arasında da üç-beş metrelik bir uzaklık bulunur. Bu üç-beş metrelik uzunlukları da sıralar arasında bulunan uzaklığa eklersek; ortalama olarak, her sıranın bir metrelik bir mesafe içinde hareket ettiğini (yürdüğünü) söyleyebiliriz.

Kurtuluş Korteji, Kurtuluş yazarlarının tarifine göre 850 metre idi. Biz bir an için o tarifi doğru kabul edelim: 850 metre uzunluğundaki bir kortejin işgal ettiği güzergaha, ancak 850 sıra yerleştirebiliriz (sığdırabiliriz). Yani 850 metre uzunluğundaki bir kortej 850 sıradan oluşur. Yukarıda belirttiğimiz gibi Kurtuluş'un her sırası 8 kişiden oluşmaktaydı. Bu hesaba göre Kurtuluş Korteji'nde altı bin sekiz yüz insan bulunmaktadır.

Biz pankartlarla sıra öbekleri arasındaki üçer-beşer metrelik uzaklıkları da yok sayalım bir an için. Bu durumda, 850 metrelik güzergaha (korteje) bin sıra sığdırabiliriz. Bu hesaba göre bile, Kurtuluş'un sayısı yalnızca sekiz bin olabilir. Daha fazla olamaz...

850 metre uzunluğundaki bir yola (ya da korteje) sekizerli sıralar halindeki otuz bin kişiyi, hiçbir biçimde yerleştiremezsiniz (sığdıramazsınız).

Bir metre uzunluğundaki bir yere dört sıra yerleştirdiğimizi düşünelim. Bu durumda, insanların ayaklarının uçları ile ökçeleri birbirine değecektir. Çünkü bir ayak uzunluğu ortalama yirmi beş santimetredir. Böyle bir yerleştirmede, tabii insanların sırtları ile göğüsleri de birbirine değecektir. Yani insanlar, belediye otobüslerindeki gibi "balık istifi" dizilmiş olacaklardır. Yukarıdan iğne atsanız, yere düşmeyecektir. Tabii böyle bir durumda ya da dizilişte, insanların hareket etmeleri (yürümeleri) olası değildir. Bu durumda bile, 850 metrelik yola, ancak üç bin dört yüz sıra yerleştirebiliriz. Her sıra da sekiz kişiden oluşmaktadır. Sekizle üç bin dört yüzü çarparsak; bulduğumuz sayı, yirmi yedi bin iki yüz olur. Demek ki insanları "balık istifi" denilen biçimde istiflese bile, Kurtuluş yazarlarının tarif ettikleri korteje ancak 27200 kişi sığdırabiliriz. Otuz bin kişiyi yine sığdıramayız...

Gördüğümüz gibi, Kurtuluş

yazarlarının iddialarının iler tutar yanı yoktur.

BUNLARIN HİÇBİRİ PROLETARYA PARTİSİ DEĞİLDİR

1 Mayıs'ta otuz bin, on beş bin kişiyle yürüdük diyenlerin tümü en kesin biçimde yalan söylemektedir. Bunlar, önce kendi taraftarlarını sonra da halklarımızı kandırmak istemektedirler.

Taraftarlarına ve halka burjuva partileri de yalan söylerler. Burjuvazinin bütün politikaları yalan ve demagojiye dayanır. O halklara gerçekleri söyleyemez. Çünkü gerçekler her zaman devrimcidir.

Burjuvazinin politik başarısı, gerçekleri gizleyebilmesine ve halkı kandırabilmesine bağlıdır. Parababaları bildiğimiz gibi sömürge ve vurguncudurlar. Halka bu iğrenç içyüzlerini anlatmaları olası değildir. O nedenle onlar halka yalan söylemek ve halkı kandırmak zorundadırlar. İktidarlarını sürdürebilmelerinin başka

yolu yoktur.

Devrimciler ise halklarımıza yalnızca gerçekleri söylemelidirler. Söylemezlerse, gerçek anlamda devrimci olamazlar. Tarihin akışı, genelde hep ileriye doğrudur. Bu nedenle de gerçekler hep devrimcidir. Gerçekler, biz devrimcilerin en büyük dostudur. Zaten sosyalizm, olayların yani gerçeklerin bilimidir. Gerçeklerin kavranmasının ve değiştirilmesinin bilimidir sosyalizmdir.

Yukarıda sözünü ettiğimiz gruplar ya da grup partileri 1 Mayıs kutlamasındaki sayıları konusunda yalan söylemişlerdir. Bu, onların, gerçek devrimciliği bilmediklerini göstermektedir. Tabii onların gerçek anlamda Proletarya Partisi olmadıklarının da bir kanıtıdır, söz konusu tutumları.

Bu arkadaşlarımızı; hatalarını kavramaya, özelleştirilmesini yaparak hatalarından arınmaya ve ciddi devrimciler olmaya çağırıyoruz..□

BASIN AÇIKLAMASI

Devrimci Mücadele Dergisi'nin 18. Sayısı DGM Tarafından Toplatıldı

Dergimiz Devrimci Mücadele'nin 18. sayısı İstanbul 1 no.lu Devlet Güvenlik Mahkemesi'nce toplatıldı. Toplatmaya gerekçe olarak: "PARABABALARI DÜZENİ ÇÜRÜMÜŞ DÖKÜLÜYOR FAKAT BİZ VURAMADIGIMIZ İÇİN YIKILMIYOR" başlıklı Başyazı, YAŞASIN GENÇLİĞİN HAKLI VE DEVRİMCİ MÜCADELESİ" başlıklı yazı ve "LİSELİ GENÇLİĞİN YERİ İŞÇİ SINIFININ YANIDIR" yazılarında "basın yoluyla halkı sınıf farklılığı gözeterek kin ve düşmanlığa açıkça tahrik etmek" "suçu"nun işlendiği gösterilmektedir.

Toplatma kararı son derece keyfi bir karar olup, devrimci-sosyalist basını potansiyel suçlu gören faşist bir anlayışın ürünüdür. Zira toplatmaya gerekçe yapılan yazıların neresinde ve hangi ifadelerle "halk kin ve düşmanlığa açıkça tahrik" edilmektedir. Bunu bile açıklama zahmetine katlanmıyorlar.

Ayrıca toplatmaya gerekçe yapılan "Yaşasın Gençliğin Haklı ve Devrimci Mücadelesi" başlıklı yazı, gençlik eylemleri sırasında Mart ayında çıkartılan bir Özel Sayıdır. O zaman toplamadıkları Özel Sayıyı bu kez toplatma gerekçesi yapmaları bu anlayışın hukuk dışılığını ve keyfilikliğini açıkça kanıtlamaktadır.

Dergimizin toplatılması parababaları devletin sosyalist basın üzerindeki baskı ve sindirme politikalarının yeni bir halkasıdır. Sosyalist Basın üzerindeki bu tür baskılar ne iltir ne de son olacaktır. Baskılar Sosyalist Basını yıldırmadı. Yıldıramayacak. 25. 7. 1996

Tacettin Çolak
Devrimci Mücadele Dergisi
Sahibi ve Yazışmaları Müdürü

ÖDP: DÖKÜNTÜLERİN TARTIŞMA KULÜBÜ

Her kavgada hatta her işte olduğu gibi devrimci kavgada da dökülenler olur. Devrim mücadelesi, insanın moral ve fizik güçlerini korkunç bir sınavdan geçirir. O sınavdan başarıyla geçebilmek için insanın her şeyden önce sağlam bir inanca sahip olması gerekir. İnanç deyince de öncelikle akla bilim gelir. Devrim Bilimine yani Marksizm-Leninizme inanacağız. Bu inanç kuru, kör, bilinçsizce bir inanç olmamalıdır. İşçi sınıfı bilimine, o bilimi çok iyi bilerek inanacağız. Sonra devrime inanacağız. Tarihsel akışın, kaçınılmaz bir biçimde insanlığı devrime, proletarya diktatörlüğüne ve sınıfsız topluma götüreceğine inanacağız. Daha sonra da başta işçi sınıfı gelmek üzere halka inanacağız. Halkın, devrimci teoriyle yani Marksizm-Leninizmle silahlanmış bir Devrimci Partinin etrafında örgütlendiği ve bilinçlendirildiği anda muazzam bir devrimci güç haline dönüşeceğine ve devrimin zafere ulaşması için hiçbir fedakarlıktan kaçınmayacağına, ölüm dahil her şeyi göze alacağına inanacağız.

Halk bugün, parababalarının ekonomik ve siyasi zulmüne gereken tepkiyi gösteremiyorsa, bu onun örgütsüz ve bilinçsiz olduğundandır. Bu olumsuzluklar da tabii partisizlikten kaynaklanmaktadır. Devrimci bir partiyi yeniden örgütlediğimiz ve halkı da bu partinin etrafında ordulaştırdığımız zaman, halk karşı durulmaz bir devrimci güç haline dönüşecektir. Gerçek bir devrimcinin, halka, bu şekilde inanması gerekir.

Böyle sağlam bir inanca sahip olan devrimcide, sınıf kini ve devrimci heyecan oluşur. Ege-men sömürücü sınıflara karşı sonsuz bir kin duyar inançlı devrimci. Ve onların yıkılması için olanca gücüyle, durup dinlenme-

den dövüşmek ister. Bilir ki, gerçek anlamda insanca yaşamının, başka türlü söylersek gerçek insan olmanın biricik yolu budur. Devrimci kavgaya denize dalar gibi boylu boyunca dalmayan insan, gerçek insan değildir. Devrimciliği bilmeyen, devrimci olmayan insanlar, insana yaraşır bir yaşam sürmüş sayılamazlar.

Devrimci inanca, bundan kaynaklanan sınıf kinine ve devrimci heyecana sahip olan insan, devrim için her fedakarlığı göze alabilir. Devrimci kavganın yolaçtığı acılara, zorluklara, göğüs gerebilir. İşkencelere, zindanda yatmalara katlanabilir. Yargılı-yargısız infazları göze alabilir. Böyle bir insan, her zaman, devrimci kişiliğine-onura leke düşürmektense ölmek daha iyidir, der. Ve bu prensibe göre davranır.

Bu devrimci değerlerin bilinçlice birleşmesi, devrimci kişiliği oluşturur. Bu kişilikteki bir insan, aşınmaz, moralsizliğe düşmez, yılınlaşmaz, sinmez, inatla-kararlılıkla devrimci kavgasını sürdürür.

Bu devrimci moral değerlere sahip olmayanlar, ya da yeterince sahip olmayanlar, devrimci savaşın zorlukları, acıları karşısında aşınırlar, yıpranırlar, yılınlaşırlar, korkaklaşırlar, hatta bazıları dönekeleşirler de.

ÖDP'NİN İKİ ANA BİLEŞENİ

ÖDP'de bugün rahmetli olmuş beş-altı grubun insanları bulunmaktadır. Fakat bu insanların yüzde doksanı iki ana gruptan gelmektedir. Bu gruplar ise rahmetli Devrimci Yol ve rahmetli TBKP'dir.

DEVİRİMCİ YOL

12 Eylül öncesinin en büyük iki grubundan biriydi Devrimci Yol. Diğer büyük grup da İ. Bilin'in önderliğindeki sahte TKP

idi. Devrimci Yol, ortalama yüz yıl önce Leninizm tarafından kesince mahkum edilmiş olan Narodnizmi ideoloji olarak benimsemişti. Bu durum, Devrimci Yol'un işçi sınıfı sosyalizmini bilmediğinin, anlamadığının bir kanıtıdır. Yani gerçek anlamda Marksist-Leninist bir hareket değildi DY Hareketi. Bir küçük-burjuva hareketiydi. Tabii savunduğu sosyalizm de küçükburjuva sosyalizmiydi. 12 Eylül faşist darbesinin vuruşuyla karşılaşınca tümüyle çöktü. Hiçbir direniş gösteremedi. Hareketin Merkez Komite'sinden direnen tek insan çıkmadı. Merkez Komite üyeleri, yalnızca çözülmediler, çöktüler de. Bildiğimiz gibi çözülmekle çökmek arasında belirli bir fark vardır. İşkencede yalnızca çözülen insan, bazı örgüt sırlarını polise veren, ama sırların önemli bir bölümünü de gizleyebilen, yani bir noktada durmayı başara-bilen insandır. Çöken ise bildiği örgüt sırlarını hemen tümüyle işkencecilere anlatan, kendine, arkadaşlarına ve hareketine yöneltilen bütün suçlamaları kabul eden insandır.

DY'nin Merkez Komite'si Ankara Mamak zindanında yattı, 12 Eylül sürecinde. Mamak'ta yatan devrimci tutsakların ezici çoğunluğunu da DY'liler oluştuyordu. 12 Eylül işkencehanelerinin terörünün üzerine Mamak zindanının terörü binince, DY'li önder ve taraftarların çökmüşlüğü, tükenmişliğe dönüştü. DY önderlerinin tümü, taraftarlarının da büyük çoğunluğu 12 Eylül süreci içinde devrimci inançlarını ve heyecanlarını yitirdiler.

12 Eylül'ün ilk aylarındaki vuruşuyla birlikte zaten örgüt olarak da Merkez Komite'den alt birimlere kadar çöktürildiler. Örgüt olarak yokoldular. Bu yoko-luş, Mamak'a da yansıdı. Ma-

mak'ta, önemli hiçbir direniş ko-
namadı. DY'li tutsaklar, ciddi bir
direnişe hiç yanaşmadılar. Mo-
ralsizlikleri yüzünden, ciddi dire-
nişleri göze alamadılar. DY'lilerin direnişten kaçınmala-
rı, Mamak'ta direniş konulama-
masının en önemli nedeni oldu.
Çünkü devrimci tutsakların bü-
yük çoğunluğunu DY'liler oluş-
turuyordu Mamak'ta. Mamak'ta
geçirilen yıllar DY'liler için çü-
rümeye yılları oldu. Çöküşün, iş-
kencecilere, faşist zindancılara
teslimiyetin verdiği moralsizlik,
ideolojilerine ve kendilerine olan
güvensizlik DY'lileri kerte kerte
aşındırdı ve sonunda tüketti.

Mamak'ta ve faşizmin diğer
zindanlarında çürüyen DY şefleri
ve taraftarları, ortalama beş yıl
önce tahliye oldular. Ancak bu
beş yıl boyunca dışarıda da hiç-
bir devrimci eylem yapamadılar.
Zaten artık örgütlü bir yapı değil-
diler. İçeride başlayan çürümeye,
dışarıda da sürdü. İdeolojik açı-
dan o denli gerilemişlerdi ki artık
burjuva sosyalizminin bile geri-
sindeydiler. DY'nin, tabii
ÖDP'nin de şu anki ideolojik ve
siyasi çizgisi, burjuva sosyalizmi
ile sosyal demokrasi arasında,
sosyal demokrasiye, burjuva sos-
yalizminden daha yakın bir yer-
dedir.

ÖDP'yi, bütün çürümüşlüğü-
ne rağmen yine de DY örgütle-
miştir. Çünkü ÖDP'yi oluşturan
diğer büyük grup (TBKP),
DY'nin daha da gerisinde ya da
sağında bulunan bir çizgi izle-
mekteydi.

TBKP

Bilindiği gibi bu grup, İ. Bi-
len ve benzerlerinin sahte TKP'si
ile burjuva sosyalizminin savu-
nucusu TİP'in yurt dışında, 12
Eylül sonrasında birleşmesinden
doğmuştur. Başlangıçtaki çizgisi
burjuva sosyalizmiydi. Bu grup,
Sovyetler Birliği'nin dağılması-
yla birlikte çöktü. Bilindiği gibi

bu grup da, eski sahte TKP gibi
Sovyetler Birliği'nin dümen su-
yundan gitmeyi biricik doğru po-
litika belliyordu. O nedenden
Gorbaçov'un Sovyetler'i yıkıma
götüren ihanet politikalarını bü-
tünüyle desteklemekten geri dur-
madı. Tabii Gorbaçov'un politi-
kalarının iflası ve Sovyetler'in
çöküşüyle birlikte TBKP de çök-
tü. Bunların bir bölümü Özalcı
oldu. Yani yerli-yabancı Finans-
Kapitalistlere en sadık uşaklığı
benimsedi. Bir bölümü sosyal
demokrasiye kaydı. CHP'ye üye
oldu ya da CHP'ileşti. Bir bölü-
mü de siyaset yapmayı tümünden
bıraktı. Bütün bu bölümler çık-
tıktan sonra, geriye kalan TBKP
döküntüleri de bugün ÖDP yapı-
sı içindedirler.

ÖDP'DEKİ DİĞER DÖKÜNTÜLER

ÖDP'nin yukarıda da belirtti-
ğimiz gibi ezici çoğunluğunu bu
iki gruptan gelen insanlar oluş-
turmaktadır. ÖDP'nin diğer kü-
çük bölümünü ise çökmüş-
bitmiş başka gruplardan gelen
kişiler, insanlar meydana getir-
mektedir. Bu grupların başlıcaları
eski KSD (Kurtuluş Sosyalist
Dergi) ve eski Emegın Birli-
ği'dir. Emegın Birliği, bilindiği
gibi daha sonra TKEP adını al-
mıştır.

Bunların dışında, birkaç kü-
çük Trotskist grupçuk, Mihri
Belli çevresi, Anarşistler ve Fe-
ministler de bugün ÖDP içerisin-
de bulunmaktadır.

Bütün bu saydıklarımızın dı-
şında; Türk ve Kürt solundaki
gruplardan tek tek düşen-
dökülen insanların bir bölümü
de bugün ÖDP'lidir. Özetçe söy-
lersek; ÖDP, devrimci inancı ve
heyecanı bittiği için çöküp dağı-
lan grupların ve yine devrimci i-
nancı, heyecanı ve cesareti kal-
madığı için tükenmiş insanların
oluşturduğu bir döküntüler parti-
sidir.

AMAÇ, DEVRİMCİ MÜCADELE YAPMAK DEĞİL, VİCDAN RAHATLATMAKTIR

ÖDP'de toplaşan ruhsuzlaş-
mış, kişiliksizleşmiş döküntülerin
amaçları kuşkusuz mücadele yap-
mak değildir. Zaten onlar, kavga
kaçığı oldukları için oradadırlar.
Onların amacı kendilerini kandı-
rarak vicdanlarını rahatlatmaktır.
Onlar, kendi kendilerine: zama-
nında dövuştük bir şey elde ede-
medik, demek ki bu iş dövüşle ol-
muyor, barışçıl yöntemlerle siya-
set yapmak gerekiyor, diye telkin-
lerde bulunuyorlar ve kendilerini
kandırıyorlar. Kaçaklıklarına, dö-
nekliklerine, inançsızlıklarına ve
yüreksizliklerine gerekçeler bul-
maya çalışıyorlar. Kendi dönek-
liklerini meşru bir olaymış gibi
sunmaya çalışıyorlar.

Onlar, azıcık da olsa insancıl
namusa sahip olsalardı; biz tü-
kendik, bizde dövüşecek cesaret
ve enerji kalmadı derler ve köşe-
lerine çekilirlerdi. Dövüşenlere
pislik atmaya ve kendi acıklı du-
rumlarını meşru göstermeye ça-
balmazlardı.

Fakat bildiğimiz gibi küçük-
burjuva, ben yanlış yaptım, ben
tükendim, diyemez. Küçükburju-
va gururu buna engel olur. Bildi-
ğimiz gibi küçükburjuva için, gu-
ruru her şeyin üstündedir. İşte bu
nedenden küçükburjuvalar dü-
rüşçe, namusluca özeleştirme ya-
pamazlar. Demek ki ÖDP, dö-
küntü küçükburjuvaların doluştu-
ğu bir tartışma kulübüdür.

UFUK URAS: ÖDP SOSYALİST BİR PARTİ DEĞİL

ÖDP'nin sosyalist bir parti ol-
madığını, onun en yetkili kişisi
yani genel başkanı itiraf ediyor.
Şöyle diyor U. Uras;

"Aslında bu bir sosyalist parti
değil. Bu yüzünü sosyalizme
dönmüş bir sol parti. Dolayısıyla
sosyalistlerin dışında savaş kar-

şitları, çevreciler, kadınlar gibi düzenle problemi olan bütün muhalif kesimleri içeriyor. Partide sosyalistler de var." (Neşe Düzel'in, Ufuk Uras'la yaptığı röportaj, Yeni Yüzyıl, 5 Şubat 1996)

Çevreciler de, savaş karşıtları da, feministler de (U. Uras, "Kadınlar" diye ifade ediyor) özünde sosyalizmi değil kapitalizmi savunmaktadırlar. Kapitalist düzen içinde bu sorunların çözülmesini istemektedirler. Oysa bu sorunların tümü kapitalist sistem içinde çözümlenemez. Kapitalizmde en yüce değer kardır yani artı değer sömürsüdür. Her şey buna bağlıdır kapitalist sistemde. Daha fazla kar elde etmek için yapılan tüm eylemler meşrudur. Bu eylemlere, çevrenin kirletilmesi, kadının çifte sömürüye tabi tutulması ve dünyanın doğal kaynaklarının yağmalanması ve dünya pazarlarının ele geçirilmesi için çıkartılan emperyalist dünya savaşları da dahildir. Bu nedenden U. Uras'ın sözünü ettiği çevrelerin dillerine doladıkları sorunların hiçbirisi bu düzen içinde çözümlenemez. Bunlar, yalnızca gerçek bir sosyalist düzende çözüme kavuşturulabilir. Bu sorunlara sahip çıkan herkes, eğer gerçekten bilinçli ve samimi ise sosyalist, daha doğrusu Marksist-Leninist olmak zorundadır. Çünkü söylediğimiz gibi bu sorunları yalnızca Marksist-Leninist bir işçi sınıfı iktidarı çözebilir.

Kapitalist düzende bu sorunların çözümlenebileceğini öne süren bir kimse ya bilinçsizdir ya da içten değildir. O kişi bilerek ya da bilmeyerek kapitalist düzenin savunuculuğunu yapmaktadır. Bu nedenle de söz konusu akımlar özünde burjuva hareketlerdir.

Demek ki ÖDP'de, bu burjuva akımlar varmış. Bir de bunların yanında "sosyalistler" varmış, U. Uras'ın söylediğine göre. Bu sosyalistler de burjuva sosyalistleridir. Yani Marksist-Leninistler

değildirler.

Bilindiği gibi, toplumda ne kadar sınıf, zümre ve tabaka varsa, o kadar da değişik (birbirinden farklı) sosyalizm anlayışı ya da çeşidi vardır. Fakat bunlardan yalnızca biri: İşçi Sınıfı Sosyalizmi, bilimsel sosyalizmdir-gerçek sosyalizmdir. Diğerlerinin tümü bilim dışıdır, ütüpdir. Bu bilimsel olmayan, hayalci sosyalist akımlar önünde sonunda burjuvazi ile ittifaka yönelirler. Ancak çok güçlü bir İşçi Sınıfı Sosyalizmi olursa toplumda, bunlardan bir kısmı o hareketin rüzgarına kapılarak doğru yola yönelebilirler, İşçi Sınıfı Sosyalizmiyle dayanışabilirler.

Sosyalizm o denli güçlü bir olgudur ki; yedi bin yıl boyunca, medeniyet (sınıflı toplum) nerede sosyalizm gördüyse saldırmış, yok etmek istemiş, ama bütün çabasına rağmen sosyalizmi insan bilincinden silip atamamış. İlkel Sosyalist Toplum, Altın Çağ olarak hep bilinçlerde canlı tutulmuş. İnsanlık onu hep özlemle anmış. Çağımızda da sosyalizm adına yola çıkmayan hiçbir siyasal hareket başarı elde edemez. Hitler bile hatırlanacağı gibi en insanlık dışı faşizmine National Sosyalizm adını takmak zorunda kalmıştır. O yüzden bir siyasal hareketin sosyalist olduğunu söylemesi pek bir kıymet ifade etmez. Değer taşıyan, yukarıda da belirttiğimiz gibi biricik sosyalizm vardır, o da Proletarya Sosyalizmidir. Yani Marksizm-Leninizmdir.

ÖDP'de. Marksist-Leninistler yoktur, burjuva sosyalistleri vardır. Burjuva sosyalistleri gerçek sosyalistler değildir. Böyle sosyalistler Avrupa'da sürüyle vardır. Tabii ÖDP gibi partiler de. Burjuva Sosyalizmini savunan partiler, Fransa'da, İtalya'da, İngiltere'de, İspanya'da onyıllarca iktidarda kalmışlardır. Ama bu partiler, sermayenin diğer yani

sağcı denilen partilerinden farklı bir politika izlememişlerdir, farklı bir davranışta bulunmamışlardır. Çünkü bu partilerin önder ve taraftarları, dünya görüşleriyle yaşama biçimleriyle işçi sınıfından çok burjuvaziye yakındırlar. O nedenden bu türden partiler, iktidara geldiklerinde halktan yana yani sömürülen, ezilen insanlardan yana hiçbir çözüm üretemezler.

ÖDP'NİN SORUNLARA ŞAŞI BAKIŞINA SOMUT BİR ÖRNEK

Yukarda anılan röportajda Neşe Düzel soruyor:

"Ben gene sorumu net olarak tekrar edeyim. Siz bugün devletin elindeki KİT'lerin mülkiyetinin kimde olmasını istiyorsunuz?"

U. Uras yanıtlıyor:

"Ben net konuşuyorum, net cevap veriyorum. Biz KİT'lerin derhal devletin elinden çıkartılıp, çalışanların eline verilmesini istiyoruz. Buna "genelleştirme, toplumsallaştırma" denilebilir."

N. Düzel soruyor:

"Fabrikalara çalışanların sahip oldukları mülkiyet sistemi nerede geçerli bugün dünyada?"

U. Uras:

"Çok örnekleri var."

N. Düzel:

"Yugoslavya denedi ve olmadı. Örneği başka nerede var?"

U. Uras:

"Dünyada şöyle bir sıkışıklık var. Yeni dünya düzeninin normlarıyla bakan eğilimler ve eski dünya düzeninin normlarıyla bakan eğilimler. İkisi de bize hitap etmiyor. Biz ne devletten ne de sermayeden yana bir pozisyon içindeyiz. Biz farklı bir ilişki alanı istiyoruz. Bana çok sahici geliyor bu."

N. Düzel:

"Ben de zaten nerede sahici olduğunu soruyorum size. Dünyada sizin önerdiğiniz bu sistem

nerede uygulandı veya nerede uygulanmakta? Nerede başarılı oldu veya olmakta?"

U. Uras:

"Nerede diyorsunuz. İşte ÖDP'de var. ÖDP'nin halka anlatmak istediği proje bu. Kapitalizmin yarattığı sıkışıklık nedeniyle çalışanların ve ezilenlerin yeni arayışının bir parçası bu." (a. g. y.)

U. Uras, saçma ve madrabazlık ürünü olan "proje"lerine, yukardaki son cümlede, "çalışanların ve ezilenlerin arayışının bir parçası bu" diyor. Bu konuda da zırvalıyor. Kendi ütöplerini çalışan ve ezilen kitlelere maletmek istiyor. Düpedüz demagoji yapıyor. Çünkü çalışan ve ezilen kitlelerin sınıf bilinçli bölümü bu sömürü ve zulüm düzeninin yıkılmasını istiyor. Gerçek bir halk iktidarının işçi sınıfı öncülüğünde kurulmasını istiyor. Halklar ancak o zaman rahat bir nefes alabilirler. Başka türlü, sömürüden, ekonomik, politik ve ulusal zulümden kurtuluş olası değildir.

U. Uras'ın teorik kofluğu-boşluğu yukarıdaki satırlarda açıkça görülmektedir. N. Düzel gibi sıradan bir burjuva gazetecisi bile, onların "proje"sinin saçmalığını, sorduğu birkaç soruyla ortaya koyuvermektedir. U. Uras, başlangıçta saçma "proje"leri için dünyada "çok örnekleri var" demektedir. Fakat N. Düzel, "nerede" diye sıkıştırınca hemen tornistan etmekte ve; "Nerede diyorsunuz. İşte ÖDP'de var" diyerek basit bir demagojiye sarılıvermektedir. Bunların çapı budur işte...

U. Uras, savundukları zırvalığın, halktan yana bir çıkış yolu olduğunu sanıyor. Oysa öyle bir çözümün halkçılıkla bir ilgisi yoktur. Buna benzer bir "proje"yi ilkin Hitler ortaya atmıştı, işçi sınıfını sermayenin emperyalist çıkarları doğrultusunda davranışa geçirebilmek için. İşçilerin fabrikalara ortak olmalarını savun-

muştu Hitler. Bu namussuzca bir oyundu. Amaç işçi sınıfını emperyalist savaşa gönüllüce sürükleyebilmektir.

Günümüzde, parababaları devleti bazı KİT'leri bir lira gibi paralarla sendikalara güya satarak, U. Uras'ların savunduğu "proje"nin benzerlerini uygulayarak işçi sınıfımızı kandırmaya çalışmaktadır.

Yine sermayenin dolaysızca emrinde olan HAK-İŞ de U. Uras'ların projesinin aktif savunucusudur. Hatırlanacağı gibi HAK-İŞ de EBK ve benzeri KİT'leri satın alma girişiminde bulunmuştu.

Görüldüğü gibi U. Uras'ların kurtarıcı diye sarıldıkları "proje"nin ne kurtarıcılığı vardır ne de orijinallliği.

Zaten ÖDP'nin bugün savunduğu tüm tezler Avrupa'da sözde sosyalist partiler tarafından on yıllardır savunulmaktadır. Ve bu tezlerin tümü de pratikte iflas etmiştir. ÖDP'nin sözde teorisi bir kandırmacadır. İşçi sınıfını boş hayallerle oyalamayı amaçlamaktadır o saçma teori. Bu ve benzeri teorilerin, halk için beş paralık değer taşımadığı Avrupa'da defalarca pratiğin diliyle (ölçütüyle) kanıtlanmıştır.

Gelelim, N. Düzel'le tartışılan konuya:

Marksist-Leninistler, parababaları devleti var olduğu sürece, KİT'lerin devlet eliyle işletilmesini savunurlar. KİT ürünlerinin parababalarına yok pahasına yiyim edilmesini engellemek için mücadele ederler. (Bilindiği gibi KİT'leri zarara uğratan temel neden budur). KİT ürünlerinin olabildiğince ucuz fiyata halka sunulmasını isterler. Ve bunun gerçekleşmesi için dövüşürler.

Mülkiyetin toplumsallaştırılması ya da kamulaştırılması ise ancak kapitalist devletin dolayısıyla da kapitalist üretim ve mülkiyet sisteminin ortadan bir dev-

rimle kaldırılmasıyla gerçekleşebilir. Burjuva devlet varolduğu sürece kamulaştırma yapılamaz. Böyle bir iddia gülünçlükten de öte bir zırvalama olur. U. Uras, işte böylesine bir saçmalamayı savunuyor.

U. URAS'IN KEMALİZM ÜZERİNE BİR SAÇMALAMASI

N. Düzel soruyor:

"Sol bakışlı olduğunu söyleyen bir partinin genel başkanı-sınız. Ama geçenlerde "Bizi Kemalistlerden ayıran bir şey yok" dediniz."

U. Uras:

"Post Kemalistler, liberal Kemalistler, otokemalistler var. Otokemalistler arabaların arkasına kemalizm hakkında yazı yazıyorlar. Kemalizmin içi o kadar boşaltılmış ki..."

N. Düzel:

"Siz partinizin değil ama kendinizin sosyalist olduğunu söylüyorsunuz. Marksist açıdan bakan biri, sosyalistlerle Kemalistlerin birbirlerine tümünden zıt olduğunu görür."

U. Uras:

"Neden?"

N. Düzel:

"Kemalistler devlete ne kadar yakınsa, sosyalistler o kadar uzaktır da ondan. Nasıl oluyor da siz bu kadar rahat bir şekilde aramızda bizi ayıran birşey yok diyorsunuz?"

U. Uras:

"Biz oturup da fikir kulübü kurmadık. Somut sorunlara acil somut çözümler için kurulduk. İnsanların ideolojik bakış açıları bizim için engelleyici birşey değil. Önerilerimize omuz veren herkese açığız.

"Sosyal demokrat ya da Kemalist olsun kendilerine burada hayatiyet buluyorlarsa, bizim burada düşünce jandarmalığı yapmamızın pratik bir anlamı yok." (a. g. y.)

Görüldüğü gibi N. Düzel, U. Uras'tan çok daha tutarlıdır, konuşmanın bu bölümünde. U. Uras yine saçmalıklar öne sürmektedir.

U. Uras, her şeyden önce Kemalizmin bir burjuva ideolojisi olduğunu ve onun burjuvazi tarafından yaratıldığını bilmemektedir. Basit laf ebeliğiyle sorunlara çözüm bulduğunu sanmaktadır.

TKP'nin 1926 programı; "**Kemalizmle uzlaşmaz savaş**" prensibini ortaya koyar. Ve o hareketin gerçek lideri olan H. Kıvılcımlı, son soluğunu verene dek o prensip doğrultusunda düşünür ve davranır. TKP'nin adsız neferleri de öyle davranırlar, Kıvılcımlı ve adsız neferler, bu tutumlarının bedelini işkencelerle, onlarca yılı bulan hapis cezalarıyla, sürgünlerle öderler. Kemalizm, kurulduğu günden beri halklarımız üzerinden ekonomik, siyasi ve sömürgeci zulmü hiç eksik etmez.

U. Uras, böyle bir ideoloji için, "bizi ayıran bir şey yok" diyor. Onlar bu denli düşünce yoksuludurlar işte. Tabii teori yoksulu oldukları için de Türkiye'nin hiçbir sorununu doğru görüp değerlendirememektedirler.

U. Uras, yine yukarda; "Biz oturup da fikir kulübü kurmadık" diyor. Uras, Teorinin, düşüncenin yol gösterici gücü olduğunu göremiyor. Sorunlara teorisisiz çözüm yolları bulacaklarını sanıyor. Bu tavrıyla da Beyazıt meydanında, her derde deva ilaçlar (!) satan şarlatanları andırıyor.

İnsanı hayvandan ayıran en önemli özellik; insanın yapacağını ilkin kafasında tasarlamasıdır. İnsan, yemek yerken bile yapacağını önceden kafasında tasarlar. İşte insanın bir eyleme girişmeden önce, ne yapacağını kafasında tasarlamasına, teori denir. Teorisisiz pratik olmaz. Yalnızca hayvanlar teorisisiz pratik yani eylem yaparlar.

İktidar savaşı güden bir partide teori her şeyden önce gelir.

Doğru-gerçek-bilimsel bir teoriye dayanmayan, böyle bir teorinin yol göstericiliğinden yoksun olan bir parti yenilmeye ve yok olmaya mahkumdur. Teorisi iflas eden bir siyasi hareket varolma hakkını yitirir. Ve yokolup gider. ÖDP de kaçınılmaz bir biçimde yokolacaktır. Çünkü buna mahkum etmiştir kendini.

Teori bu denli önemli olunca, bir partide, üyeleri arasında bulunması gereken teorik homojenlik en aranılan koşul olur. Bilimsel bir teorinin rehberliği olmazsa, insanlar sorunları, olayları kavrayamazlar, çözümleyemezler dolayısıyla da birlikte bir eyleme girişemezler. Birinin ak dediğine, başka biri kara der. Ve böyle bir parti olayları, sorunları doğru görüp onlara doğru çözümler bulan bir parti olamaz. Olsa olsa bir **tartışma kulübü** olabilir. Zaten ÖDP de bundan başka bir şey değildir.

ÖDP'NİN EYLEM PARTİSİ OLMADIĞININ SOMUT BİR KANITI

ÖDP tüzüğü şöyle yazar:

"Partide, program ve tüzük zemininde eylem birliği esastır. Kararların uygulanmasına katılmak gönüllülük esasına dayanır. Ancak karara katılmayanlar karşı eylem örgütleyemez." (A. g. y.)

ÖDP yöneticileri o denli zavallıdır ki yukardaki ilk cümle ile onu takip eden cümlelerin birbiriyle çeliştiğinin farkına bile varamamaktadırlar.

Teori önemsenmezse böyle çelişkilere düşülmesi kaçınılmaz olur.

Düşünün bir kere: Parti bir eylem kararı alıyor. Ama isteyen o karara uyuyor, isteyen uymuyor. Bu durum ortada gerçek bir partinin olmadığına kanıttır.

Bu anlayışta demokrasinin de zerresi yoktur. Demokrasi azınlığın, çoğunluğun kararına uymasını emreder. Eğer çoğunluğun

kararına uyulmazsa ne demokrasi kalır ne de parti. Herkesin kendi kafasına göre hareket ettiği (günlük dilde bugünlerde buna **takılmak** deniyor) bir ucube yapı çıkar ortaya. Bırakalım partiyi, lalettayın kitle örgütlerinde, derneklerde bile azınlık çoğunluğun kararına uyar. Ama ÖDP'de uymaz. Bu durum, her şeyden önce ÖDP'nin bir eylem partisi, bir mücadele-savaş partisi olmadığına en açık kanıtlarından biridir.

Bu arada belirtmiş olalım ki bu saçma anlayış Trotskist bir ilkedir. Trotskistlerin, bugüne dek dünyanın hiçbir bölgesinde ciddi bir hareket olamayışlarının ve ciddi bir eylem ortaya koyamayışlarının da nedenlerinden birisidir bu sakat anlayış. Böyle bir anlayışın hakim olduğu bir yapı hiç ciddi bir güç olabilir mi?

Oysa Leninist Partide prensip şudur:

Herkes düşüncesini en ayrıntılı biçimde ortaya koyabilir. Yani herkes sonsuzca söz hakkına sahiptir. Ancak tartışma bitip de bir karara varıldı mıydı, o karar artık herkes için en kesin kanun halini alır. Ve herkes o karara içtenlikle uyar.

Leninci Parti bildiğimiz gibi bir savaş örgütüdür. Bir savaş örgütünde de askeri disipline pek benzeyen demir disiplin hakim olmalıdır. Demir disiplinli bir savaş örgütünün önderliği olmazsa, parabalalarının aşağılık sömürü ve vurgun düzeni yıkılmaz. İşçi Sınıfı önderliğinde Halk İktidarı kurulamaz. Unutmayalım; devrim bir savaştır. O savaştan galip çıkmak ve iktidarı ele alabilmek için Marksist-Leninist bir partinin önderliğine gereksinim vardır. Bunu inkar edenler ya ne yaptığını bilmeyen zavallılar ya da burjuvazi adına işçi sınıfını ve diğer halk kesimlerini kandırmaya-uyutmaya çalışan aşağılık düzenbazlardır. □

KÜBALI SPORCULAR: GELECEĞİN (KOMÜNİZMİN) OLİMPİYAT GERİLLALARI

Geçtiğimiz günlerde Atlanta Olimpiyatları sonuçlandı. Bu Olimpiyatlarda Kübalı sporcular büyük başarılar kazandılar. 100 küsur ülkenin katıldığı Olimpiyatlarda Madalya sıralamasında 7. oldular.

Hatta Kübalı sporcular, genellikle başarılı oldukları Boks, Atletizm ve Voleybol dışında; "beyzbol gibi Batı ülkelerinin geleneksel sporunda finalde Japonya'yı mağlup ederek Atlanta'nın en büyük sürprizlerinden birine imza attılar." (Milliyet, 11 Ağustos 1996)

Ve Kübalı sporcular "nüfusa orantılı klasman"da ABD ve diğer büyük emperyalist devletlere de fark attılar:

"ABD'yi ezdi geçti"

"KÜBA, Atlanta Olimpiyatı'nda kazandığı toplam 25 madalya ile "nüfusa orantılı klasman"da süper güçlere fark attı. Türkiye'nin 11 milyon kişi başına bir madalya ile 61. sırada yer aldığı klasmanda, 9 altın, 8 gümüş, 8 de bronz madalya kazanan Küba'nın 10.905.000 kişilik nüfusunda 436.200 insana bir madalya düşüyor. Sıralamada Küba'nın üzerinde 98.000 nüfuslu Tonga (1 bronz), 269.000 nüfuslu Ba-

hama (1 bronz), 2,5 milyon nüfuslu Jamaika (6 madalya) ve 17 milyonluk Avusturalya (41 madalya) bulunurken, 2.545.158 kişiye bir madalya düşen ABD 39, Fransa 26, Çin 74, İtalya 28, Almanya 20. sırada yer alıyor." (Milliyet, 11 Ağustos 1996)

Kübalı sporcular bu başarıları nasıl kazandılar? Kübalı sporcuların başarısını neler belirledi?

Bildiğimiz gibi Küba ekonomice gelişmiş bir ülke değil. Aksine;

"ABD tarafından yıkıcı bir ambargo ile kelepçelenmiş" (Ercan Güven, Milliyet, 11 Ağustos 1996) bir ekonomiye sahiptir.

Ülkenin yeraltı ve yerüstü servetleri de çok ve çeşitli değil. Ana ürünleri; Şeker kamışı ve buna bağlı olarak Şeker, Puro ve Muz. Onları da "ABD'nin yıkıcı ambargosu" yüzünden kolayca satamıyor. Var olan sanayi tesisleri yakıt yokluğundan ötürü çalıştırılmıyor ya da düşük kapasiteyle çalıştırılıyor.

"Santa Kruz del Norte bölgesindeyiz. Motorin ile çalışan bir termik santralin yanından geçiyoruz. Yedi üniteli bir tesis. Dört ünitesi tamamlanmış

ABD ambargoyu ağırlaştırınca kalan üç ünite bitirilememiş. Bu yüzden üretime hazır üç ünitenden sadece biri çalışır vaziyette.

"Üç kilometre ileride başka bir tesis. Burası 1500 işçinin çalıştığı kağıt fabrikası. Yakıt yokluğundan iki yıldır üretime ara verilmiş. İşçileri de şeker kamışı biçmeye gönderilmiş.

"Yola çıkışımızdan bir saat sonra Manzana'ya varıyoruz. Burası Havana'dan sonra Küba'nın en büyük yerleşim bölgesi. Nüfusu 1 milyon. Kent girişinde büyük bir petro-kimya tesisini gösteren Ortega diyor ki:

"Kauçuk hammaddesi ve otomobil lastiği üretimi yapan bu fabrika yakıt yokluğundan yüzde 50 kapasiteyle çalışıyor." (Nazım Alpman, Milliyet, 15 Mayıs 1993)

Bu "yıkıcı ambargo"nın sonuçları ne?

"Amerikan ambargosunun dayattığı şartlar ağırlaştıkça Kübalılar her gün biraz daha zayıflıyorlar. Beslenme yetersizliğine bağlı olarak ölüm oranlarında ciddi artışlar ortaya çıkıyor. Vitamin eksikliğinden kör olan gençler ve çocukların sayısı son yıl 25 bine varmış." (a. g. y.)

Böylesine ağır bir ekonomik zorluk içinde bulunan Küba, doğaldır ki, sporcularına da zengin çalışma olanakları sunamıyor. Kübalı sporcular;

"Antiller'in nemli havasında, yırtılıp yamanmış kum torbalarına koşuyor. Pash ağırliklarla çalışıp eski püskü malzemeleri kullanıyor"lar.

"Ama sonuç ortada, şeref kürsülerine yine onlar çıkıyor."

Peki ama;

Heykelsiz Castro

KÜBA bugün en zor günlerini yaşıyor. Bütün ekonomik ilişkilerini dayındığı "sosyalist sistem" artık sizlere ömür! Yıllık gereksinimi olan "Sovyet damgalı" 13 milyon ton petrol 6 milyon tona indi. Fabrikalar, elektrik santralleri, rafineriler yatıyor. Ulaşım tam anlamıyla felç olmuş durumda. Bir de "zalim Amerikan ambargosu var ki sormayın... Küba ya uğrayan bir gemi 6 ay süreyle ABD limanlarına gremiyor!

Bütün veriler Küba'da yaşamın cehennem olması gerektiğini gösteriyor. Ama değil...

Küba'da kintale göz göre gelerseniz, sımsıcak bir tebeşsimle karşılaşıyorsunuz. İnsanlar önce yoksulluğa karşı mutlu! Otobüsler çalışmıyorsa bisikletler var. Bisikleti olmayanlar da yürüyorlar. Demirel'in

ünlü sözü "Yürümekle yollar aşınmaz" buraya çok yakışıyor!

Küba eski sosyalist ülkelerden çok farklı. Bu ülkelere girdiğinizde kafanız yamruk gibi inen "Yabancı! Ülkemizde sosyalizm vardır!" havasına Küba'da rastlamak mümkün değil.

Caddelerde meydanlarda tek bir Castro heykeli ve posteri göremezsiniz.

Şimdi yeni koşullara uyum sağlamaya uğraşıyorlar. Yabancı sermaye ile ortak yatırımlara giriyorlar. Bunu da Genç Komünistler Birliği'nin ortaya attığı bir sloganla açıklıyorlar:

"Si Por Cuba"

Yani Küba İçin Evet.

Bir de konuştuğumuz her düzeyde yetkilinin son cümleleri Küba'nın içinde bulunduğu durumu özetliyor:

"Unutmayın ki bu halk direniyor!"

N.A.

11 Mayıs 1993 MİLLİYET

"Dünyanın en zor şartlarında çalışan Kübalı sporcuların sırrı" ne? Sır;

"... kendisine "1 milyon dolar" gibi inanılmaz bir teklif getiren *Muhammed Ali*'nin menaceri *Angelo Dundee*'ye yenilmez boksör *Teo Filo Stevenson*'un yanıtında gizli:

"10 milyonun desteği, 1 milyon dolardan çok daha değerlidir. Benim başarım halkımın çektiği zahmetler sonucu olmuştur. Ben de şampiyonluklarımı onlar için kazanmalıyım"...

İşte bu "sır" ya da gerçektir Kübalı sporcuları başarılı kılan. Yani, halkına sonsuz inanc ve güvenç. Dolayısıyla da o halkı halk yapan ideolojiye inanc ve güvenç. Küba Halkı Sosyalizme kavuşmadan önce;

"Ana geliri kumarhane işletmeciliğinden gelen dolarları bir avuç kaymak tabakaya peşkeş çeken, ekilebilir topraklarının yüzde 75'ini, hizmet sektörünün yüzde 90'ını yabancı sermayeye teslim eden çürümüş Batista yönetimi" altında inim inim inlerken, Sosyalist Devrimle birlikte;

"... bugün dünyanın en gelişmiş sosyal sigorta sistemlerinden birine sahip, sağlık hizmetlerinin tümü ücretsiz ve kişi başına geliri Türkiye'den fazla bir ülke haline " geldi.

Demek ki Kübalı sporcuların başarısının altında Sosyalist Devrimin gerçekleşmesini sağlayan Marksist-Leninist ideoloji yatıyor. O bilinçle yetiştiriliyor Kübalı sporcular;

"... Küba'da sporu sırtlayan, okullarla eşgüdümlü çalışan spor okulu niteliğindeki "area"lar.. Şu anda uluslararası maç oynayabilecek düzeydeki 4 bin boksör, diğer sporcular gibi arealardan yetişiyor.

"... Arealarda sadece sporun tekniği değil, sosyal davranış dersleri, topluma uyum

sağlama ve kendini geliştirme eğitimi de yapılıyor."

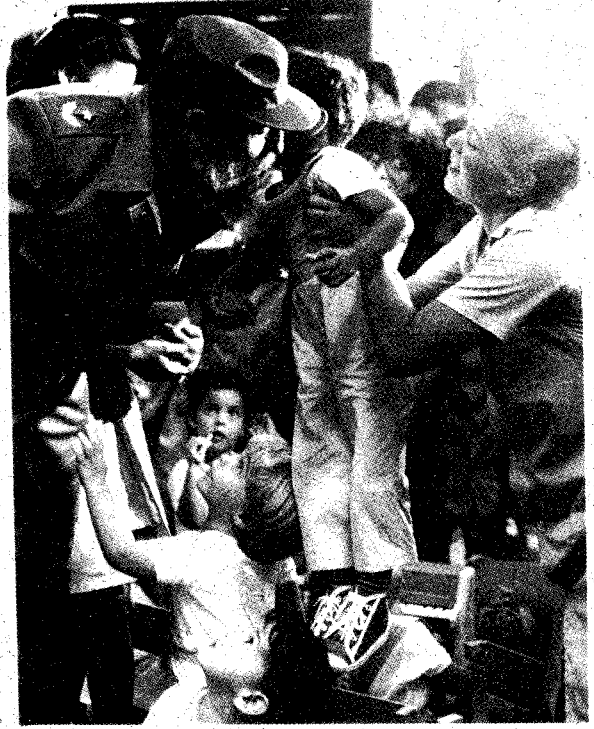
İşte bu eğitimler sonucu aldıkları Marksist-Leninist bilinçle, Amerikalıların milyon dolarları hiçbir önem arzetmiyor Kübalı sporcular için. Onlar, sadece halklarına ve liderlerine borçlarını ödemeye çalışıyorlar. Onlar, kazandıkları madalyaların Devrimin, Sosyalizmin başarısı olduğunu biliyorlar.

"Kendilerini *Fidel Castro*'nun elçileri olarak gören ve kapitalizmin çekiciliğine uzak durup "devrim"i spor arenasında sürdüren Kübalı sporcuların (...) olimpiyat şampiyonlu"klarını "kazanmalarının temelinde hep bu gerçek yatıyor."

"*Gazeteci* ve şair *Jose Marti*'nin tam 100 yıl önce yaktığı Özgürlük ateşinin bayrağını 37 yıldır taşıyan *Fidel Castro*, tümü kendi iktidarı sırasında doğmuş sporcularını evlatları gibi görüyor" ve "önemli olanın, sporcularının "onur maddesi ile ülkelerine dönmele-ri olduğunu söyl"üyor.

Evet önemli olan bütün güçlüklerle, yokluklara, yoksulluklara, açlıklara, hastalıklara, ölümlere rağmen onurunu korumak...

İşte Kübalıların ve onların liderleri *Fidel*'in en büyük özelliklerinden bir tanesi de budur. Ve korudukları bu onur onları haklı olarak dünya halklarının gözünde yüceltiyor, saygınlık duyuruyor.

Küba lideri *Fidel Castro*, HABİTAT II Konferansı dolayısıyla ülkemize geldiği günlerde, ülkemizin medyasında bile (ki o medya parababalarının hizmetinde, sosyalizmin düşmanı bir medyadır ve bütün amacı sosyalizmi ve sosyalistleri kötülemektir), hakettiği büyük ilgiyi ve saygıyı görmüştür.

Hatta bunlardan bir tanesi, Milliyet gazetesi yazarı *Umur Talu*, "Dipsiz Kuyu" başlıklı köşesinde şunları yazmıştır:

"*Castro'da ne buldu?*

"*Gözüm* görüntülerde takılıp kaldı. Özellikle de *Demirel*'in bakışlarına.

Kendisinden daha iri, dolayısıyla daha heybetli Küba liderine bakarken, *Demirel*'in gözleri son zamanlarda hiçbir görüntüsünde farketmediğim kadar ışı ışıldı.

"O *Demirel* ki, yürümekle aşınmayan yollarda *Castro*'yu önemsemiş (hatta bazen kutsamış) nice gencin üstünden buldozer gibi geçilmesinde de

dahli ve seyri epeyce olmuştur.

"Her neyse işte; gözleri ıslı ıslı. ıslı tılar, farkında olarak, olmayarak saygıyla doluydu.

"Hayır; sadece bir devlet başkanını karşılıyor, ağırıyor olmaktan kaynaklanan "protokol icabı" bir saygıdan öte bir şeydi.

"Neydi?

"Tabii ki *Demirel*'in o anki ruh halini bilmem, aklından geçenleri okumam imkansız ama, sanki dışa da sızan bir şeyler hissedilebiliyordu.

"Örneğin özellikle son dönem Türkiye liderlerinin bir ABD başkanının yanında verdikleri "ezik saygılı" görüntüden farklı bir saygı. Örneğin, efi budur itibarıyla pekala Küba'yla karşılaştırılabilecek herhangi bir Üçüncü Dünya ülkesi liderinin yanında verilen görüntüden çok farklı bir saygı."

"Neydi *Castro*'da, *Demirel*'in bile artık ıslı ıslı bir saygıyla bakmasına yol açan o azamet?

"*Parlamentar demokrasi*"de Küba'nın vardığı aşama filan değildi elbet. Küba'nın "*dünya ekonomisindeki ağırlığı*" da söz konusu olamazdı. Bizim anladığımız anlamda "*dünya politikasında söz sahibi*" olduğu da yoktu.

"*Castro* bile sohbet sırasında Türkiye'nin üretim istatistiklerine her şeye rağmen şaşırdığına göre, bizim ekonomik göstergelerin Küba karşısındaki ezikliği gibi bir "*aşağılık duygusu*" da hiç değildi.

"Neydi?

"Bu ülkeye, kesintilerle de

olsa, neredeyse, Küba'nın başına devrimle gelen ve orda kalan *Castro*'nunki kadar siyasi damga vuran *Demirel*'in ıslı ıslı saygısının temel nedeni, muhtemelen "*onur*"la ilgili bir yerlerde düğümleniyordu.

"ABD'nin yanbaşında, ona rağmen ve ona karşı, bir ülkenin tarihi seyrini (benimsensin, benimsenmesin) değiştirmek ve ABD'ye rağmen ayakta kalabilmek, o farklı tarihi seyri koruyabilmek... Sonra, duvarlar yıkıldığı, Sovyet moynet desteği, dengesi de kalmadığı halde, ambargolara, ablukalara rağmen direnebilmek..."

"*Düşman bir zihniyet*"i temsil etmiş olsa bile, onun onuruna duyulan bir saygı.

"Muhtemelen, maçlarda şovenlik derecesinde patlamasına karşılık, olması gereken yerlerde Türkiye'nin uzun zamandır yitirdiği bir şeyin, Karayipler'de bir adadaki direnişine saygı.

"*Castro*'nun Türk-ABD ilişkilerini ve Küba'ya ambargoyu soran gazetecilere cevap verirken, "*Türkiye ile Amerika birer partner. Ancak, Türkiye bağımsız bir ülkedir. Nasıl davranacağını bilir*" dediğinde hatırlattığı şeye saygı.

"Yanılıyor olabilir; ama görüntülerden onu hissettim. *Demirel*, Küba'nın hiçbir niteliğini benimsemiyor olsa bile, eğer *Castro*'nun askeri üniformasına da hayran kalmamışsa, sanki başı dik bir "*onur*"u temsil etmesine saygı duyuyordu.

"34 yıl önce, ABD'nin Küba karşılığında, Sovyet füzelerine "*habersiz hedef*" haline getirdiği günlerde Türkiye siyasetine imza atmaya başlayan ve sonraki 34 yılı hep birlikte yaşadığımız *Demirel* için, 34 yıl sonra yanbaşındaki Küba lideri vasıtasıyla hissettikleri sanırım "*hoş*" bir duyuydu."

Genellikle bu ve buna benzer yazılar yazdılar ülkemizdeki medya mensupları. Daha doğrusu yukarıda da söylediğimiz gibi yazmak zorunda kaldılar.

İşte Kübalı sporcular bu yüzden halklarının, liderlerinin ve esas olarak bütün bunları yaratan Marksizm-Leninizmin "Olimpiyat gerillaları" dırlar.

Küba bugün Marksizm-Leninizmin, Sosyalizmin, insanlığın geleceğinin meşalesi olarak pırıl pırıl yanmakta, insanlığın geleceğini aydınlatmaktadır. Tüm ulusların sosyalistlerinin, Enternasyonalist görevi; bir yandan bu meşalenin daha gür yandığı için destek olmak, diğer yandan da bu meşalenin yanına yeni meşaleler eklemektir. □

ARAS KARGO İŞGALİNİN 2'NCİ YILDÖNÜMÜ ANMA TOPLANTISI ANKARA'DA YAPILDI

Türkiye İşçi Sınıfı Tarihinde şanlı bir sayfa açan, 12 Eylül Faşizminden sonra en radikal işçi eylemi olma onurunu kazanan. DEVİRİMCİ MÜCADELE önderlikli Aras Kargo Aktarma Merkezinin işgali, 2'inci yıldönümünde Ankara'da yapılan bir anma toplantısı ile anıldı. 31 Ağustos 1996 Tarihinde gerçekleştirilen ve 100 dolayındaki kişinin katıldığı anma, Türkiye ve Dünya İşçi Sınıfının ve Halklarının kurtuluşu uğrunda verilen savaşta şehit düşenler için yapılan saygı duruşuyla başladı. Daha sonra İnsan Hakları Derneği Genel Başkanı Akın Birdal "İşçi Sınıfı ve Dünya Barışı" konulu bir konuşma yaptı. Akın Birdal'ın konuşmasının ardından, Aras Kargo direniş sürecini belgeleyen

slayt gösterimi yapıldı. Toplantıya gönderilen mesajların okunmasından sonra, "Aras Kargo Direnişi İşçi Sınıfının Devrimci

Mücadelesinin Yolunu Aydınlatıyor" konulu panele geçildi. Nakliyat-İş Sendikası Avukatlarından Tacettin Çolak'ın yönettiği panele, yine sendikanın Genel Başkanı Ali Rıza Küçükosmanoğlu, Ankara Şubesi Başkanı ve aynı zamanda işgalci işçilerden ve Aras Kargo direnişinin yöneticilerinden Cemal Akyürek, 443'üncü gününe giren Aras Kargo grevci işçilerinden Ahmet Tahsin Telci konuşmacı olarak katıldı. Panelin bitiminde, işgalin başından sonuna kadar desteğini esirgemeyen bir ana ile işgalci oğlunun konuşması duygu ve anlam yüklüydü. İşgali yaşayan ve Nakliyat-İş sendikasının şu an yönetiminde bulunan Devrimci İşçilerin konuşmalarından sonra anma toplantısı, okunan şiirler ve hep beraber söylenen türkülerle sona erdi.

Yaşasın Devrimci Sendikal Mücadelemiz

Yaşasın İşçi Sınıfının Devrimci Mücadelesi

**Ankaradan
Devrimci Mücadeleciler.**

NOT: Bu panelin tam metnini gelecek sayımızda yayınlayacağız.

YİĞİT ARAS KARGO İŞGALCİLERİ VE NAKLİYAT-İŞ SENDİKASI

Sizler 28 Ağustos 1994 yılında bir destan yazdınız. Dosta da düşmana da işçi sınıfındaki Devrimci özü bir kez daha gösterdiniz.

Devrimci Mücadele gelenekli önderliğin damgasını vurduğu bu İşgal Eylemi işçi sınıfının yolunu aydınlatmaya devam ediyor. Bu geleneğin ve bu şanlı işgal eyleminin ışığında Nakliyat-İş kabuk değiştirdi-öz değiştirdi. Devrimci Mücadele gelenekli bir sendika oldu. Bir senecik gibi kısa bir sürede sınıfa onlarca militan Direniş armağan etti, sözleşmeler imzaladı, Devrimciler ortamına boylu boyunca daldı.

İşgalinizin bir dönüm noktası, bir sıçrama zemini olduğu Nakliyat-İş'in daha başarılı yeni eylemler ve yeni Nakliyat-İş'ler yaratacağına inancımız tamdır.

Ve bir avuç azlık olan FİNANS OLİGARŞİSİNİN ancak Devrimci Mücadele gelenekli yeni Nakliyat-İş'lerin yaratılmasıyla sağlanacak Devrimci Derleş ve Proletarya Partisiyle yerle bir edileceği bilincinde olan sizlere bu yüce görevinizde başarılar diliyoruz. 31.8.1996

Yaşasın İşçi Sınıfının Devrimci Mücadelesi

Yaşasın Nakliyat-İş

Yaşasın 28 Ağustos İşgali

DEVİRİMCİ MÜCADELE DERGİSİ

İŞÇİ SINIFIMIZIN ONURU, YİĞİT DİRENİŞÇİ VE İŞGALÇI İŞÇİLER, DEVİRİMCİ SINIF SENDİKACILIĞI'NIN GÜNÜMÜZDEKİ ÖNCÜSÜ NAKLIYAT-İŞ'İN DEĞERLİ YÖNETİCİLERİ

28 Ağustos 1994 günü ülkemizde değişik bir ses duyurdunuz. Bir titreşim yarattınız. Parababalarını şaşırttınız, Ürküttünüz; Onlara ölümcül korkularını bir kez daha hatırlattınız.

Parababaları devletini korkuttunuz; Örgütlenmiş ve ayağa kalkarak davranmış işçi sınıfına karşı silahın, panzerin, tankın kar etmediğini, etmeyeceğini bir kez daha gösterdiniz.

Sarı-gangster sendikacıları bir kez daha suçüstü yakaladınız; "Bu yasalarla, bu ortamda hiçbir direniş-grev yapılamaz. Aktif mücadele verilemez." diye diye yıllardır sınıfımızı pasifize etmeye çalışanlara şiddetli bir tokat attınız. Devrimci sınıf sendikacılığı yapıldığında işçi sınıfımızın ölümüne mücadeleye her an hazır olduğunu gösterdiniz onlara.

Ve emekçi halkımızı ve işçi sınıfımızı heyecanlandırdınız. Sevinç saldırdınız yüreklere. 12 Eylül faşizminin onca baskısı, zulmü ile yok oldu sanılan işçi sınıfımızın devrimci mücadele ateşini yeniden tutuşturdunuz.. Yeniden yaktınız sınıfın devrimci ateşini.. Hem de bir elde benzin bidonları, bir elde çakmağınız kendinizi tutuşturma, kendinizi yakma pahasına..

Ve devrimcilerimize seslendiniz. Çağrı çıkardınız. Devrimin özgücünün işçi sınıfı olduğunu bir kez daha kanıtladınız. Devrimci önderlikle buluştuğunda, devrimci tarzda örgütlendiğinde işçi sınıfımızın nasıl da yüzlerce polise, askere, tanka, topa tüfeğe karşı çıplak göğsünü gere gere başkaldıracağını ve bir kez başkaldırdı mı mücadelesini sonuçlandırana kadar ölümüne direneceğini, ölümüne savaşıacağını gösterdiniz. Böylece sınıfın öncüsünü ve örgütlenmeyi beklediğini ve an geçirmeden bunun başarılması gerektiğini bir kez daha vurguladınız.

Kısacası kardeşler; düşmanlarınızı korkudan, dostlarınızı sevinçten, coşkudan titrettiniz.

İPSD (İşsizlik ve Pahalılıkla Savaş Derneği) olarak bizleri ayrıca gururlandırdınız. Ayrıca onurlandırdınız. Çünkü sizlerin öncüleri derneğimizin üyeleridirler. İşte bu nedenle bizler kat kat daha fazla onur duyduk. Kat kat daha fazla gururlandık sizlerle. Ne mutlu bizlere ki, yiğit, fedakar, militan işçi kardeşlerimiz, yönetici kardeşlerimiz, üyelerimiz var..

Bu duygularla ve halkımıza yeni yeni direnişler, grevler, işgaller armağan edeceğiniz bilinciyle sizleri bir kez daha kutluyor, bir kez daha alkışlıyoruz.. **31.8.1996**

Kahrolsun İşsizliği-Pahalılığı Yaratan Parababaları Düzeni

Yaşasın İşçi Sınıfımızın Devrimci Mücadelesi

**İ P S D
GENEL YÖNETİM KURULU**

PROGRAM ÖNERİSİ

Yeni yönetim kurulunun ancak bir program etrafında bir araya gelinerek oluşturulmasının en doğrusu olacağını düşünmekteyiz. Bu nedenle, tartışmaların program üzerinde yürütülmesi amacına hizmet etmek için kendi program önerimizi sunmayı bir görev bildik. Aşağıda sunacağımız program taslağı, daha çok önümüzdeki döneme ilişkin çalışma programı niteliğindedir.

İnsan Hakları sorunu azlık olan bir sınıfın çokluk olan bir diğer sınıfı sömürebilmek için zorla tahakküm altına almasından kaynaklanan bir sorundur. Yani insan hakları sorunu sömürünün hakim olduğu sınıflı toplumların sorunudur.

İnsan Hakları mücadelesi de; bu sömürüyü ortadan kaldırmak, ya da en azından, bu sömürüye belli sınırlamalar getirerek dizginlemek için mücadele veren ezilen/sömürülen sınıfın yanında yer alınarak verilebilecek bir mücadeledir. İnsanlık tarihinin belirli konaklarında, belli yer ve zamanda bir ulusun tümünün, başka ulus veya uluslar tarafından sömürülmesine de sıkça rastlanılmaktadır. İşte bu durumda da; insan hakları mücadelesi sömürgeci zulmüne başkaldıran ulusun yanında yer almayı gerektirir.

Kısacası: İnsan hakları mücadelesi ezilen sınıf ve ezilen ulustan yana bir mücadeledir.

Yaşadığımız topraklarda, yıllardan beri sömürünün envai çeşidi acımasız bir şekilde sürdürülmektedir. Bu yüzden de hak ihlalleri kat kat artmış, verilecek insan hakları mücadelesi de bir o kadar zorlaşmış ve çetinleşmiştir.

Sayılmakla adeta bitmeyecek gibi olan hak ihlallerinin bugün en öne çıkanlarının ve en acil çözüm bekleyenlerinin başlıcaları şunlardır.

* Günde onlarca insanın canına malolan, ardında 3000 yakılmış, göçertilmiş, göçettirilmiş köy ve tahrip edilmiş bir doğa bırakan; Olağanüstü Hal'i, korucusu, kontrası, hizbi-kontrasıyla ve her saniyesi milyarları bulan bir mali külfetle sürdürülen (bunun da her kuruşu işçi sınıfının ve diğer emekçi katmanlarının cebinden alındığı için işsizlik-pahalılık cehennem ateşini dayanılmaz derecelere çıkaran) bir "kirli savaş".

*Sendikal örgütlenme, toplu sözleşme ve grev hakkı 12 Eylül "düzenleme"leriyle kullanılmaz hale getirilen İşçi Sınıfına; sendikalaşma mücadelesi veren kamu çalışanlarına karşı ekonomik terörle, joplü-köpekli polisiyle, gözaltı, işkence ve her türden zulümle sürdürülen topyekün saldırı.

*Örgütlenme özgürlüğünün ayaklar altına alınmasıyla, her türlü halk örgütlenmesinin bürokratik ve terör yöntemleriyle bastırılıp yok edilmesi.

*İller İdaresi Yasası ile olağanüstü hal rejimini tüm illere yayarak sıkıyönetimin dayatılması.

*Düşünce özgürlüğüne yönelik saldırılarda Musolini'nin faşist İtalya'sına taş çıkartacak "yasa"lar marifetiyle Kürt Halkından, İşçi Sınıfından ve Sosyalizmden yana 100'lerce insanın zindanlarda çürütülmeye çalışılması.

*Devrimci düşünce ve eylemlerinden dolayı insanların gözaltında kayıp, yargısız infaz "yöntem"leriyle vahşice ve kallesçe katledilişi.

*Sayısı 10.000'i bulan devrimci tutsakları zindanlarda yok etmek için her gün çıkarılan bir "genelge"yle cezaevlerini cenazeevlerine çevirme girişimleri.

*Zaten çifte sömürü altında inleyen kadınların her geçen gün daha acımasızca sömürüye ve daha aşağılıkça cinsel tacize uğraması, cinsel meta olarak kullanılması.

*Öğrencileri bilim yerine medrese skolastiğini öğrenmeye zorlayan YÖK'ün her geçen gün üniversiteleri daha bir kışlaya çevirmesi; fahiş oranlarda artırılan "harçlarla", "katkı payları"yla emekçi çocuklarına yüksek öğrenim kapılarını kapayarak eğitimde eşitlik hakkını dinamitlemesi.

*Aşırı kar, aşırı sömürü uğruna doğanın acımasızca tahrip edilmesi, şehirlerin tam bir yağmay;

uğratılarak yaşanmaz hale getirilmesi.

*Sağlık kurumlarında paraya insandan daha çok değer verilmesi sonucu yoksul hastaların hastane kapılarında sürünmeye terkedilmesi.

*Emeklilerin banka kuyruklarında ölüme terkedilmeleri.

*Ortaçağcı (anti-demokratik, anti-laik) düşünceler hortlatılarak ufacak çocukların irtacaya yem verilmesi ve ilk, orta eğitimde dayanın bir eğitim metodu olarak benimsenmesi.

ÇALIŞMA PROGRAMI

Başlıcalarını saydığımız bu ihlaller, insan hakları mücadelesinin çerçevesini ve programını da belirlemektedir.

Hem saydığımız bu sorunların hepsiyle tek tek uğraşırken, hem de en elverişli momentı yakalayıp, öne çıkan bazı sorunlarla sınırlı genel kampanyalar tespit edip, seferberlikler ilan ederek, zaman zaman olanca enerjimizi bu kampanyalarda yoğunlaştırabilmeliyiz.

Bu çerçevede

1- Kirliliği savaşı, (nedenleri ve çözümü de içeren) yaygın şekilde teşhir edecek sürekli bir faaliyet. Newroz kutlamalarını 1 haftaya yayarak, Newroz haftasında bu faaliyeti en doruk noktasında sürdürmek.

2- İş Yasası, Sendikalar Yasası ile TİS- Grev ve Lokavt Yasasının (1475, 2821, 2822 sayılı yasalar) yeniden ele alınarak; başta işkolu ve işyeri barajlarıyla ilgili maddeler ile İş yasasındaki 13. ve 17. madde gelmek üzere tüm anti- demokratik hükümlerin ve Grev-TİS yasasının tümünün değiştirilmesi için kampanya açmak.

3- 1 Mayısın resmi tatil ilan edilmesi için bir kampanya açmak,

4- Cezaevleri sorununu (bir süreyle sınırlı da olsa) çözüme kavuşturmak için tutsaklara özgürlük kampanyası açmak.

5- Kayıplar haftası ilan edip, kayıplar ve yargısız infazlara ilişkin kampanya düzenlemek.

6- İller İdare Yasası'nı kaldırmak için yoğun bir çaba içinde olmak.

Derneğin bütün faaliyetlerini sürdürürken her alanın kendine özgü örgütleriyle dayanışma içinde olup; onların olanaklarından yararlanmalı, derneğin olanaklarını onlara sunmalıyız. Özel kampanyaları ise mutlaka diğer halk örgütleriyle güç ve eylem birliği içinde yürütmeliyiz.

Ayrıca bu faaliyetlerimizin önemli bir kısmını oluşturacak olan **hak ihlallerinin teşhirinde**, "biz biz" olmaktan çıkıp geniş halk yığınlarına ulaşmayı etkili bir teşhirle birlikte etkili bir tepki örgütlemeyi de hedeflemeliyiz.

İÇ ÖRGÜTLÜLÜK

1- Her şube, öncelikle Emekçiler Komitesi, Kürt Sorunu Komitesi, Kadın Komitesi, Cezaevleri ve İşkenkenceyi İzleme Komitesi kurmayı amaçlamalıdır. Ayrıca gerek yürütülecek faaliyetlere, gerek şube özelliklerine göre, gerekse genel kampanyalar için ayrıca komiteli çalışma esas alınmalıdır.

2- Derneğin iç örgütlülüğü mutlaka sağlanmalı. Bunun için gerek Genel Merkez-Şubeler, gerek şubeden şubeye gerekse de bölge içi ilişkiler düzenli, sistemli, dinamik olmalı. Genel Merkez iç örgütlülüğü pekiştirmek için bir komite kurmalı.

3- Şubelerde komiteler birbirinden habersiz olmayıp sürekli koordineli çalışmalı.

4- Genel Merkez ve Şubelerin arşivleri toparlanıp eksiklikler giderilmeli.

5- Örgüt içi bir yayın organıyla şubelerin faaliyetleri hakkında bilgilenme ve şubelerin birbirlerinin deneylerinden yararlanma sağlanmalı. 7.9.1996.

**Devrimci Mücadeleci
İnsan Hakları Savunucuları**

IHD Ankara ve İzmir Kongreleri, İstanbul Kurultayı Yapıldı:**"İNSANLAR" KAZANDI, EZİLENLER KAYBETTİ**

İlkin İHD Ankara Şube Kongresi 6 Eylül 1996 tarihinde yapıldı. Ardından 15 Eylül 1996 tarihinde İHD İzmir Şube kongresi yapıldı. İHD Genel Merkez Kongresinin yapılacağı Ekim ayı sonundan önce iki büyük şube kongresini yapıp delegelerini seçti, şimdi sırada İstanbul Şube kongresi var.

Ankara, İzmir kongreleri ve İstanbul kongre öncesi kokuları; İnsan Haklarında burjuva anlayışın İHD'de çalışan Devrimci Grupları giderek daha da etkilemiş olduğunu gösteriyor. Hem de Devrimci Mücadelecilerin bütün uyarılarına, sınıfsal zeminde bir program etrafında ittifak için yaptığı bütün çağrılara; hem de Burjuva anlayışın (yıllardan beri verdiğimiz ideolojik mücadele sayesinde) maskesinin iyice düşmüş, bu nedenle Genel Merkez seviyesinde önemli bir çatlağın açılmış olmasına rağmen.

Tarih sırasına uyarak önce Ankara Şube Kongresini ele alalım.

6 EYLÜL 1996 KONGRESİYLE BİRLİKTE İHD ANKARA ŞUBESİ HOMOSEKSÜELSEVERLER DERNEĞİNE DÖNÜŞMÜŞTÜR

Ankara'da 2 yıl önceki kongrede Devrimci Mücadelecilerin ve Alınteri okurlarının çabalarıyla sınıfsal anlayışı içeren (ezilen ulustan, ezilen sınıftan, ezilen cinsiyetten yana) bir program etrafında bir birlik oluşturulmuş ve bu çerçevede kongreye tek liste ile gidilmişti. Ama bu çerçevede biraraya gelişi bir türlü içine sindiremeyen homoseksüelsever rahmetli DY'nin döküntüleri hemen kongre ertesinde homoseksüelleri derneğe davet ederek "Gay ve Lezbiyenler Komisyonu" kurdurmaya çalışmışlardı. Devrimci Mücadeleciler İnsan Hakları Savunucularının kesin ve net tavırları karşısında hevesleri kursaklarında kalan Homoseksüelseverler bu kez muratlarına erdi, homoseksüellerine kavuştular. Olaylar şöyle gelişti:

Şube düzeyinde Alınteri okurları bir dağılma yaşamışlardı.

Hızla ÖDP+İP (yani PDA)leşen yeni "Emek"çiler için zaten "giden a-ğam, gelen paşam"dı. Her ne şekilde ve her kimle olursa olsun yönetime gelmek onlar için birincil hedefti.

Şube çalışmasında zaten bir türlü doğru dürüst var olamayan Yurtseverlerde de önemli bir kadro değişimi/kan değişimi olmuştu.

Şube başkanı ise Ercangillliğe hızlı bir geçiş yapmıştı. Tam kongre arifesinde İHD'deki Burjuva anlayışın şampiyonu Ercan Kanar ve şürekası da "tesadüfen" Ankara'da idiler. Devrimci Mücadele heyulasından kurtulmak isteyen homoseksüelseverler için tablo oldukça elverişliydi. Ama Devrimci Mücadeleciler de öyle kolay lokma değildi. Bir yandan Devrimci Mücadelecilerin kararlara ve anlaşmaya uygun 28 üyelik başvurusunu katakulliyeye getirip kongrede oy haklarını gasp ederken; diğer yandan da kongreye yönelik toplantılarda Devrimci Mücadelecilerle öyle cepheden hesaplaşmayı göze alamadıkları için "aynı bileşim böyle devam etsin" edebiyatını terennüm ediyorlardı. Kısacası Ankara'nın Ercangilleri ve onların bir versiyonu olan homoseksüel severleri bir yandan Sınıfsal bakışın temsilcisi Devrimci Mücadelecilerden kurtulmak isterken; diğer yandan da hem Devrimci Mücadelesiz bir Ankara Şubesini çalıştırabilir miyiz endişesi, hem de Devrimci Mücadeleyle cepheden karşı karşıya gelenlerin korkusunu taşıyan çelişik düşünce ve duygu içindeydiler.

Derken kongreye birkaç gün kala, şube bülteninde bir yazı yayınlandı. Geçen kongreyi belirleyen ilke aynen geçerliymiş. Bu kongreye de bu ilke ışığında gidilecekmış. Bu ilke de; "herkese ayrımsız (eşcinseller de dahil) insan hakları"ymış. Devrimci Mücadeleciler hesap soracak adam arıyor. Bulamıyor. Kimse yazıyı üzerine almıyor. Çünkü geçen kongre ortak görüşü ifade eden yazılı program ortada. Orada böyle bir ilke yok. Nihayet Yönetim Kurulu yazıyı üstleniyor. Ee.. Devrimci Mücadeleciler de Yönetimde değil mi? Onların niye böyle bir yazıdan haberi yok?

Anlaşılan Ankara Ercangilleri ve versiyonu homoseksüelseverleri Devrimci Mücadelecilerle ilişkili düşünce ve duygu hallerine son vermişler. Artık Alınteri'nin kan kaybı ve "Emek"çilerin sorun çıkar-

mayacaklarını öğrenince mi cesaretlendiler, o tarihler Ankara'da bulunan Ercan Kanar ve şürekası mı cesaret verdi; yoksa her ikisi birden mi bilemeyiz?

Yurtseverlerin son an gösterdikleri çabalar da sonuç vermeyince kongreye iki listeye girildi. Bir yanda 3 oyuyla Alınteri okurlarının blok olarak desteklediği, bazı yurtseverlerin de bazı adaylarına oy verdiği Devrimci Mücadeleciler İnsan Hakları Savunucularının Kızıl Listesi, diğer yanda başını Ankara Ercangilleri ve versiyonlarının çektiği, Yurtsever ve "Emek"çilerin de içinde yer aldığı insan haklarına burjuva anlayışın damgasını vurduğu Beyaz liste. Kızıl Liste oylamayı kaybetti ama insan haklarını kazandı. Beyaz liste oylamayı kazandı ama insan haklarını kaybedip homoseksüel haklarını buldu. Bu buluş İHD Ankara şubesinin önüne yeni "görev"ler koyacaktır. Bu görev hakim sınıflarla, onların devleti, siyasi polisi, kontrgerillasiyla uğraşmak yerine, ahlak zabıtalılarıyla uğraşmaktır. Yolları açık olsun. Girdikleri geriz kısa sürede onları yutup, bilmeden bu gerize girenleri yanımıza püskürtüp atacaktır.

İLKESİZLİĞİN EGEMEN OLDUĞU İHD İZMİR ŞUBE KONGRESİ

İzmir'de de Devrimci Mücadelecilerin bütün ısrar ve çabalarına rağmen ilkeli bir ittifak yakalanamadı. Yurtseverler, "Emek"çiler, Atılım okurları hep bir ağızdan "herkes yönetime girsin" ısrarındaydı. Devrimci Mücadelecilerin ısrarı ise; sınıfsal bakışı içeren bir program temelinde, asili, yedeği ve delegesi belirlenmiş bir ittifaktı. Olmadı. Neticcede herkesin olduğu bir yönetim seçildi. En çok oyu da Devrimci Mücadele adayı aldı. Delege seçimlerinde gruplar bir türlü anlaşamamışlardı. "Üyelerin iradesine ipotek koymayalım. Genel irade belirlesin" dendi. Devrimci Mücadeleciler karşı çıktı. Anlaşma olmadan "genel iradeye" başvuruldu. Kongreye katılan üyeler arasında Yurtseverler çoğunluktaydılar. "Genel irade"yi, bu çoğunluk belirledi: ÖDP: 11, Roj: 9, Bağımsızlar: 17,

Devrimci Mücadele: 1, EP: 1, geri kalan silme (82) yurtseverlerdi. "Herkes olsun" iyiniyeti (!) delege seçimlerinde pek sökmemişti.

Bu tablo karşısında "tek başına iyiniyetin insanı cehenneme bile götürebileceği" sözünün doğruluğunu bir kez daha bilince çıkaran İzmirli Devrimci Mücadeleciler, ilk yönetim kurulu toplantısında yanlış yaptıkları konusunda özeleştirilerini verip, Yönetimden ve Delegetikten istifa ettiler. Özeleştirisinin çerçevesi şöyleydi: Programsız ve şekilsiz bir birlik içinde yer almamalıydık. "Herkes" hangi temelde ve kaç kişiyle olacaktı? Bunları netleştirme önerimiz kabul görmediği için kongreye ayrı, Kızıl Listeyle katılmalıydık. Yanlış yaptık. Baştan hatalı girdiğimiz bir yoldan yani programsız ve şekilsiz belirlenen bir yönetimde yer alma yanlışımızdan yönetimden ve delegetikten istifa ederek bu yanlışımızı düzeltiyoruz.

İHD İSTANBUL ŞUBE KONGRE ARİFESİ ORTALIĞA SINIFLARÜSTÜ KOKULAR YAYILIYOR

İstanbul'da ise Eylül'ün 7-8'inde şube yönetimine bir Kurultay düzenlendi. Kurultay öncesi Devrimci Mücadelecilerin sürdürdüğü ikili görüşmeler ve Kurultaydaki konuşmalar, İstanbul'da hakimiyetini kurmuş olan Burjuva anlayışın değişeceği konusunda hiçbir ipucu vermiyordu. Devrimci Mücadeleye bir kez daha Kızıl Listesini dövüştürme görevi dayatıyordu.

"Emek"çiler; "önce ortama (Kurultaya) bakalım. Genel iradeyle kopuşmamaya çalışacağız. Sizin gibi ayrı liste çıkarmayı doğru bulmuyoruz" türünden düşünceleriyle, sınıfsal program etrafında belirlenmiş bir liste önerimize net cevap vermiyordu. Atılım okurları; "Biz herkesle görüşeceğiz. Bunların içinde Ercan Kanar da var." diyerek sınıflarüstü anlayışla bir arada olabileceğini ihsas etmişti. Alınları ise net bir şey söylemeyip görüşmeye bile gelip gelemeyeceğinin belli olmadığını söyledi ve görüşmeye gelmedi. Niyetler belli olmuştu. Bu arkadaşlar Burjuva anlayışla kopuşmaya niyetli degillerdi.

Bir de Kurultay'daki tavırlarını izleyelim dedik. Saat 10.00'da başlaması gereken Kurultay saat 13.30'da baş-

ladı. Devrimci Mücadeleci İnsan Hakları Savunucuları salona gittiğinde hiç kimse yoktu. Yöneticiler bile saat 11.00'de teşrif buyurdular. Geç kalma konusundaki ısrarlı eleştirimizi geçiştirmeye çalıştılar. Netçe bir özeleştirme vermediler. Tartışmalara geçildi. Sınıfsal baktığını iddia eden arkadaşlar Kurultayda bu görüşlerini belirtmekten ısrarla kaçındılar. "Emek"çiler "dernekte demokrasi yok" eleştirisiyle yetindi. Devrimci Mücadeleciler her zamanki (6 yıldan beri) çağrısını (sınıfsal bir program etrafında belirlenecek bir yönetim) bir kez daha yineleyince Atılım; "bunlar suni ayrımlardır. Sekterliğe gerek yok." türünden ortalığa söylenmiş laflarla bize cevap vermiş oldular.

Burjuva anlayış ise netti. Programını ısrarla tekrarlıyordu: "Her sisteme (yani sosyalist sisteme de. Devrimci Mücadele), her türlü ideolojiye (yani Marksist-Leninist ideolojiye de. Devrimci Mücadele), her türlü tarih anlayışına (yani Tarihsel Maddeci anlayışa da. Devrimci Mücadele), her türlü devlete (yani Sosyalist Devlete de. Devrimci Mücadele) karşı, her zaman ve her yerdeki idama karşı insan hakları" diyordu. Yokohomayı savunuyordu. Ve hatta, burjuva bakışın sırf yönetimde değil, komisyonlarda da egemen olmasını istiyordu. Yönetim olarak çalışamamanın gerekçesi olarak "Komisyonlarda farklı görüşleri savunan insanlar var. (Örneğin sınıfsal bakan Devrimci Mücadeleciler var. Devrimci Mücadele) Bu da yönetimle komisyonlar arasında uyumsuzluk yaratıyor. Dolayısıyla da komisyonlar da aynı görüşteki kişilerden (burjuva anlayıştaki kişilerden anlayın. Devrimci Mücadele) oluşmalıdır." diyordu. Dolayısıyla Dernekte, burjuva anlayış dışındaki görüşlere hayat hakkı tanımak istemiyor. "Çok sesliliği", bu konuda hemen terkediveriyordu.

Devrimci Mücadelenin tekrar söz alıp sınıfsal baktığını iddia eden arkadaşlara yönelik; "siz ne diyorsunuz? Her sistemde ve her zaman idama karşı mısınız? Her türlü ideolojiye, devlete, sisteme, tarih anlayışına karşı mısınız?" diye açık, kısa, net ve soruları sorunca küçükburjuva alınganlık, sinirlilik ve sekterce tepkiler gösterdiler.

Bu arkadaşlar yıllar önce Burjuva anlayışla kurdukları ittifaktan bir tür-

lülü kopuşamıyorlardı. Hem de Burjuva anlayışın kendini en net ve açık ifade ettiği; bu anlayışın sonucu şubenin içine yuvarlandığı atalet, darlaşım, güdükleşmenin ayyuka çıktığı; ve Proleter anlayışı temsil eden Devrimci Mücadelenin tezlerinin burjuva anlayışla en cepheden kopuşmalarının yaşandığı bir şubede bu arkadaşların, bu tavrı, onların sınıfsal bakışlarının lafta kaldığı, özde sınıflarüstü baktığının açık bir göstergesiydi.

Bu arkadaşlar kendi imzalarının da altında olduğu burjuva anlayışını ifade eden programa yönelik eleştirilerimizi ilk defa yaptığımız 4 yıl önceki kongre arifesinde de aynı tepkileri daha yoğunlukla göstermişlerdi. Küçükburjuvanın yoğurt yeyişi (özeleştirisi) böyle olur, ilk anda tepki göstermiş olabilirler, süreç içinde yanlışlarını düzeltebilirler demiştik. İyi niyetli düşünmüşüz. Geçen kongre arifesi Devrimci Mücadele kadar net olmasa da sınıfsal bakışa belli vurgular yapmışlardı. Demek ki o vurguları da vaziyeti idare etmek içinmiş. Çünkü bu kongre arifesinde artık bu onlar için "sun'i bir ayrılık-mış". Eh.. Bu durumda bizlere; "sun'i ayrılık"lara takılmayın! Burjuva anlayış sizlere hayırlı ittifaklar" deyip salonu terk etmek düşerdi. Öyle de yaptık.

Görünen o ki; İHD cephesinde değişen bir şey yok. Yurtseverler ve sözde sınıfsal; özde sınıflarüstü bakan devrimci gruplar bu kez de yönetimde olmanın dayanılmaz hafifliğiyle davranıyorlar. Akın-Ercan çekişmesi de dahil tüm tartışmaların özü son tahlilde koltuk kavgasından başka bir şey değildir. Çünkü sınıfsal zeminde bir program etrafında oluşacak yönetimler önerimize hiç kimse olumlu yanıt vermemiş, yayınlayıp dağıttığımız program üzerine tek söz etmemişlerdir. Yani Devrimci Mücadele dışında "herkes" in ilke-program diye bir derdi yoktur. Herkesin derdi her nasıl olursa olsun yönetimde olmaktır. Devrimci Mücadelenin derdi de böyle yönetimlerde yer almamaktır. Çünkü bu tür yönetimler halk örgütlerini geriye çekmekten başka işe yaramazlar. Devrimci Mücadele bu suça ortak olmamıştır. Olmayacaktır.

22. 9. 1996

**Devrimci Mücadeleci
İnsan Hakları Savunucuları**

İ.H.D. ANKARA ŞUBESİN'DE İLKESİZ İTTİFAK

İnsan Hakları Derneği Ankara Şubesi 6. olağan genel kurulu 8 eylül 1996 tarihinde gerçekleştirildi. Genel Kurulu '**Ayrımsız Herkes için İnsan Hakkı**' adı altında programlaştırılan bir anlayış çerçevesinde bir araya gelen ve sınıflar üstü bakışı savunan liste kazandı. Ve 2 yıl önceki genel kurulda; "ezilen sınıf, ezilen ulus, ezilen cinsiyet temelinde" bir araya gelen anlayışlardan oluşan ittifak; insan hakları anlayışına burjuvaca yaklaşanların ayak oyunları ile dağıtılmış oldu. İnsan hakları anlayışına sınıfsal perspektifle yaklaşan **Devrimci Mücadeleci İnsan Hakları Savunucuları** genel kurula kızıl liste ile katılarak, ilkesiz bir şekilde oluşturulan bu ittifakın dışında kaldılar. Devrimci mücadeleciler insan hakları savunucuları bu ittifakın bileşenleri arasında neden yer almadı?

Genel kurul öncesi; tartışma sürecinde "ayrımsız herkeş için insan hakkı" başlıklı İ.H.D. Ankara Şubesi Bülteni yayımlandı. Fakat yayımlanan bu bülten bir kaç kişinin kendi aralarında konuşup çıkardıkları ve yönetim kurulunu örgütsel anlamda toplamadan yangından mal kaçırılırcasına çıkarılan bir metindi. Dolayısıyla bu bülten şube yönetimini bağlamazdı. Üstelik bu metnin 18 Ağustos 1996 tarihinde yapılan, genel üye toplantısının sonuçları diye yutturulmaya çalışılıyordu. Kaldı ki genel üye toplantısından çıkan sonucun bültenindeki metinle hiç mi hiç ilgisi yoktu. Toplantıya katılanların çoğunluğunu Devrimci Mücadeleci İnsan Hakları savunucuları oluşturuyordu ve toplantıdan çıkan sonuçta "2 yıl önceki yakalanan bileşimin devam etmesi" yönünde idi. Toplantıda ne ayrımsız herkes için insan hakkını dillendiren oldu, ne de eşcinsellerin

hakkından bahseden. Ve bu iki konu biz Devrimci Mücadeleciler İnsan Hakları Savunucularının üzerinde hassasiyet gösterdikleri konulardı ve bu hassasiyetimiz de biliniyordu. Bütün bunlara rağmen, bizlere bu hiç de gerekli olmayan dayatmanın yapılması; var olan ittifakı bozucu, art niyetli ve dürüst olmayan bir yaklaşımdı. Küçük çıkar hesaplarıyla genel kurul hesapları yapanlar, son bir ay boyunca Yönetim kurulunun toplanması taleplerimizi sudan sebeplerle geri çeviriyorlar ve 'gelin 2 yıl önce yakalamış olduğumuz zeminde yürüelim' çağrılarımıza kulaklarını tıkıyorlardı. Ayrıca Devrimci Mücadeleciler insan hakları savunucularının bütün çalışmaları 4-5 satırla geçiştiriliyor, bunun düzeltilmesi yönündeki uyarılarımıza karşılık, düzeltileceği söyleniyor ama program değiştirilmeden önümüze getiriliyordu. Genel merkez hesaplarıyla döndürülen biz Devrimci Mücadelecilere yönelik ayak oyunlarını, şube yönetim kurulu üyesi bir bayan genel kurul salonunda safça söylemiş olduğu şu sözlerle doğruluyordu: 'Bülteni size göstermiş olsaydık biz sizin itiraz edeceğinizi biliyorduk. "Evet arkadaş bizim ilkelermize ters gelen bu metni biz onaylayamazdık." Bizler "Aslında ben de sınıfsal bir bakışı savunuyorum ama ayrımsız herkes için insan hakkını sizin gibi algılamıyorum, eşcinseller komisyonunun kurulmasına karşıyım ama haklarını savunuyorum" gibi kıvırtmalara EMEK harcayarak yönetime girme kaygısı taşıyanlardan değiliz. Hak ihlallerinin alabildiğine arttığı, bütün demokrat, devrimci ve yurtsever insanların en ufak bir güc kaybının lüks olduğu bir dönemde, eşcinsel hakları gibi gündemimizi hiç te ilgilendirmeyen

dayatmalarla Devrimci Mücadeleciler İnsan Hakları savunucuları ile ayrı zeminde yürüme göze alınabiliyor. Bir de şu biliniyor ki: Devrimci Mücadeleciler İnsan Hakları Savunucuları, Sınıflarüstü bakışın ve genel merkez hesapları yapan kariyerist kişilerin önünde bir engeliz.

Bültene bakıldığında ise; eşcinsel haklarını deklare eden, bu olmazsa olmaz dayatmasını getirenler, 2 sayfalık metne 'Kürt Halkı' ibaresini kullanma cesaretini gösteremiyorlardı. Ezilen halk kategorilerinden bahsediliyor, ama bir tek 'işçi sınıfı' ibaresini bile kullanmıyorlardı. Eşcinsel haklarının afişe edilmesini, "Kürt Sorunundan" ezilen sınıf olan "İşçi Sınıfından" daha önemli gören ve de bunu da dayatan anlayışlarla ve "ne olursa olsun yönetime girelim" mantığıyla hareket ederek bu anlaşmalara çanak tutan Devrimci gruplarla bir arada bulunamazdık. Biz Devrimci Mücadeleciler insan hakları savunucuları hiç bir zaman basit kongre hesaplarıyla, ne olursa olsun yönetime girme mantığı gütmeydik. Genel kurul öncesi olsun, genel kurul salonunda olsun hep şunu deklare ettik: Ezilen sınıftan, Ezilen Sömürülen Kürt Halkından ve ezilen kadınlarımızdan yana aktif anlamda taraf olmayı hedefleyen grup olsun, kişi olsun, herkesle birlikte yol alabiliriz. Ayrımların dayatılırsa da bağimsız tavrımızı sergileyeceğimizi belirttik. Yönetime girme kaygılarıyla ilkelermizden taviz verme ilkesizliğine ve de siyasi kimliğimizi reddetme onursuzluğuna düşmedik, düşmeyeceğiz de.□

Ankara'dan
Devrimci Mücadeleciler
İnsan Hakları Savunucuları

"ÖZGÜR ATILIM GAZETESİ YAZARI" YALANLARINA DEVAM EDİYOR

İnsanın kendi söylediği yalanların esiri olması ne kötü bir durum. Bir öncekini desteklemek için yeni yalanlar üretmek ya da ürettiklerini destekleyecek söylemler dillendirmek kim bilir ne kadar zordur.

Devrimci Mücadele'nin 18'inci sayısında "Özgür Atılım Gazetesine" dair çıkan iki yazıya, "Özgür Atılım Gazetesi" 24'üncü sayısında cevap vermiş. Yazıyı Tacettin Aşçı kaleme almış. (İsmin yanında bir yıldız; dipnot: İ.H.D. Bursa Şubesi Üyesi) Yazar "Okura olan sorumluluk gereği" yazdığını söylese de, niyeti ardından gelen satırlarda anlaşılıyor.

Bu yazıda yazara cevap vermek amacında değiliz. Çünkü yazı siyasi bir polemik değil. Yazar, Devrimci Mücadele'de yer alan somut eleştirilere çok içerlemiş olacak ki, zaman zaman hırçınlaşarak kendini bir kez daha mahkum ediyor.

İ.H.D. Bursa Subesinin çalışmalarını uzaktan da olsa takip eden herkes, yazının içeriğinin asılsız olduğunu hemen anlayacaktır. Yazar, eleştirilerimizdeki dil ve üslubun devrimci nitelikten uzak olduğunu söylerken; kendisi "okura olan sorumluluk"unu unutup, onları yanıltmaya çalışıyor. Burjuva politikacıları gibi halka yalan söyleyerek politika yapmayı, bunu oku-

runa iletmeyi devrimci tavır ve dil olarak niteliyor. Sayın Aşçı, şunu açıkça ortaya koymıyor; Devrimci Mücadele'deki yazılar somut, net ve gerçeğin ta kendisidir. Onu rahatsız eden işte bu hile katılmamış, duru sözlerdir. Bu nedenle Babil artığı küçük-burjuva devrimcilerini fazla ciddiye alıp cevaplamak bize pek yakışmaz. Bu basit tartışmayı daha fazla devam ettirmeyip (bir kaç ayrıntıya değinip) noktalayacağız.

Devrimci Mücadele'deki eleştiride "Proletarya kültürüne yabancı bir dizi kavram ve kesinlikle devrimci olmayan bir üslup" olduğunu söyleyen yazara şunu soralım: Hazirun Cetvelini imzalayıp, Yedek Yönetimde yer alıp, Kongre Divanına bir tek sözlü veya yazılı önerge vermeden gitmek devrimci tavır mı? Eğer anlayış buysa, bizden böyle "Devrimci" bir tavır beklemesin.

Cezaevlerinde süren açlık grevlerinde bizim ne yaptığımızı soruyor yazar. Ne yaptığımızı devrimci tutsaklar ve kamuoyu çok iyi biliyor. Tutsaklarla Dayanışma için oluşturulan komitede kimler vardı? İlişkiler İ.H.D. Bursa şubesi aracılığıyla sağlanmıyor muydu? Ama kendileri platformda dahi yoktular. Platformun yaptığı eylemlere katılmakla yetindiler.

"Aç tavuk kendini darı

ambarında sanırmış", birileri de kendini proletaryanın öncüsü saniyo(!) Alanlara ön beş bin komünist çıkaranlar, bu güne kadar Türkiye işçi sınıfına hangi direnişi armağan etmişler, işçi sınıfı içinde hangi mevzileri kazanmışlar diye sorarsak vereceğiniz sayıdan utanmaz mısınız?

Yine söylüyoruz: Bursa İ.H.D.'de yalan ve iftiraya dayanmayan muhalefet, Özgür atılım için acil bir ihtiyacıdır. Sayın Aşçı, İ.H.D. Bursa şubesi üyesi olarak artık sorumluluğunuzun farkına varın ve bunu yerine getirin. Ama bunu okurlarınıza duyduğunuz sorumluluk gibi yalan ve iftiralara dayandırmayın. "Bursa İ.H.D. de olağanüstü kongre acil bir ihtiyacıdır" dediniz. "Öyleyse yaratın koşullarını" dedik, sustunuz. Eylemlerden kaçıp, kaleminize zorla yalan yazdırmayın. Bursa İ.H.D. de sizin de görevli olduğunuzu unutmayın. Üzerinize düşen görevin küçük bir bölümünü yerine getirin, sonra bizi kıyasıya eleştirin. Dürüst, ciddi, bilinçli bir muhalefetin, sizin için çok daha iyi olduğunu umarız tez zamanda görürsünüz...

Bursa'dan

Devrimci Mücadeleci

İnsan Hakları Savunucuları

BALIKESİR'DE İNSAN HAKLARI MÜCADELESİ

Mayıs ayının son günlerinde, İHD, ÇHD, Halkevleri ve Tüm Sağlık-Sen, **Balıkesir Demokrasi Platformu**'nun toplanması için bir çağrıda bulundular.

7 Haziran 1996 günü, Muhasibeciler Lokalinde ilk toplantı gerçekleştirildi. Toplantıya; İHD, Halkevleri, Emek Partisi, ÖDP, HADEP, Tüm Sağlık-Sen, Tabip Odası, Mevsimlik İşçiler Derneği, Tüm Maliye-Sen, Tarım-Sen temsilcileri katıldı. CHP de bu katılım içinde idi.

Toplantıda, günümüzün önemli sorunları tespit edildi ve bunlara ilişkin neler yapabileceğimiz tartışıldı. Tespit edilen iki önemli konu; 2 Temmuz Sivas Katliamının yıldönümüne ilişkin olanlar ve tutsakların yapmakta oldukları Açlık Grevleri idi. Sivas Katliamının kınanmasına yönelik olarak: miting, panel, afiş, fotoğraf sergisi, slayt gösterimi ve basın açıklaması düşünüldü. Ve toplantı en kısa zamanda yapılacak işler konusunu tespit etmek ve daha fazla katılımı sağlamak üzere 11 Haziran tarihine etelendi.

11 Haziran günü Halkevlerinde toplanıldı. CHP temsilcisi KESK desteği olmadan katılmayacağını belirterek toplantıdan ayrıldı. Yukarıda adı geçen kuruluşlar Sözcü ve Divan Başkanı olarak İHD Şube Başkanı Dr. BEKİR CEYLAN'ı seçtiler.

2 Temmuz Sivas olayları için panel yapabiliormiyiz diye düşünüldü ve en kısa zamanda panelistlerle görüşmeler yapmak, fotoğraf ve slayt temini için Halkevleri, ÖDP ve EP görevlendirildi.

Tutsakların açlık grevine destek olmak için 15 Haziran 1996 günü Basına ve Halkımıza bildiri okunmasına ve basın açıklamasından sonra İHD'ye toplu olarak giderek 3 gün açlık grevi yapıl-

masına karar verildi.

15 Haziran 1996 günü saat 12.30'da Kurtdereli Vergi Dairesi önünde yapılan Basın Açıklamasını, Platform Sözcüsü İHD Başkanı Dr. BEKİR CEYLAN okudu. Bu Basın Açıklaması dolayısıyla Dr. BEKİR CEYLAN'ın "Toplantı, Gösteri ve Yürüyüş Kanununa Muhalefet"ten ifadesi alınarak, savcılığa gönderildi.

Alınan karar gereği, Tutsaklarla Dayanışma için 3 günlük Açlık Grevi yapmak üzere İHD'ye gidildi. Açlık Grevine başlandı. Ancak daha sonra yerin müsait olmaması nedeniyle, Açlık Grevi ÖDP de devam etti. Ve Açlık Grevi 17 Haziran günü sona erdi.

Açlık Grevi sırasında KESK ve Eğitim-Sen ile yakınlaşma kuruldu. Ve Demokrasi Platformunu daha da genişletmek üzere 18 Haziran 1996 günü Eğitim-Sen de toplanıldı. Toplantıya; İHD, Halkevleri, Tabip Odası, Tüm Sağlık-Sen, Genel Sağlık-İş (O zamanlar birleşmemişlerdi), TMMOB, EP, ÖDP, CHP, Sosyal Hizmet-Sen, Sekam-Sen, Orkam-Sen, Tüm Maliye-Sen, Ha-

ber-Sen, Tarım-Sen, Enerji Yapı-Sen, Ziraat-Sen, Hacı Bektaş Veli Derneği katıldı. 2 Temmuz için yapılmasını düşündüğümüz etkinlikleri anlattık, kabul ettiler. Yürütme Kurulu olarak; İHD, Halkevleri, TMMOB, Eğitim-Sen seçildi. Bu dört kuruluş 20 ve 22 Haziran günleri toplandı. Miting tekilifimiz çoğunluk tarafından kabul edilmedi. 25 Haziran günü Demokrasi Platformuna gerekli bilgiler aktarıldı. Paneli Halkevi düzenledi ve panel 2 Temmuz günü gerçekleştirildi.

2 Temmuz günü Ali Hikmet Paşa Meydanında kitlesel bir Basın Açıklaması yapıldı ve katliam lanetlendi.

17 Temmuz günü İHD'nin kuruluşunun 10. yılı dolayısıyla, Şube Başkanı Dr. BEKİR CEYLAN tarafından bir Basın Açıklaması yapıldı.

Kısacası, Balıkesir'de Devrimci Mücadeleci İnsan Hakları Savunucuları olarak elimizden geldiğince mücadeleyi sürdürüyoruz. Bundan sonra da sürdürmeye devam edeceğiz.

**Balıkesir'den
Devrimci Mücadeleci İnsan
Hakları Savunucuları**

1 EYLÜL'DE ALANLARDAYDIK

İzmir Cumhuriyet Alanı, "1 Eylül Dünya Barış Günü", devletin izin vermemesine rağmen "Yaşasın Halkların Kardeşliği" sloganıyla inledi.

İzmir Valiliğinin Demokrasi Platformunun Barış Şenliği-ne izin vermemesine karşın kit- le; Basın Açıklamasını bin beş yüz kişinin katıldığı bir mitin- ge dönüştürerek, kararlı tavırla meşru hakların kabul ettirilebi- leceğini devlete bir kez daha gösterdi.

"Yaşasın Barış", "Biji A- şati", "Yaşasın Halkların Kardeşliği", "Barış Hemen Şimdi", "Yaşasın Devrim Yaşasın Sosyalizm" sloganla- rının sık sık atıldığı basın açık- lamasında, saygı duruşu sıra- sında "Şehit Namırın", "Se- lam Olsun Bizden Önce Ge- çene! Selam Olsun Savaşır- ken Düşene!" sloganları hay- kırıldı. Demokrasi Platformu a- dına Sözcü Bahri Akkan Basın Açıklamasını okudu. Mezopo- tamya Kültür Merkezi Çocuk Korosu'nun müzik dinletisi ilgi topladı.

Katılanların halay çekme- siyle son bulan 1 Eylül Barış Günü Eyleminde devrimci gruplar "Barış İçin Devrimci Savaş" sloganını attılar.

Devrimci Mücadeleciler, kalıcı barışın Devrim ve Sos- yalizmin başarılmasına bağlı olduğunun bilinciyle 1 Eylül Şenliğinde yerini almıştı. 1 Ey- lül'de; barışın nasıl kavranması gerektiğini, barışın bir uzlaşma olmadığını, barış için mücade- lenin emperyalizme karşı mü- cadelenin bir parçası olduğu,

işçi sınıfının devrimimizin öz- gücü olduğu, Proletarya Parti- sinin Reorganizasyonu ve Halk Kurtuluş Cephesi örgüt- lenmeden barış için kararlı mücadele yürütülemeyeceği, uluslararası emperyalistlere ve onların yerli ortakları bir avuç azlık Finans-Kapital+Tefeci- Bezirganlığa karşı savaşıarak işçi sınıfının kalıcı barışı sağ- layabileceği konularında daha önce arkadaşlarla söyleşi ya-

pılmıştı. Söyleşide bilince çı- karılanlar, 1 Eylül'de alanlarda pratiğe dökülmüş oldu.

1 Eylül'de Barış mücadele- sinde, Devrim ve Sosyalizm mücadelesinde şehit düşenle- rin anısını yaşatmak Proletarya Partisini Reorganize etmekten geçecektir.

Haydi Görev Başına!

İzmirli

Devrimci Mücadeleciler

AKIN BİRDAL DERHAL SERBEST BIRAKILMALIDIR..

02.09.1996 Tarihinde İHD Genel Başkanı'nın gözaltına alınması keyfililiğin de ötesinde, insan hakları savunucula- rına gözdağı vermeyi içeren bir zorbalıktır.

PKK'nın elindeki esir askerleri almak için TC. sınırla- rını geçerek PKK kampına varan Akın Birdal, sınıra kadar devlet güçleri tarafından gelen bir engellemeyle karşılaş- mamıştır. Devletin bu girişim karşısındaki bu sessiz seyir- ci tavrı medyaya da yansımıştır. Aynı devlet şimdi de tam tersi bir tavırla geceyarısı apar topar ev basarak Akın Bir- dal'ı gözaltına almıştır.

Bu bir çelişki değil midir? Evet, hem çelişkidir, hem de değildir. Çünkü Finans Oligarşisinin, Kürt Sorunu'na yaklaşımı/tepkisi hep bu türden çelişkilerle doludur. Ama çelişmeyen tavırları ise: **on yıllar boyunca sürdürülen baskı, zorbalık ve imha politikalarıdır.**

Şimdi de bu saldırılarını İHD Genel Başkanı'nı gözaltı- na almayı göze alacak denli tirmandırmışlardır.

Çabalamaları boşunadır. **70 milyon insanımızı işsiz- lik+pahalılık+zulüm cehennem ateşinde inleten Finans Kapital+Tefeci Bezirganlar çetesi, ne zulme başkaldı- ranları, ne de İnsan Hakları Mücadelecilerini yıldır- amışlardır.. Yıldırımayacaklardır da.. 04.09.1996**

İPSD

**İşsizlik Ve Pahalılıkla Savaş Derneği
Genel Başkanı
Av. Ayhan ERKAN**

İZMİR ADATEPE'DE YİNE GECEKONDU YIKIMI

İzmir Büyükşehir Belediye Başkanı faşist Burhan Özfatura, halk düşmanı yüzünü gecekondu-ları yıkarak bir kez daha gösterdi.

12 Ağustos 1996 günü, Çevik Kuvvet'e bağlı yüzlerce polis ve sivil polisler gözetiminde, panzerlerin eşliğinde Adatepe'de yoksul halk kesiminin kendi olanaklarıyla sahip olduğu gecekondu-lar Büyükşehir Belediyesine bağlı yıkım ekipleri tarafından yerle bir edildi.

Savaşa gider gibi yoksul halkın üzerine dozerleri sürenlerin başında, komutanlığı sicilli faşist, eski belediye başkan adayı Talat Şimdi bulunuyordu. Faşist-polis işbirliği halkın konutlarını yıkmada bir kez daha kendini gösterdi. Adatepe halkı, bu sicilli faşistin ihbarı ile daha önce aranmış ve "örgüt" mensupları maa-lesef bulunamamıştı.

Bu kez, "imar affı"nın parabalaları hükümeti tarafından tartışıldığı bir ortamda, konutların yasallaşmasını engellemek için Burhan Özfatura yıkım emrini vermiş ve gerçekleştirmişti.

Habitat II Konferansının İzmir'e taşınmasını isteyen ve ev sahipliğine soyunmak isteyen Özfatura, konut hakkına saygısını, yoksul halkı sokağa atmakla bir kez daha gösterdi.

Oy kaygusu ile gecekondu-ların yapılmasına gözyuman, beledi-

diyeye gelir getirmek amacıyla temizlik vergisini yıkıma uğrayan evlerden bile alan Büyükşehir Belediye Başkanı, elektriği, suyu, telefonu bile olan bu evlere yıkım emrini vermekten çekinmedi. Çünkü Özfatura, yıkım yapılan bölgedeki araziye hol-

tepe'de Sezer Tutmak isimli 1,5 yaşındaki çocuk, evlerinin yıkılması sonucu günlerce açıkta kalmanın bir sonucu olarak hayatını kaybetti.

Halkımız biliyor ki; bedeli ödenmeden hiçbir hak kazanılmaz. Konut hakkı için direnen halk birleşirse, bu hakkı daha rahat kazanır. Adatepe halkı, devletin ne olduğunu bu eylemde bir kez daha görmüştür. Polislerin halka ana avrat küfrettiğini, insanları acımasızca topladığını gören yoksul Adatepe halkına düşen görev, uyanmak ve birleşmektir.

Her aileye insana yaraşır konutlar üretmek devletin görevidir. Halkın kendi iktidarını kuracağı ülkemizde konut sorunu da olmayacaktır. Sosyalizme kavuşacak ülkemizde ne Habitat Konferanslarına, ne de yıkımlara karşı direnmek için örgütlenmeye ihtiyaç olacaktır.

Bunu, yani sosyalizmi gerçekleştirmek için, sosyalizmi Adatepe halkına anlatmak, ikna etmek ve saflarımıza kazanmak, biz devrimcilerin görevidir. Bu görevi de en iyi biçimde ancak devrimciler olarak kendi birliğimizi sağladığımız zaman, yani Adatepe halkını da tüm halkımızı da etrafında ordulaştıracak olan İşçi sınıfı Partimizi yeniden örgütlediğimiz zaman başarabiliriz. Öyleyse; Haydi Görev Başına!

İzmirli

Devrimci Mücadeleciler

dinglere peşkeş çekmek niyetindedir. Buradan rant sağlamak kaygusu ile halkın bir göz gecekondu-sunu başlarına geçirmektedir. Ama Özfatura iyi bilsin ki bu politika sökmeyecektir.

Adatepe halkı, yıkım günü kendi gücüne güvenerek bir süre direndi. Bu direniş esnasında onlarca kişi gözaltına alındı. Bunlardan mahkemeye çıkartılan 13 kişiden 4'ü tutuklandı. Direnen Adatepe halkından yüzlerce kişi çeşitli yerlerinden yaralanmıştır. 350-400 konutun yıkıldığı Ada-

YAPI İŞÇİLERİNİN ÇİLESİ

Köyden şehire yoğun bir göç yaşamaktayız. Tarımla ya da hayvancılıkla geçimini sağlayamayan insanlarımız, daha iyi yaşam umuduyla şehirlere ve turistik bölgelere akın etmektedirler. Buralara göç ettikten sonra da hayal kırıklığına uğrayıp, eski durumlarını aramaktadırlar. Çünkü geldikleri bölgelerde had safhada işsiz bulunmaktadır.

Bu durumu da işverenler suistimal etmektedirler. Örgütlenme bilincinden yoksun olan insanlarımız da bireysel kurtuluş yolu aramaktadırlar.

Göç eden insanlarımızın büyük bir bölümü vasıfsız işçi durumundadırlar. Bu nedenden ötürü de ilk müracaat ettikleri iş, inşaat sektörü olmaktadır. Ayrıca, ailesini memleketinde bırakarak gurbete çıkmış insanlarımız da genellikle inşaat işlerinde çalışmaktadır.

Burada, gurbetçi işçilerin durumu göç edenlerden daha zordur. Göç eden iyi kötü başını bir yere sokabilmektedir. Göç ederken her şeyini satıp şehire geldiğinde, bir ev satın almış ya da bir gecekondyu yapmıştır. En azından kirada oturmaktadır. Oysa gurbetçi işçi bu konuda daha fazla zorlukla karşılaşmaktadır. Ev kiralamak istediklerinde ev sahiplerinin birçoğu, beş-altı erkeğe ev vermek istememektedir. Bu durumda, bu işçiler çalıştıkları inşaatlarda yatmaktadırlar. Pek az işveren şantiyede yatacak yer hazırlamaktadır. Bu yerlerin hepsi de sağlıksız ortamlar olmaktadır. Bu konuda bir gurbetçi işçiyle görüştük. Dinleyelim:

Devrimci Mücadele: İnşaat sektöründe ne gibi sorunlarla karşılaşılıyorsunuz?

İşçi: Sorunlarımız saymakla bitmez. Maaşlarımız müteahhitin keyfine göre ödeniyor. Birçoğu-

muz gurbette olduğumuz için inşaat olumsuz şartlarda yatıp kalkmak zorunda kalıyoruz. Tuvaletimiz yok, duş yok, kapı pencere yok.

Devrimci Mücadele: Bu şartların düzeltilmesi için işverenlerle görüşmüyor musunuz?

İşçi: Bu şartların düzeltilmesi için şantiye şefleri, isteklerimizi müteahhite iletiyor. Müteahhitin cevabı ise; isteyen çalışsın, isteyen çeksin gitsin oluyor. Zaten bir işçi, bir hafta on gün çalıştı mı, onlar için yeterli oluyor. Haddinden fazla inşaat işçisinin olması, işvereni rahat bir duruma sokuyor.

Devrimci Mücadele: Bu durumları Bölge Çalışma Müdürlüğüne ilettiniz mi?

İşçi: Bölge Çalışma Müdürlüğüne şikayette bulunduğumuzda, müfettişler gelip çaylarını içip gidiyorlar.

Devrimci Mücadele: Maaşlarınız ne kadar gecikmeli ödeniyor?

İşçi: Bazen 2-3 aylığımız içerde oluyor.

Devrimci Mücadele: Maaşlarınızı alabilmek için, işi durdurma ya da başka bir girişimde bulunuyor musunuz?

İşçi: Böyle bir girişimde bulunmuyoruz. Bazı arkadaşlarımız ısrarla parasını almak istediğinde karşısında patronun badigardlarını buluyor. Bu konuyu polise intikal ettirdiğimizde, polis savcılığa suç duyurusunda bulunup mahkemeye vermemizi öğütüyor. Bizim ise, mahkeme açıp avukat tutacak paramız yok.

Devrimci Mücadele: Sigortalı mısınız? Sigortanız tam yatıyor mu?

İşçi: Sigortalı olsak bile, bazı ay bir hafta, bazı ay on gün sigorta gösteriliyor. Bazen hiç gösterilmiyor. Küçük şantiyeler-

de hiç sigorta yapılmıyor.

Devrimci Mücadele: Aylıklarınız ne kadar?

İşçi: Yevmiye usulü çalışıyoruz. Çamurcular 400 bin, ustalar 700 bin lira alıyor.

Devrimci Mücadele: Sizce yeterli mi?

İşçi: Ben hakkımın daha fazla olduğunu düşünüyorum. Hem her gün iş bulamıyoruz. Yılın altı ayı çalışabiliyoruz. Zaten inşaat işçisi demek; yarı işsiz demektir. Yağmur yağar çalışamazsın, malzemenin biri eksik olur çalışamazsın. Böyle durumlarda yevmiye yazılmaz.

Devrimci Mücadele: Rapor-taj için teşekkür ederim. Son olarak söyleyeceğiniz bir şey var mı?

İşçi: Son olarak; örgütsüz olduğumuz için bunların üstesinden gelemiyoruz.

Görüştüğümüz yapı işçilerinin çilesi, diğer işkollarında da aynı. Fabrikada, tarımda, eğitimde ve diğerlerinde.

Burada hatayı örgüt bilincinden yoksun olan emekçilerde arayamayız. Hatayı; onları örgütleyemediğimiz için kendimizde aramalıyız. Lakin bizler, yani devrimciler örgütlenememişken, onları nasıl örgütleyebiliriz? Önce tüm grupcul hastalıklarımızdan arınarak, tek bir çatı altında, Gerçek İşçi Sınıfı Partisinde Birleşmeliyiz. Sonra başta işçi sınıfı olmak üzere tüm emekçileri, tüm halkımızı Halk Kurtuluş Cephesinde ordulaştırmalıyız. Acil, an geçirmeksizin başarmamız gereken birincil görevimiz budur.

**Örgütsüz Halk Köle Halktır
Örgütlü Halk Yenilmez**

**Gün Derlenme, Gün Birleşme,
Gün Mücadele Günüdür**

**Kuşadalı
Devrimci Mücadeleciler**

TEN İŞÇİLERİ DİRENDİ, SINIF MÜCADELESİ YOLUNDA BİLİNÇLENDİ

Direnışlerin ve Grevlerin işçi sınıfı için birer okul olduğunu Ten Çamaşırları işçilerinin direnişine yaptığımız ziyarette bir kez daha gördük. İPSD(İşsizlik ve Pahalılıkla Savaş Derneği) Emekçiler Komitesi olarak 24 Temmuz 1996 Çarşamba günü Ten Çamaşırları Ticaret A.Ş.'nin Avcılarda kurulu olan fabrikası önünde direnişte olan işçileri ziyarete gittik. Aynı işyerinin Yenibosna'daki fabrikasında da direnişte olan işçiler vardır.

Bu fabrikadaki işçi arkadaşlar işyerindeki çalışma şartlarının düzeltilmesi, ücretlerin yeterli düzeye çıkarılması için sendikalı olmak istiyorlar. Kısa sürede örgütlenip DİSK Tekstil'e üye oluyorlar, çoğunluk sağlayıp sendika yasal işlemleri başlatınca işveren örgütlülüğü öğrenip hemen harekete geçiyor. İlk olarak Yenibosna'daki işyerinden öncü 7 arkadaşı işten atıyor. Bu yeterli olmayınca 11 arkadaşı daha işten atıyor. Bunun üzerine 18 işçi arkadaş bu kıyımları protesto edip direnişe geçiyorlar. İşveren kudurmuşçasına Avcılar'daki işçilere de saldırıyor. Öncelikle işçileri izne çıkarıyor. İzin dönüşü bir kısım işçinin şehir dışında yeni bir fabrika kurduğunu söyleyip orada çalışmalarını istiyor. (Aslında şehir dışında yeni kurulan bir fabrika yoktur.) Bunu kabul etmeyen 36 işçi arkadaş işten atıyor. İşçiler direnişe başlıyor. Bizler direniş haber alır almaz hemen, direnişçi arkadaşları ziyaret etmeye karar verdik. 24 Temmuz Çarşamba günü aralarında İPSD Genel Sekreteri Av.

Tacettin ÇOLAK'ın da bulunduğu bir grup arkadaşla Avcılar'daki direniş ziyaretine gittik.

Bir arkadaşın İPSD'nin tarihçesi, amaçları ve faaliyetleri hakkında yaptığı konuşmayla başlayan ziyaret tanışma ve sohbetlerle devam etti. Bir direnişçi arkadaş, direnişin başlangıcı ve geldiği nokta hakkında bize bilgi verdi. Sohbetler bütün sıcaklığı ile devam ediyor ve işçilerle kaynaşmamız gittikçe artıyordu. Bu arada söz alan İPSD Genel Sekreteri Av. Tacettin ÇOLAK işçilere örgütlülüğün önemini anlatan bir konuşma yaptıktan sonra, yasal işlemler hakkında bilgi verdi.

Bir arkadaşımızın çalışan işçilerin kendilerine destek verip vermediği hakkında sorduğu soruya aldığımız cevap bizleri gerçekten çok sevindirmişti. Direnişçi bir arkadaş çalışan arkadaşlarının büyük bir kısmının örgütlü olduğunu ve kendilerine, yemek boykotu, iş yavaşlatma gibi eylemlerle destek verdiklerini hatta istedikleri anda işi durdurup kendilerine katılacağını söylüyordu. Bu anlatılan sınıf daşanışmasının güzel bir örneği idi.

Direnişçi işçiler, direniş kamuoynuna duyurmakta zorluk çektiklerini basının kendilerine pek ilgi göstermediğini anlatınca, bizde onlara basının ilgisini çekmek ve kamuoyu oluşturmak için birkaç öneride bulunduk.

Bu arada aramızda bulunan ötek direnişçisi bir arkadaşımız direnişçi arkadaşlara kendi deneyimlerini aktararak bazı önerilerde bulundu. Sohbet de-

vam ederken fabrikanın paydos saati gelmiş çalışan arkadaşlar tektek çıkarak hemen direnişçi arkadaşlarının yanına geliyorlardı. İşverenin içeride kendilerine baskı yaptığını Direnişçi işçilerle görüşmelerini yasakladığını, iş yavaşlatmanın devam etmesi halinde işlerine son verileceği gibi tehditlerde bulunduğunu söylüyorlardı. Direnişçi işçilerse bizleri göstererek; Aramızda Avukatın bulunduğunu söyleyip kendilerine bu konuda yardımcı olacağını anlattılar.

İşçiler hemen bir araya toplanıp Av. Tacettin arkadaş dinlemeye başladılar. Tacettin arkadaş, işverenin bir işçiden normal üretebileceğinin dışında bir üretim istemesinin işveren yanlısı burjuva yasalarına bile aykırı olduğunu bu yüzden işçi çıkarırsa suç işleyeceğini ve kimse bir kağıda imza atmaması gerektiğini kısaca izah ettikten sonra asıl önemli olanın örgütlülük olduğu, örgütlülüğü bozmadıkları sürece işverenin kaybedeceğini anlatan bir konuşma yaptı.

Bu güzel konuşmanın ardından işçiler kararlılıklarını göstermek için slogan atmaya başladılar sırayla "Sendika Haklarımız Engellenemez", "İşçilerin Birliği Sermayeyi Yenecek", "Örgütsüz Halk Köle Halktır.", "Örgütlü Halk Yenilmez.", "İşsizliğe, Pahalılığa zama zulme son" sloganları atıldıktan sonra işçiler servislere binerek gittiler. Bizler de direnişçi işçi arkadaşlarla vedalaşarak ayrıldık.

İPSD
Emekçiler Komitesi

KESK (KAMU EMEKÇİLERİ SENDİKALARI KONFEDERASYONU) 1. OLAGAN GENEL KURULU YAPILDI

KESK 1. Olağan Kongresi 16-17-18 Ağustos tarihleri arasında İstanbul'da yapıldı. Kamu emekçilerinin yığinsal merkezi örgütü olan KESK Kongresi oldukça sönük ve cansız geçti.

8 Aralık 1995'te kuruluş kongresi sonucu İstanbul Valiliğine yapılan başvuru ile tüzel kişilik kazanan KESK, geçen 8 aylık süre içinde kayda değer bir hareket yaratamadı. Şubat-Mart aylarında dilekçe eylemleriyle hükümet toplu sözleşme görüşmelerine çağrıldı. 18 Nisan'da daha önceki iş bırakma eylemlerinin de gerisinde kalan bir günlük iş bırakma eylemi yapıldı. Bu seneki 1 Mayıs'a kitlesel bir katılım sağlanamadı. 18 Nisan eyleminden sonra sürgün ve soruşturmalar olursa, Mayıs ayı içinde yeniden iş bırakmalar yapılacaktı. Fakat 1 Mayıs'ta yaşananlar ve arkasından gelen devlet terörü uygulamalarının da etkisiyle KESK aldığı kararları hayata geçiremedi ve yapamadı. Mayıs ayı sonu sadece bir kaç cılız basın açıklaması yapıldı. 8 Haziran Galatasaray Eylemi, kamu emekçilerinin direnme gücünü bir kez daha gösterdi. Fakat bu eylem bile KESK'in canlanmasını sağlayamadı. Her yıl tekrarlanan Temmuz ayı eylemleri ise, bu sene hiç yapılamadı. Hükümetin yüzde 50 oranında maaş zammı vermesi bu eylemlerin gerçekleştirilmemesinde bir et-

ken oldu denilebilir. Fakat bu durum aynı zamanda kamu emekçileri hareketinin sözde ne kadar siyasal davrandığı söylenese bile, özde ekonomik istemlere göre hareket ettiğinin bir göstergesi oldu. Ekonomizmin ve kendiliğindenciliğin böylesine açık sırtması karşısında, istemlerin ve bunları elde edebilmesi için yapılması gerekenlerin programını çıkarmak aciliyeti ve zorunluluğu KESK'in bilincine hala çıkamadığı için KESK ön açıcı olamıyor.

8 aylık olan bu dönem aynı zamanda kongreler dönemi olarak da geçti. KESK içindeki büyük sendikalar olan Eğitim-Sen, SES, Tüm Bel-Sen ve Tüm Maliye-Sen kongreleri son 2 ay içinde yapıldı. Kongre hesapları yapmak, eylemleri yapmanın önüne geçti. SES dışındaki bir çok sendikada ÖDP'liler yönetimlere diğer bir kaç grupta ittifak yaparak geldiler. KESK delegelerinin de yarısına yakını bu şekilde ele geçirdiler. Eğitim-Sen, Tüm Bel-Sen ve Tüm Maliye-Sen kongrelerinde, Yurtsever Emekçilerin yönetimlerden tasfiye edilmesi ve KESK delegeliklerine seçtirilmemesi ilgi çekici bir durum oldu. Çünkü Kurucular Kurulu'nda ÖDP ile işbirliği yapan Yurtsever Emekçiler, şimdi bir ayrışma yaşıyorlardı. Bu durum ÖDP'nin Kürt Sorunu ko-

nusundaki gerici yaklaşımlarının bir sonucuydu. Yurtsever Emekçilerin de ittifaklardaki pragmatist (faydacı) yaklaşımları bu sonucu doğurmuştu.

Kongre gününe geldiğimizde delege hesapları bitmişti. ÖDP'nin 200, EP'nin 20-30, Yurtsever Emekçilerin 20-30 delege olduğundan söz ediliyordu. Geriye kalan 30-35 delege Yön çevresinin, 70 civarında delege ise bizlerinde içinde olduğu diğer devrimci gruplara aitti. Böylesi bir delege bileşiminin egemen olduğu kongrede, örgütlenmenin önünü açıcı tartışmalar yapmak, önergeler oluşturmak, program yapmak havada kaldı. Kongre öncesinde ÖDP ve EP ittifakı kesinleşmişti. Yurtsever Emekçilerin de bu ittifak içine gireceği söyleniyordu. Yurtsever Emekçilerin tüm olup bitenlere ve yediği kazıklara rağmen bu ittifak içine girmesi bu arkadaşların ilkesiz davranışlarının bir tekrarı oldu. Diğer devrimci gruplar ile YÖN çevresi arasında tebliğler konusunda bir işbirliğine varıldı. Bu işbirliği de İstanbul'da daha çok "kişi"ler düzeyinde yapılan tartışmalar sonucu oluşturulmuştu. Yeterince görüşme yapılamamıştı. Ortak görüşlerin altına kişi adları yazmak veya grup isimleri yazmak yerine bir slogan yazmakla yetinildi. YÖN çevresi, bu ortaklığı seçimlerde ortak davranış koyma-

ya taşımayarak ayrı davrandı. Ayrı liste oluşturacağını belirtti. Biz, ortak tebliğ oluşturma, KESK'e yeni programlar önerme konusunun önemli olduğunu, devrimci grupların bu şekilde birlikler gerçekleştirebileceğini; programatik düzeyde yakalanan bir birlikteliğin yönetimin belirlenmesi noktasına da taşınmasını istedik. Ayrıca "kişi"lere dayanan birlikteliklerin olamayacağını, grupların kendi siyasal anlayışları doğrultusunda asgari ortaklıklarda birleşmesi gerektiğini savunduk. Ortak sunduğumuz tebliğler; KESK'in yeniden yapılanması, sendikal eğitim, uluslararası ilişkiler konusundaydı ve kongrenin 2'inci günü saat 21.00'de üzerinde çok tartışılmadan kabul edildi. Bu ara ÖDP'liler de başka bir önergeyi oylatma çabası içinde idiler: "kadınlara pozitif ayrımcılık ilkesi". Kabul edildi. Kürt Sorunu konusunda ise ittifakların ortak önergesi kabul edildi.

Sıra seçimlere gelmişti. Önce seçim sistemi tartışıldı. Tüzüğe göre çarşaf liste ile seçim yapılması açıktı. Nispi Temsil önerisi kabul edilmedi. Kurucular Kongresinde yapılan, sarı sendikacıların da uyguladığı yöntem, bu kongrede de hayata geçirildi. ÖDP'nin başını çektiği ittifak kendi listesini asil, yedek diye yazıp 1. Liste diye ilk sıraya yazmıştı. Diğer adayların üzerine de Bağımsız Liste yazılmıştı. Her şeye karşın birlikte iş yapan insanlar olarak KESK gibi bir konfederasyonda bu yöntemlerin uygulanması KESK'in

nereye doğru gittiğinin bir göstergesiydi. YÖN çevresi ayrı bir liste, bizlerin de içinde olduğu diğer devrimci gruplar "Devrimci Güçler Birliği" adlı bir liste oluşturduk. Kongre sonucu önceden belliydi. İttifak 250-280 civarında oyla bütün adaylarını seçti. Devrimci Güçler Birliği 75-85 civarında oylar aldı.

KESK Kongresi bizlere, devrimcilerin dağınıklığını gösterdiği gibi, ÖDP'nin KESK içindeki etkisinin nasıl olumsuz sonuçlara yol açtığını da gösterdi. Özgürlük ve Dayanışma Partisi, kendi sözleriyle bile sosyalist değil, sosyal demokrat partilerin boşluğunu dolduran sol bir parti olduklarını ifade ediyordu.

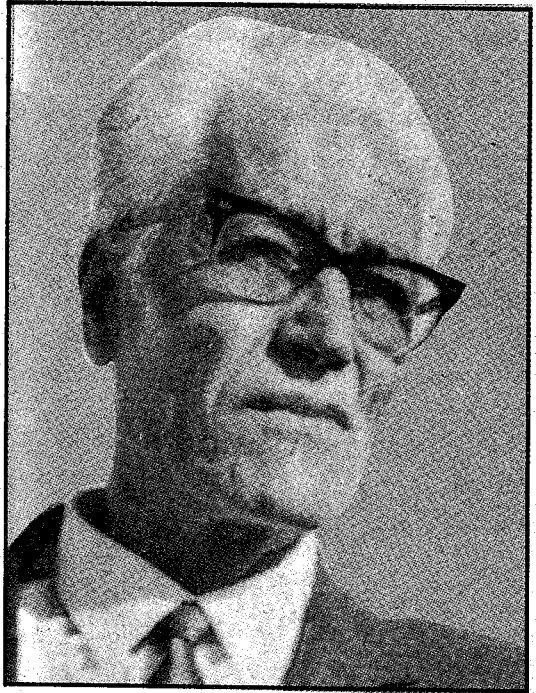
Fiili-meşru zeminde gelişen, büyüyen, yasaları zorlayıp, yasaları aşan kamu emekçileri hareketinin ÖDP'lilerin bu sosyal demokrat yönetimi ile nereye varacağı çok açıktır. Yönetimin ikinci ayağı Emek Partisi de ÖDP ile aynı kulvarlara oynuyor; "Emeğin kitle partisi"(!), "sıradan işçilerin yönetime gelmesi".. vb. saçmalıkları terennüm eden bu "parti"nin varacağı yer de bellidir. Bu iki partinin Emekçilerin önünü açma şansları yoktur. Çünkü emekçi kitleler ancak işçi sınıfı siyaseti yapan İşçi Sınıfı Partisi etrafında ciddi bir güç olabilir ve iktidarı hedefleyebilirler. Böyle, ÖDP ve EP gibi gününbirlik ve düzene uyumlu reel politikerler, emekçi kitleleri değil iktidar mücadelesinde sendikal mücadelede bile bir yere götü-

remezler.

KESK'in en önemli eksikliği Devrimci Hareketin genel ve kronikleşen eksikliği olan DAĞINIKLIK hastalığıdır. Emekçi yığın örgütleri, İşçi Sınıfı Partisinin yönlendirmesinden yoksun oldukları sürece başarı şansları azdır. Proletarya partisinin olmadığı, hemen hemen her grubun kendini parti gördüğü bu illellik ortamında ekonomik haklar, hele hele siyasal kazanımlar elde etmek de zordur. Kamu Emekçileri Sendikaları Konfederasyonu'nu; ileriye gören, hak alan, mücadeleci bir örgüt yapmak için tüm devrimcilere önemli görevler düşüyor. Birliktelikler sadece kongrelerde sağlanan birlikler olmamalı. Tüm sürece yayılan birlikler hedeflenmeli. Tartışmalar kitlenin önünde, açık siyasi kimliklerle yapılan tartışmalar olmalıdır. Ancak bu şekilde birlikte ve örgütlü davranılırsa, kamu emekçileri doğruları daha kolay görecekle ve bu doğrular ışığında davranacaklardır. Ve ancak o zaman genel olarak Devrimci Hareketin içinde bulunduğu Dağınıklığın Kamu emekçileri alanında da neden olduğu olumsuzlukları asgariye indirecekleri gibi, Devrimci Hareketin Derlenişine kendi alanlarından katkı da sunmuş olacaklardır. Biz Devrimci Mücadeleci Kamu Emekçileri bulunduğumuz sendikalarda bu mücadeleyi vereceğiz. Diğer devrimci arkadaşlarımızı da bu mücadeleye çağırıyoruz.

**Devrimci Mücadeleci
Kamu Emekçileri**

Türkiye
Devriminin
Önderi
Hikmet
Kıvılcımlı'yı
Bedence
Aramızdan
Ayrılışının
25'inci
Yıldönümünde
Anıyoruz.

ANMA

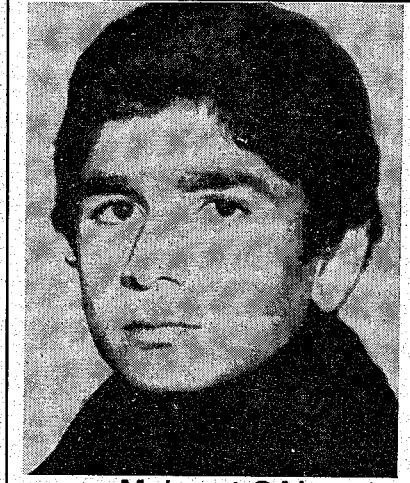
11 EKİM 1996 CUMA Saat 11'de
Topkapı'da Mezarı Başında

ANMA TOPLANTISI

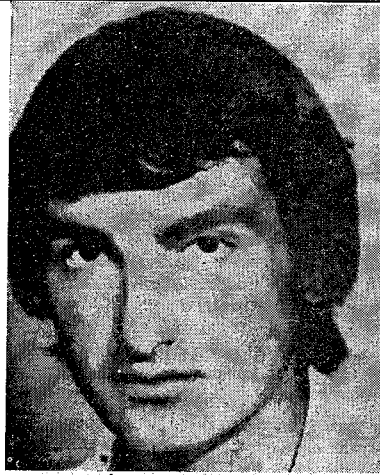
13 EKİM 1996 PAZAR Saat 11-18 arası
İstanbul Gazeteciler Cemiyeti
Toplantı Salonu

Hikmet KIVILCIMLI
(1902 - 11 Ekim 1971)

SELAM OLSUN BİZDEN ÖNCE GEÇENE! SELAM OLSUN SAVAŞIRKEN DÜŞENE!

Mahmut ÇAL
(1960-1 Eylül 1978)

İbrahim UZUN
(1957-1 Eylül 1978)

Sadı OKÇUOĞLU
(1960-1 Eylül 1978)

Onlar, henüz hayatlarının baharındayken (İkisi 18, biri 21'inde) bombalarla parçalanarak, makinalılarla taranarak dolu vurmuş gök ekinler gibi biçildiler, vurulup düştüler...

Onlar, Türk ve Kürt halklarının kurtuluşu için gencecik yaşta, yerli yabancı parababaları düzenine karşı savaşa katılmış yiğit fedailerdi...

Onlar, bölgelerindeki gizli-açık, resmi-sivil tüm faşist güçlerin korkusu, bir parçası oldukları yoksul bölge halkınınsa, dağ gibi güvendiği, dostuydular...

Onlar, "Devrim İçin Parti, Parti İçin Devrimci Derleniş!" Şiarının adsız neferleriydiler...

Bayrakları ve kanları yerde kalmayacak...

ÜÇ ŞEHİTLER ÖLÜMSÜZDÜR

**Büyük Ekim Devrimi İnsanlığa
Kurtuluş Yolunu Gösteriyor**